

Giới thiệu Duyên Phận

Truyện Duyên Phận, chuyện nói về chuyện tình của tổng giám đốc với một nhân viên nữ rất đỗi bình thường nhưng hai người họ vì lí do gì mà dây dưa với nhau không dứt.

Cô về ngoài cũng tầm thường, cũng chẳng thông minh nhưng tại sao hắn lại có thể yêu cô, trong khi hắn là một người rất kiêu ngạo luôn muốn tận hưởng nhưng gì tốt nhất cho mình. Tại sao lại vì cô mà từ bỏ những thứ tốt đẹp đó, ngay cả bản thân của mình.

Hắn nói, ta yêu người, người không thể đi, người phải ở bên cạnh ta. Nhưng vừa xoay người lại đã nhìn thấy hắn cùng nữ nhân khác gần bó, làm sao nằng tin tưởng hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tập đoàn Hứa thị nằm ngay trong thành phố đang trong giai đoạn phát triển vượt bậc.

Phòng họp của Hứa Thị lúc này tề tụ đầy đủ các anh tài. Mặc dù những người nòng cốt không ít, nhưng hôm nay toàn bộ các chủ chi nhánh công ty rất ít xuất hiện cũng tới.

Tập đoàn Hứa Thị là một trong số hai doanh nghiệp nổi tiếng, từ một công ty nhỏ không danh tiếng trở thành nền kinh tế huyết mạch của cả nước, với các xí nghiệp rất lớn. Nhắc tới người đứng đầu Hứa Thị - Hứa Gia Khải, một người khiến cho bất cứ ai cũng phải bội phục và kính sợ.

Kim đồng hồ chỉ 10 giờ, phòng họp im lặng như tờ, có thể nghe thấy cả tiếng thở của mọi người. Tổng Tài rất nghiêm ngặt về vấn đề thời gian, luôn đúng giờ, không có bất cứ trường hợp ngoại lệ nào.

Phòng họp vừa yên tĩnh, thì cửa liền bị đẩy ra, một nam nhân khí chất hiên ngang, phong độ, cực kì anh tuấn- hai lông mày rậm, đôi mắt sâu đen thăm lộ ra tia nhìn thích thú, hơi thở cực kì nguy hiểm, sức hấp dẫn chết người, hơn nữa sống mũi thẳng, đôi môi khêu gợi, trên người hắn tỏa ra một loại cảm giác rất bất đồng. Hai lông mày nhíu chặt trong lúc lơ đãng làm cho hắn càng toát lên sự táo bạo, dễ nóng giận, trong mắt lộ ra sự cơ trí, thông minh không ai bì kịp cùng với khí chất vương giả.

Hắn- Hứa Gia Khải, nắm trong tay tất cả mọi quyền lực, một vị tổng giám đốc cao cao tại thượng khiến cho nữ nhân bên cạnh phải theo đuôi.

"Đây là cái gì!"- Hứa Gia Khải đem mẫu thiết kế đồng phục mới vút lên bàn. "Mẫu thiết kế kém cỏi như vậy cũng dám dùng sao, làm lại thiết kế một lần nữa"

"Dạ"- Quản lý Lý nom nớp lo sợ nhận lệnh.

Không khí trong phòng họp cực kì khẩn trương mà nghiêm túc, chỉ có Hứa Gia Khải mới có thể tạo ra bầu không khí này

"Nói với người thiết kế, nếu không tạo ra sản phẩm tốt hơn, thì không cần phải đi làm nữa!"- Hứa Gia Khải lửa giận dâng cao. "Lập tức tìm nhà thiết kế khác"- Hắn ra lệnh.

"Vâng, chúng tôi sẽ về làm ngay"

Chỉ mỗi việc đồng phục công ty thôi đã đủ khiến hắn tức giận. Hắn quyết định, đồng phục công ty bắt buộc phải mặc. Mặc dù đã đăng quảng cáo mấy ngày, các mẫu thiết kế không ngừng gửi lên, nhưng không ai làm cho Hứa Gia Khải hài lòng.

Ngô Vỹ Tân cầm lấy mẫu đồng phục, gõ cửa phòng làm việc của Hứa Gia Khải. Suốt mấy ngày qua, Vỹ Tân liên tục đưa mẫu mới nhưng không cách nào làm Hứa Gia Khải hài lòng, hắn càng lúc càng mất kiên nhẫn. Nếu như cái này không có chút khả quan nào, vậy thì hắn cũng không biết Hứa Gia Khải muốn tìm nhà thiết kế như thế nào.

"Gia Khải, đây là mẫu vừa mới gửi tới"- Ngô Vỹ Tân đem hàng mẫu để lên trên bàn.

Đồng phục cắt may rất năng động nhưng mới mẻ độc đáo, quần để lộ vẻ trang nhã, cao quý, nhưng lộ tả được tất cả những ưu điểm của nữ giới. Thứ hắn muốn chính là như vậy, không cần phải quá cầu kì, kiểu cách như những nhà thiết kế kia.

Nhìn xuống dưới tên người thiết kế, hắn nói với Ngô Vỹ Tân: "Bảo cho Sở Uyển Oánh, mẫu thiết kế của nàng được chọn"

Uyển Oánh cũng không nghĩ tới mẫu thiết kế của mình lại được tổng giám đốc chấp nhận, cũng chưa từng nghĩ tới mình trở thành người trong công ty Hứa Thị.

Công việc của nàng tuy bận rộn nhưng vui vẻ, chỉ vì bộ đồng phục, mà nàng đã phải thức đêm chăm chút từng chi tiết nhỏ. Hơn nữa, nàng càng lúc càng gầy, cơm ba bữa cũng không ăn đầy đủ nên bị đau bao tử lúc nào cũng phải mang theo thuốc dạ dày.

Nhưng sự cực khổ đó cuối cùng cũng được đền đáp, đồng phục do Uyên Oánh thiết kế rất được tán thưởng, nhờ có đồng phục mà hiệu quả làm việc của công ty ngày càng chuyển biến tốt đẹp.

Để nâng cao danh tiếng công ty, Hứa Gia Khải mời bạn mình là nhà nhiếp ảnh Tào Đồng đến chụp ảnh để tuyên truyền.

Lúc chụp ảnh, hẳn thật sự rất bội phục cô bé. Nếu như Gai Khải biết được Sở Uyên Oánh chỉ là một cô bé rất thanh tú, mộc mạc nhất định sẽ giật mình vì biểu hiện của nàng, hơn nữa càng không thể ngờ tới thứ đồng phục mỹ lệ, xinh đẹp này lại từ tay nàng mà ra.

"Uyển tiểu thư thiết kế thật sự rất khác so với mọi người, còn trẻ như vậy đã tạo ra những tác phẩm cực kỳ ưu tú. Nhìn mẫu thiết kế của cô, ta càng thấy hứng thú với công việc chụp ảnh của mình hơn. Nhưng có điều, ta vẫn muốn tìm người mẫu thích hợp cho những bộ trang phục này"- Tào Đồng nói.

"Nếu anh tin tưởng vào mắt nhìn của tôi, tôi xin đề cử một người. Cô ấy xinh đẹp xuất chúng chắc chắn sẽ làm anh hài lòng"- Uyên Oánh nói.

"Nhà thiết kế chọn, dĩ nhiên tôi phải đồng ý rồi!"

"Đây là số điện thoại của Lưu Ngọc Linh, bạn của tôi, cô ấy chắc chắn sẽ rất vui khi hợp tác với anh"- Uyên Oánh đảm bảo, Ngọc Linh mà biết mình được chọn làm người mẫu cho đồng phục nhất định sẽ vui đến chết.

Hứa Gia Khải sáng khoái uống một bữa. kể từ khi tiếp quản công ty, hẳn chưa bao giờ cho phép bản thân uống nhiều, hôm nay chỉ có chút say. Hắn lúc nào cũng chú ý đến hình tượng của bản thân, luôn tỏ ra chừng mực và tỉnh táo. Tối nay, không hiểu tại sao lại một đi tới Pub uống rượu, suốt cả bữa tối. Lúc này tuy có hơi say, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, thỉnh thoảng thả lỏng mình tốt cũng tốt, không để ý đến hình tượng cũng chẳng có gì to tát, chẳng phải ai cũng biết hắn bình thường rất tỉnh táo, chừng mực sao? Chân đứng dậy không vững, mơ mơ màng màng bắt lấy người vừa đi ngang qua mình, sau đó bất chấp tả ngã xuống trên người người đó.

"Đưa ta về nhà" Dù uống rượu say cũng không quên dùng giọng nói đó yêu cầu người khác phục vụ mình.

Uyển Oánh nhìn nam nhân ngã vào trong ngực nàng, trông hẳn thật siêu phàm, khí chất phong độ, cả người cao lớn cực kỳ uy mãnh, ngay cả dáng vẻ lúc uống rượu say cũng đầy mê lực làm cho nàng bị mê hoặc.

"Này, anh tỉnh lại đi"- Nàng liều mạng cố lay hắn dậy. "Này, địa chỉ của anh là ở đâu, mau nói cho tôi biết"

Gia Khải mơ mơ màng màng nói ra địa chỉ, sau đã ngã gục xuống vào ngực nàng, thật thoải mái, thật ấm áp, hắn tìm ra được chỗ tốt liền ngủ ngay.

Bắt được taxi, nàng đành phải dìu hắn vào trong xe, nói địa chỉ. Sau đó, phải lấy tiền từ từ trong bóp của hắn ra thanh toán tiền xe. Vừa nhìn thấy thẻ căn cước để tên Hứa Gia Khải làm cho nàng chấn động, sao lại là hắn! Sao lại có thể là Hứa Gia Khải người người ngưỡng mộ? Hứa Gia Khải xem phụ nữ như món đồ chơi, xem ra cũng không trách được lại có nhiều nữ nhân mê luyến, cuồng dại, thần hồn điên đảo vì hắn. Ngay cả nàng mém chút nữa cũng bị khí chất của hắn mê hoặc. Uyên Oánh cảm thấy mình thật may mắn khi không nhận ra hắn, không biết hắn, không tiếp xúc với hắn; còn may mắn hơn nữa vì nàng có thể sống vui vẻ, tự do; may mắn vì mình có cái đầu thanh tỉnh, đủ thông minh đủ lí trí nên không bị hắn làm cho điên dại.

Sau khi an bài tốt cho hắn, chuẩn bị rời đi thì Hứa Gia Khải chuyển mình.

"Rượu, ta muốn uống rượu, mang rượu tới cho ta"- Hắn bắt lấy cổ tay Uyên Oánh, bất kể nàng là ai, bây giờ có người chăm sóc cũng chẳng phải chuyện xấu. Nếu như uống nữa, hẳn quả thật rất xứng đáng với danh hiệu tửu quý. Nàng mang ít nước lên cho hắn.

Suốt cả bữa tối bận rộn vẫn chưa ăn gì cả, bụng nàng bắt đầu lên tiếng phản đối, Uyên Oánh lấy hộp thuốc để sẵn trong túi áo, không kịp nhìn kỹ tên thuốc mà nuốt xuống. Quay đầu lại nhìn thì thấy Hứa Gia Khải ngủ say như chết, nàng ngáp nhẹ. Giường thật to, nếu như ngủ trên đó chắc chắn sẽ rất thoải mái. Nghĩ đến đó, nàng liền leo lên giường, không hiểu sao tối nay nàng lại buồn ngủ đến vậy.

Đầu hắn nhúc nhích đến muốn nứt ra, Hứa Gia Khải tỉnh lại, nhìn xung quanh. Hắn nhớ mang mang là có nữ nhân nào đó đưa hắn về nhà. Nàng nghiêm nhiên dám tự tiện ngủ trong nhà hắn, lại còn dám cùng hắn ngủ chung giường? Tất cả những nữ nhân hắn biết, từ đó đến nay chưa ai dám to gan lớn mật đến vậy, yên tâm thoải mái ngủ trên giường của hắn.

Uyển Oánh ngủ say, cả cơ thể tự dịch chuyển vào lòng ngực của hắn.

A! Trời a!! Nàng có biết động tác này mập mờ thế nào không? Nàng có biết dựa vào ngực một người đàn ông sẽ khiến cho nam nhân đó bắt đầu có suy nghĩ xấu hay không? Hắn trước giờ đối với nữ nhân bao xung quanh mình chẳng hề hứng thú, nhưng với tiểu nữ nhân trước mặt lại bị nàng lôi cuốn làm mất đi lí trí. Hắn luôn biết cách điều khiển bản thân, nhưng dục vọng tối nay sao lại mãnh liệt như vậy!! Hắn muốn nàng!! Hắn nhìn vào chiếc cổ trắng ngần ham muốn càng mãnh liệt. vén những sợi tóc của nàng, hắn giữ lấy gương mặt, tỉnh tã đánh giá. Ngay cả một chút xinh đẹp cũng không có chứ đừng nói gì tới sức quyến rũ, nhưng dục vọng mỗi lúc một cao, dục hỏa như muốn thiêu cháy bản thân. Nàng nên biết nếu ngủ lại ở đây sẽ xảy ra chuyện gì, bất kể như thế nào, hắn phải thừa nhận, cách quyến rũ này của nàng đối với hắn đã thành công, hắn muốn nàng. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, từ từ hôn xuống...

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào chiếc giường lớn của hai người.

Uyển Oánh từ từ mở hai mắt ra, nhìn bốn phía: Đây là đâu? Chỗ này nàng đã từng tới nhưng không biết là ở đâu? A! Có gì đó không đúng? Nàng phát hiện có một cánh tay đặt ngay thắt lưng của mình. Lập tức, nàng thất kinh quay người lại, nhìn thấy Hứa Gia Khải đang nằm bên cạnh. Đã xảy ra chuyện gì? Nàng sao lại cùng Hứa Gia Khải ngủ chung với nhau, điều khó giải thích nhất chính là cơ thể nàng hơi đau. Nàng tung mền ra, há hốc miệng, tròn tròn mắt, cả nàng và hắn sao lại không mặc gì ngủ chung với nhau thế này! Trời ạ!! Nàng đã làm cái gì thế này? Nàng đáng ra phải rời đi sao lại ngủ quên mất? Lại còn cùng hắn làm chuyện này? Nàng không biết nên làm gì bây giờ. Nàng hận mình tối hôm qua đưa hắn về, càng hận bản thân hồ đồ cùng hắn... Làm sao bây giờ? Nàng làm sao đối mặt với hắn đây.

Cánh tay của Hứa Gia Khải càng siết chặt, thân thể của hắn cũng nhích lại gần: "Đừng đi, ở lại với ta"- Mắt hắn lơ mơ nhìn vào bóng lưng của nàng? Làm sao vậy? Hắn không nỡ để nàng đi sao, chẳng lẽ hắn quá lưu luyến cơ thể của nàng? Máy lần trước, hắn chỉ cùng nữ nhân ngủ chứ không hề quan tâm. Nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy rất yêu tiểu nữ nhân này, khát vọng nàng nằm ở lại trong lòng hắn.

Nàng trở thành cái gì? Trở thành thứ cho hắn đùa vui, trở thành tàn hoa bại liễu bị hắn vứt bỏ sau một đêm. Tối hôm qua, không phải nàng không có cảm giác, nhưng nàng cứ tưởng đó là mơ, chính vì thế nàng để nó thành sự thật. Khi phát hiện ra sự thật, nàng mới biết mình thật ngu xuẩn, thật đáng thương.

Nàng nhẹ nhàng thoát khỏi hắn, lén lút xuống giường, mặc quần áo, chạy khỏi đây.

Uyển Oánh mơ màng cất bước đi, nàng không biết mình nên làm bây giờ. Lúc này cơn đau dạ dày lại phát tác, vội vàng lấy hộp thuốc trong túi áo vừa tính uống vào thì phát hiện trên lọ thuốc để thuốc ngủ. Chẳng lẽ hôm qua vì quá vội vàng mà cầm nhầm thuốc ngủ của mẹ, ra là vậy, tất cả vì chút sợ sót của nàng mà tạo thành. Nhưng quả nàng gieo lẩn này thật quá nhiều!! Liệu cuộc sống sau này còn có thể bình yên không?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tiểu nữ nhân nằm trong ngực hắn đâu rồi!! Tại sao không hề cảm nhận được sự ấm áp của nàng? Sự tồn tại của nàng?

Hứa Gia Khải mở hai mắt, bên cạnh hắn không có ai cả. Phát hiện này làm cho hắn thất kinh, nàng đi đâu vậy? Lục tung cả phòng vẫn không thấy ai cả, nếu như không phải trên giường còn sót lại mấy sợi tóc dài cùng vết máu của xử nữ, hắn tưởng mình tối hôm qua nằm mơ.]

Nàng là ai? Nàng là ai? Là ai vậy? Tại sao không ở lại? Tại sao lại bỏ đi không nói lời nào? Nàng khác với những nữ nhân kia, tốt, nàng đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của hắn, quyến rũ dục vọng sâu bên trong hắn. Nếu như chuyện này tái diễn, hắn sẽ không do dự mà muốn nàng lần nữa. Nàng mang lại cho hắn sự vui vẻ thỏa mãn mà trước đây chưa từng có, nữ nhân chết tiệt!! Lần sau gặp lại, hắn sẽ không để nàng nhẹ nhàng trốn mất như vậy.

Một tháng trôi qua, hắn không gặp được nàng, nàng giống như không khí, biến mất không thấy tăm hơi đâu cả.

Mỗi khi đêm tới, nằm trên chiếc giường lớn, hắn lại nghĩ tới nàng nhớ đến buổi tối hôm đó. Chính vì thế, hắn bắt đầu phóng túng bản thân, hắn cần nữ nhân phát tiết để quên đi hình bóng trong đầu.

Uyển Oánh yên lặng. Trong một tháng, nàng không gặp Hứa Gia Khải. Điều đó làm nàng bình tĩnh đi rất nhiều, dần dần đẩy lùi bóng ma trong lòng, dần dần quên đi cả Hứa Gia Khải. Công việc bận rộn chiếm hết tâm trí, nàng chỉ chuyên chú thiết kế.

"Uyển Oánh, quản lý Lý gọi cô đi họp kia!!"- Đồng nghiệp Tiểu Văn gõ cửa báo cho Uyển Oánh.

"Biết rồi, tôi đi ngay đây"- Uyển Oánh thu dọn đồ trên bàn, đi tới phòng họp.

Nhân viên cấp cao của công ty cũng tới phòng họp, vẻ mặt khẩn trương nghiêm túc thật khác với lúc bình thường. Quản lý Lý ngồi xuống, nhưng chỗ ngồi chủ tọa vẫn trống. Tất cả nhân viên đều tới đông đủ, hội nghị mãi vẫn không thấy bắt đầu.

Uyển Oánh trừng mắt nhìn vào chỗ trống. Chẳng lẽ...Chẳng lẽ Hứa Gia Khải cũng tới!! Hắn đích thân chủ trì cuộc họp hôm nay sao? Uyển Oánh run rẩy, nàng còn có thể tránh đi không? Đêm đó hắn say như chết, căn bản không biết nàng là ai, hắn cũng sẽ không nhớ đến sự xuất hiện của nàng!! Nữ nhân hắn nhiều đây cả sân bóng, quên mất một đêm tình cùng nàng cũng chẳng phải chuyện lạ. Chỉ cần nàng làm như không xảy ra chuyện gì, chắc sẽ không sao?

Đúng!! Sẽ không sao cả?

Chuông đồng hồ báo mười giờ, Hứa Gia Khải đi vào phòng họp, tiến về chỗ ngồi. Uyển Oánh không khống chế nổi trái tim đang đập liên hồi, nghe tiếng bước chân của hắn, đầu nàng cúi gằm xuống.

Hắn nhìn tất cả mọi người, ánh mắt dừng lại trên người Uyển Oánh nheo nheo mắt quan sát kỹ nàng, hai mắt vốn dĩ đã lạnh nay càng trở nên lạnh lẽo hơn. Nàng!! Hắn giật mình, thân thể nhỏ bé đang run rẩy kia hắn không bao giờ quên! Nàng đang chơi trốn tìm sao? Giả vờ không quen biết, ngay cả liếc mắt nhìn hắn cũng không làm.

"Hứa tòng, chúng ta bắt đầu được chưa?"- Quản lý Lý hỏi,

"Được!!"- Hấn tạm thời tha cho nàng một con đường, ông trời sắp đặt cho hấn gặp nàng, thì nhất định sẽ không dễ dàng để nàng thoát. Cứ ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại nàng, ai ngờ trong lúc hấn đang tuyệt vọng nhất lại để hấn gặp nàng.

"Chúng ta sẽ chuẩn bị kế hoạch thiết kế mới, nhà thiết kế Sở Uyển Oánh đã bắt đầu thiết kế bộ trang phục mùa đông, ta nghĩ nó nhất định sẽ thành công"- Quản lý Lý báo cáo cho Hứa tòng.

Sở Uyển Oánh- là nhà thiết kế do hấn đích thân chọn, hấn nhìn xung quanh, ánh mắt ai cũng nhìn hấn chỉ có nàng vẫn không dám ngẩng đầu. Sở Uyển Oánh- chính là nàng, tiểu nữ nhân đêm hôm đó hấn không cách nào quên được.

Hấn nghe xong báo cáo rồi tuyên bố: "Tan họp, hôm nay tới đây thôi"

Uyển Oánh nghe hấn nói giải tán mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng lên, muốn trốn khỏi đây. Dù hấn không nhận ra, hấn không nhớ được nàng, nhưng ánh mắt sắc bén của hấn làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên.

"Cô Sở Uyển Oánh ở lại"- Hứa Gia Khải gọi nàng ở lại, làm sao có thể để cho nàng đi dễ dàng như vậy? Nàng cho rằng hấn nhận ra nàng mà còn bỏ qua được sao.

Uyển Oánh nghe lệnh, thân thể run nhẹ, bắt đắ dĩ phải đứng lại. Hấn không nhận ra nàng!! Hấn sẽ không nhớ ra. Hấn và nàng không liên quan gì đến nhau!! Nghĩ tới đó, nàng cảm thấy sáng khoái, không hề sợ sự có mặt của hấn.

Sau khi mọi người rời khỏi phòng họp, hấn từ từ đứng lên, đi tới bên cạnh nàng.

"Cô thích chơi trò trốn tìm, mắt tích đến thế sao?"

Nàng không khỏi rung mình một cái, hấn hấn có ý gì?

"Lời của ngài ta không hiểu lắm"- Nàng bình tĩnh trả lời.

"Nếu không thì thích chơi trò lén lút trốn mắt?- Hấn tức giận tròn tròn mắt nhìn nàng, bàn tay to nâng cằm nàng lên. "Đêm hôm đó là ai ngủ trong lòng ta sau đó lén lén chạy mất"

"Không phải ta"- Nàng vội vàng giải thích. "-Ngài uống say, căn bản đâu biết cô gái đó là ai?"

"Không phải là cô, thì làm sao cô biết ta uống say? Không phải là cô, làm sao cô biết ta không nhận ra? Cô cho rằng ta là ai? Ngay cả nữ nhân lên giường cùng mình cũng không biết sao? Sau đó để cho nữ nhân đó chạy mất?"

"Đó là chuyện ngoài ý muốn, ta bất cẩn ngủ trên giường của ngài. Chuyện đêm hôm đó, chúng ta cho qua như thế sẽ tốt hơn"

"Ngoài ý muốn? Cho qua"- Hấn nghiêng răng ép sát vào nàng, nàng thật quá hào phóng, đem lần đầu tiên của mình coi là chuyện ngoài ý muốn. "Nếu như ta không tìm được cô, cô tính sẽ vĩnh viễn không tới tìm ta đúng không"- Hấn từng bước ép sát nàng, nàng lui lại tựa vào vách tường.

"Ta nói rồi đêm đó là ngoài ý muốn, chúng ta không nhất thiết phải gặp lại"

"Cô như vậy là có ý gì?"- Hấn tức giận lạnh lùng tra hỏi nàng

"Chúng ta vốn dĩ không quen biết nhau, bạn gái của ngài nhiều như vậy, chắc cũng không để ý đến ta, đã như thế thì cũng không cần gặp lại"

"Nhưng cô biết ta, hiểu rõ ta là người không nên chọc giận. Cô còn có gan quyến rũ ta sao lại không có can đảm gánh lại lấy hậu chứ!"- Hấn hung hăng nói với nàng. Nàng cho hấn là cái gì? Đại sắc lang? Đại cảm thú? Tùy tiện lên giường với nữ nhân. Vậy thì nữ nhân nào lọt vào mắt hấn thì đừng mong trốn thoát.

"Ta không có"

"Cô không có, vậy tại sao lại ở trong nhà ta mà không rời đi? Cô không có, tại sao lại ngủ trên giường ta? Cô không có, tại sao lại rút vào lòng ta"- Hai mắt hấn giống như bốc lửa chiếu thẳng vào mắt nàng.

"Ta không có!! Ta không có!!"- Uyển Oánh liên tục nói, nàng kích động muốn thoát khỏi sự khống chế, đối mặt với sự cường hấn của hấn, nàng không thể làm gì cả. "Buông! Căn bản người không xứng để ta quyến rũ"- Nàng không phải loại đàn bà ngu xuẩn thuận theo, khúm núm trước hấn. Nếu như không uống nhầm thuốc ngủ sau đó thiếp đi trên giường hấn, nàng vĩnh viễn cũng không muốn cùng hấn có quan hệ. Nàng xem thường hấn. Hấn là đại sắc lang, không biết thương thức, đàn bà nào tới gần cũng không cự tuyệt.

"Ta không xứng! Tại sao cô lại đem lần đầu tiên cho ta, không trách được, biểu hiện đêm hôm đó lại kém như vậy, giống như một quả táo chẳng có chút hấp dẫn, cô mới không xứng để cho ta ham muốn"- Về mặt hấn mang theo sự giễu cợt và khinh miệt, dù thân thể nàng gầy yếu như đồng củi khô.... Nhưng đồng củi khô đó lại làm cho hấn hứng hực lửa. Trong lòng nàng chẳng lẽ không biết nàng đã mang lại cho hấn một đêm vui vẻ sao? Nàng cùng những nữ nhân khác có gì bất đồng? Dù nàng bị hấn cắt chức cũng chẳng đáng một đồng, nhưng hấn muốn nàng, loại suy nghĩ này khiến hấn sợ hãi, một

Sở Uyển Oánh nhỏ nhỏ lại khoi dậy trong hân sự hứng thú.

"Ta không xứng để người muốn ta, người cũng không xứng để ta quyến rũ người, vậy thì xin người hãy rời khỏi tầm mắt ta"- Hân quá tự phụ, cho rằng tất cả nữ nhân đều sẽ thích đều say mê hân. Hân sai rồi, nàng dù chỉ là một Sở Uyển Oánh nhỏ bé, nghèo, hân Hứa Gia Khải dù nhiều tiền, nhưng nàng cũng không ngốc, nàng sẽ không chấp nhận càng không chủ động biến bản thân mình trở nên rẻ mạt không đáng giá một đồng.

Hân bị nàng chọc giận, chưa bao giờ.... Không một ai, không có nữ nhân nào dám khinh thường hân, hân chợt ngẩn lên đôi môi nàng, liều chết mót vào. Hân ôm nàng thật chặt, tránh để nàng lại như lần trước chạy thoát khỏi hân,

Hân làm gì vậy? Hân dám vũ nhục nàng? Nàng không muốn cùng hân tiếp xúc gần gũi như vậy, nàng không phải loại phụ nữ đó, để mặc hân quyến rũ, càng không thể để cho hân đùa bỡn trên tay sau đó ném đi. Nàng liều mình thoát khỏi hân, nhưng cơ thể hân cứng đờ, căn bản không hề động đậy.

Thấy nàng sắp không thờ được nữa, hân mới thả ra, thô lỗ đẩy nàng ra xa: "Mục đích của cô đạt được rồi, cô thành công rồi! Ta muốn cô!! Hiện tại, vẫn còn rất muốn"- Hân hận ý nghĩ trong lòng mình, hân chưa từng phải toan tính tiếp cận ai, nay phải tìm cách gần nàng.

"Ta không phải nữ nhân của người, chúng ta cũng không còn bất cứ quan hệ nào nữa"

"Cô muốn cái gì? Nhà, xe hơi, hay tiền? Tốt!! Cô chỉ cần mở miệng, ta sẽ đáp ứng hết"- Hân nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt khinh miệt giễu cợt. "Ngay khi ta chưa đòi ý, cô có thể tùy ý lựa chọn. Nếu như ta không còn hứng thú với cô, thì một thứ cũng đừng hòng có được"

"Ta chỉ mong người cách xa ta. tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ gặp lại"- Nàng nhìn hân nói. Loại người xấu xa hèn hạ như hạ, nàng càng tránh xa càng tốt.

"Cô ở trong mắt ta không đáng giá một đồng, cô cũng không đáng giá để ta muốn cô, càng không đáng giá với túi tiền ta bỏ ra"- Hân châm chọc nàng. Lừa gạt trong lòng càng cao, hân hận không thể ăn tươi nuốt sống bóp chết nàng, nhưng đành phải ôm hận trong lòng. Nàng dám cự tuyệt hân!! Có bao nhiêu nữ nhân cầu càng không được, có bao nhiêu nữ nhân nằm mơ muốn trở thành người của hân, nhưng nàng hết lần này đến lần khác không thêm mớ tới? Nàng coi mình là gì chứ? Một nữ nhân ngu ngốc không hiểu gì cả.

Hân tức giận bỏ đi, bước thật nhanh rời khỏi phòng họp.

Uyển Oánh thu nhập đồ trên bàn, chuẩn bị về nhà thì Hứa Gia Khải trực tiếp đi tới phòng làm việc của nàng.

"Đi thôi, ta cùng cô đi ăn cơm!!- Hân ra lệnh với nàng, giống như nàng không có lý do để cự tuyệt của hân, càng không nên cự tuyệt.

"Xin lỗi Hứa tổng, ta chưa từng nói sẽ đi ăn cơm cùng ngài"- Hân dựa vào cái gì ra lệnh cho nàng Hân xem nàng như những phụ nữ khác sao, vậy thì hân sai rồi.

"Sở Uyển Oánh, đừng tưởng cô có thể điều khiển, không chế ta. Nói cho cô biết, bạn gái của Hứa Gia Khải này rất nhiều, không chỉ có một mình cô, tốt nhất cô nên biết điều nghe lời một tí. Nếu không, sẽ không lấy được thứ gì đâu?- Hân tức giận nói với nàng. Nàng cho là nàng khác với bọn phụ nữ kia sao. Nàng sai rồi!! Hân sẽ không vì một người phụ nữ mà phá vỡ nguyên tắc của mình. Huống chi, nàng lại là một nữ nhân xấu xí, cực kỳ bình thường.

"Ta chưa từng nghĩ tới việc điều khiển hay không chế người, càng không muốn có mối quan hệ này, nên hy vọng chúng ta sau này không còn bất kì sự liên quan nào cả"

"Cô không muốn"- Hân nhướn mày, cười lạnh nói với nàng. "Tất cả phụ nữ đều thay nhau tranh cướp trở thành bạn gái của ta. Cô coi mình là ai, chẳng qua chỉ là một trái táo xanh, ở trong mắt ta chẳng đáng giá một đồng, thật là quái dị."

"Ta là người quái dị lại không đáng giá một đồng, trong mắt người chỉ là quả táo xanh. Nhưng ta cũng sẽ không coi trọng một kẻ tự cao tự đại ngông cuồng, ý mạnh ăn hiếp kẻ khác, không biết thương thức, là một kẻ lưu manh"- Nàng nâng cằm, hai mắt nhìn hân, giống như có thể dựa vào lá gan lớn mà chống lại hân. Nhưng vừa nhìn thấy hân mặt mày biến dạng vì tức giận nàng dần dần thấy sợ hãi. Nàng phải chạy khỏi đây, thoát khỏi hân, thoát khỏi cái nhìn chằm chằm của hân.

"Tại sao lại không coi trọng ta? Chẳng lẽ vì sau đêm đó ta vẫn chưa bù đắp cho cô, vậy thì nói đi cô muốn bao nhiêu tiền?"

Nghe được lời của hân nói, nàng không chút nghĩ ngợi vung tay lên hướng về phía hân, nhưng tay nàng vừa vung lên giữa không trung đã bị hân bắt được.

"Nếu như cô dám tát, cô tự biết hậu quả là gì"- Hân không phải đe dọa nàng, hân chuyện gì cũng dám làm, một nữ nhân như nàng làm sao có khả năng đánh hân.

"Buông"- Nàng lạnh lùng nói.

"Ta nói rồi, tối nay đi ăn cơm cùng ta"

"Người cho rằng, một câu nói của người tất cả nữ nhân đều phải làm theo sao"

"Cô muốn ta kéo cô đi, để toàn bộ người trong công ty biết mối quan hệ của chúng ta, biết cô là nữ nhân của ta sao? Nếu không thì biết điều một chút, đi ăn cơm với ta"

"Người.."- Đối mặt với sự uy hiếp của hắn, nàng đành phải thỏa hiệp. Nàng thà rằng phải nhịn hắn, còn hơn là để cho đồng nghiệp trong công ty biết mối quan hệ của nàng và hắn. Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu. "Lần này ta nghe lời người nhưng không phải lần nào cũng thế đâu"- Nàng theo hắn rời khỏi công ty, lúc này công ty không còn bóng người.

"Nhất định ta phải có cô, muốn trách thì trách cô đã trêu nhảm người"- Sau khi nàng thỏa hiệp, hắn nói. "Lúc này mới nghe lời, sau này nếu biết điều, có thể sẽ sung sướng giống như bạn gái của ta"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đây chính là những đả ngộ của anh sao. Sở Uyển Oánh đối mặt với gian phòng trống rỗng, Hứa Gia Khải không hề nói một tiếng đã rời đi, thậm chí còn xem thường không nói cho cô biết. Cô là gì chứ? Là tình nhân, là món hàng anh mua về, một nữ nhân tự bán chính mình thì có tư cách gì truy cứu hành động của anh, càng không thể đòi anh tôn trọng cô.

Tôn trọng!! Thật buồn cười, một tình nhân sao lại có thể yêu cầu một vị khách xa lạ tôn trọng mình chứ.

Chỉ qua một đêm, anh đã chán ghét cô, Sở Uyển Oánh khẽ nhếch méo cười, có phải anh sắp thả cô đi không? Xem chưa đến một nàng, chỉ cần chờ đến khi anh về, cô có thể tự do. Anh rốt cuộc cũng hiểu ra, cô không hợp khẩu vị với anh.

Uyển Oánh tựa người vào ghế, không nhúc nhích. Cô vẫn như trước, liều mạng vào công việc, mượn công việc để quên đi sự phiền não. Cô luôn tự nhắc nhở mình, dù bị Hứa Gia Khải đối xử ra sao, cô cũng sẽ mạnh mẽ. Căn bản, cô với anh chẳng là gì của nhau. Nói ra cô cũng thật may mắn, nếu như là tình nhân của anh mà bị đá văng đi, cô độc mỗi ngày, thì cô tình nguyện đồng ý để Hứa Gia Khải không bao giờ quay lại. Như vậy một tháng sẽ qua rất nhanh

Nhưng xem ra ông trời luôn đối nghịch với cô, đến buổi tối thứ ba, Uyển Oánh lê thân thể mệt mỏi trở về khách sạn. Mặc dù Hứa Gia Khải không ở đây, nhưng cô vẫn tuân thủ ước định ngày ngày về đây.

Cầm chìa khóa mở cửa, không biết tại sao dạo gần đây, cô luôn từ từ đóng cửa lại. Ba ngày, ba ngày Hứa Gia Khải không ở đây, cũng chưa từng gọi điện thoại. Không!! Cô không có mong mỏi điện thoại của hắn.

25

Đội cô xoay người lại, một đôi bàn tay to lớn liền giam cầm cô lại. Hơi thở nặng nề lan đến cổ. Uyển Oánh hoảng hốt, anh đã trở lại, không hay không biết đã đến bên cạnh cô. Uyển Oánh từ từ đứng thẳng dậy, nhắm chặt mắt, cố gắng định thần lại, không để lộ tâm ý hoảng loạn bên trong, hơn cả là khóa lấp đi sự vui sướng.

Một tiếng thở dài thật sâu của Hứa Gia Khải rơi trên cổ nàng, môi của anh di chuyển lên gương mặt cô, rồi từ từ khoá môi cô lại.

Cô buộc mình không được quan tâm mà phải cứng người lại. Cô có thể chịu được chuyện anh bỏ đi không nói lời nào, nhưng không thể chấp nhận chuyện anh vô thanh vô tức trở về, rồi chiếm lấy cô. Trong ba ngày, anh dĩ nhiên không hề rảnh rỗi, chắc chắn không hề thiếu phụ nữ bên cạnh, cô không muốn biến bản thân mình trở thành đám phụ nữ đó, bỏ mặc bản thân trầm luân cùng anh.

Anh cũng không biết bản thân mình từ khi nào lại có ý định mãnh liệt như vậy, ba ngày nay, anh chỉ mong sớm hoàn thành công việc trở về bên cạnh cô, ôm lấy cô. Nhưng cô lúc này lạnh băng giống như cương thi khiến anh càng thêm bá đạo chiếm giữ môi cô, nặng nề mút chặt, dần dần dâng lên một cơn giận/

Uyển Oánh cố gắng đẩy anh ra, nhưng đối mặt với thân thể cường tráng cô căn bản không làm gì được. Hành động của anh không còn cường hãn, mà chuyển sang nhẹ nhàng kéo dài triền miên, thân thể của cô bị anh chơi đùa vuốt ve từ từ mềm mại. Hai tay chậm rãi xoa nhẹ thân thể anh, ý thức của cô bị anh tước đoạt, thân thể không khống chế được mà nghên đón tiếp nhận anh, nơi cổ họng phát ra tiếng rên rỉ mê người..

Cô không phải băng giá, chỉ ở trong lòng anh mới cảm nhận được sự nhiệt tình cô khiến người khác mê luyến. Đêm này, cơ thể cô là có sức hút với anh nhất. Đúng vậy, ngoài ý niệm đó ra không còn nguyên nhân khác. Anh không muốn suy nghĩ sâu xa nhiều vấn đề, anh tự tin bản thân sẽ không yêu bất cứ nữ nhân nào cả.

Cô lại một lần nữa để bản thân mình lạc lối, toàn tâm toàn ý đón nhận anh. Trời a!! Từ khi nào cô trở nên thấp kém như vậy, vì sao đứng trước khát vọng của anh cô không cách nào từ chối. Đáng sợ hơn hết, càng lún sâu càng khó thoát ra, thời điểm anh muốn cô, cô cũng khát khao anh, muốn được trầm mê trong sung sướng.

Nhưng cô sợ... bản thân không nhịn được run rẩy..

Cảm nhận được cô run rẩy, hai cánh tay của anh càng siết chặt, ngón tay để trên cơ thể của cô bắt đầu vuốt ve, ma sát...

“Em đã là người của tôi còn sợ gì chứ?”

Nữ nhân của anh, cô là người của anh. Nữ nhân của anh đâu phải chỉ có mình cô, trở thành người của anh thì sao chứ? Thì sau này có thể chơi đùa vứt bỏ sao?. Cô sợ sao? Đúng vậy, rất sợ!! Sợ sự ôn nhu của anh,

“Trở thành người của anh thật sự mới đáng sợ”- Cô nói rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả bản thân mình cũng không nghe thấy.

Nhưng... anh nghe được.

“Tại sao?”- Anh đưa tay lên giữ chặt bàn tay của cô đang chơi đùa với dây chuyền trên cổ anh.

Cô tránh né ánh nhìn của anh, sợ anh sẽ biết nguyên nhân thật sự.

“Sợ sẽ làm cho bản thân mình không còn là chính mình”

“Em thật là kì lạ, nhưng có thể đây là điều khiến anh muốn chinh phục được em”

Chinh phục!! Anh chỉ muốn đạt được như vậy, trừ cái đó ra anh không còn muốn gì khác. Nếu chinh phục xong, cô sẽ bị quăng đi ngay lập tức.

“Tôi đói bụng”- Cô dụi mắt rồi khỏi lồng ngực ấm áp của anh,

Gia Khải mỉm cười. Quá thật đói bụng, vừa về nhà còn chưa ăn gì, đã hao tổn phí lực như vậy.

“Anh cũng đói bụng, chúng ta ăn chút gì đi?”- Anh kéo cô sát lại, ụng nịch ôm cô thật chặt.” Ăn thức ăn nhanh được? Đơn giản đỡ tốn thời gian.”

Nếu như anh đã nói vậy thì cô cũng đỡ bớt việc. Rồi khỏi anh, đi tới phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn. Anh cũng theo sau, rồi đột nhiên đưa một vật ra trước mặt cô.

“Mở ra xem có thích hay không?”

Uyển Oánh lạnh lùng nhìn đồ, gọi là quà nhưng đồng thời cũng đề nhắc khéo thân phận của cô, cô dùng thân thể của mình để đổi lại. Anh chẳng qua chỉ dùng món quà đó để khen thưởng tình nhân của mình, dùng tiền vật chất mua thân thể. Anh dù có đưa quà quý hơn nữa cô cũng không thích.

“Thích”- Cô nói trái lương tâm mình.

Uyển Oánh tiếp tục công việc, đem thức ăn nhanh bỏ vào nước sôi.

“tại sao không mở ra xem”- Anh hỏi cô.

“Không cần xem, đồ ăn đưa chắc chắn không tệ”

Anh cô mở chiếc hộp ra, bên trong sáng lấp lánh, là sợi dây chuyền trân châu giá trị không rề tí nào.”Em không có vòng tay hay dây chuyền, anh biết nữ nhân ai cũng thích thứ này”- Anh lấy sợi dây chuyền đem vào giúp cô.

Nữ nhân đều thích, anh biết rõ phụ nữ như vậy, tự cho rằng cũng hiểu cô Vuốt nhẹ sợi dây chuyền, trong lòng dấy lên sự chua xót, muốn chảy nước mắt. Cô tháo dây chuyền xuống thả lại vào trong hộp...

“Không vui sao?”- Anh hỏi. Nếu đối lại là phụ nữ khác, nhất định sẽ khoa chân múa tay, còn hôn anh rất ngọt ngào. Riêng cô thì lại xem thường chúng, coi như không thấy.

“Không phải, chẳng qua cảm thấy nó qua mắt, mang ra ngoài sẽ rất dễ bị chú ý”- Cô tìm đại một lý do.

Cô sao, có lẽ cô không thích thật, quà đối với cô chẳng là gì.. “Chín rồi, anh chẳng phải đói bụng sao? Mau ăn đi”- Uyển Oánh bới cơm thành hai chén, xoay người rời khỏi bếp, ngồi xuống bàn ăn. Gia Khải ngồi đối diện, cô luôn như vậy, rõ ràng có quan tâm, nhưng lại tỏ vẻ thờ ơ, anh thật không cách nào đoán ra suy nghĩ của cô..

“Em không hỏi xem anh đã ở đâu suốt ba ngày sao?”

“Tôi nên hỏi ư?”

“Tại sao lại không nên?”

“Tôi lấy thân phận gì, lấy tư cách gì để hỏi anh đi đâu làm gì?”- Thân là tình nhân không thể đòi hỏi chi có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

“Lấy tư cách em là người của anh”

“Nếu đã là người của anh càng không thể kiểm soát thời thời gian, ngăn cản mọi hoạt động thường ngày của anh được”

“Xem ra anh đã chọn đúng người rồi, em tự biết rõ thân phận của mình, không giống nữ nhân khác luôn đòi hỏi. Hơn nữa còn biết mình phải làm gì và không nên làm gì”- Nữ nhân mà anh tìm được là một người bình lặng, hiểu chuyện, cô sẽ không quấy nhiễu, không yêu cầu anh.

Đây chính là cô.. xem ra anh đã chọn được một nữ nhân tốt.

Trong mơ, Uyển Oánh đột nhiên đau nhức tỉnh lại, cô rên rỉ ôm lấy bụng nằm lăn qua., phát hiện bên cạnh không có ai. Hứa Gia Khải vẫn chưa về, không biết anh đang làm gì? Cô đau đớn từ trên giường ngồi dậy đưa tay bật đèn, rồi từ ở đầu giường lục một hồi lâu vẫn không thấy thuốc.

Làm sao bây giờ, mỗi lần nào cũng đau đến như vậy, cô tìm mãi vẫn không tìm thấy thuốc giảm đau. Ay!! Cứ tìm như vậy cũng không có ích gì. Sau đó, nằm vật ra giường, kéo chăn che kín cả người. Dù vậy nhưng cơn đau bụng vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm. Cô thầm mong cơn buồn ngủ kéo đến nhanh một chút, khiến cô ngủ thiếp đi sẽ quên được cơn đau. Nhưng cô đã quên mất mình vừa mới tỉnh dậy vì đau.

“Em làm sao vậy?- Đột nhiên, Hứa Gia Khải xuất hiện ở cửa phòng, phát hiện cô nằm trên giường dường như xảy ra chuyện, vội vàng đi tới bên cạnh. “Sao người lại lạnh như vậy?”

Anh trở lại, anh vừa mới về sao? Tối nay, anh không hề nói tiếng nào bỏ ra ngoài. Dĩ nhiên, việc anh đi đâu không cần nói với bất cứ ai, càng không hi vọng cô can thiệp vào đời mình của anh.

Cô khẽ gật đầu, cố nén đau, không muốn để anh nhìn thấy mình như vậy. Cứ mỗi lần đến lại làm cô khó chịu gần chết, qua tối nay sẽ không sao hết.

Anh cẩn thận quan sát nét mặt cô, sắc mặt tái nhợt, hai lông mày nhíu chặt đã nói lên tất cả. Đầu cô vẫn không ngừng chuyển động, thân thể run rẩy, càng làm cho anh thêm hoài nghi.

“em có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Tôi không sao, sẽ khỏe ngay thôi”- Vừa dứt lời, cô không nhận được nữa cơn đau, hai tay giữ chặt bụng.

Dáng vẻ cự tuyệt sự giúp đỡ khiến anh không khỏi tức giận. Vừa rồi đang ngồi ở phòng làm việc, thì nghe tiếng động trong phòng. Lúc về anh phát hiện cô đang ngủ, không biết sao lại đột nhiên thức giấc cho nên mới từ phòng làm việc qua chỗ cô đang ngủ nhưng nhìn qua cũng chỉ thấy bộ mặt lạnh băng của cô.

Còn nói không có chuyện gì, đáng vẻ khó chịu như vậy còn dám mạnh miệng, không biết cô nghĩ gì mà lại hành hạ thân thể mình. Không được!! Anh sẽ không để cô chịu bất cứ ủy khuất gì, dù một chút đau đớn cũng không. Anh không hề hỏi tiếp mà giật chăn xuống, vươn hai tay ôm lấy cô.

Uyển Oánh giật mình: “Anh tính làm gì vậy?”

“Đi bệnh viện”

“Không cần”

Nghe lời cô nói, Mặt Gia Khải trầm xuống, gất gao trừng mắt nhìn cô, gương mặt vốn tức giận nay còn giận hơn.

“Tại sao không đi”

“Tôi không có bệnh, chẳng qua là bị đau bụng”- Cô giải thích.

“Đau đến như vậy còn nói không sao?”- Anh mặc kệ cô cự tuyệt, ôm lấy cô tính mang đi.

“Gia Khải”- Cô gọi anh lại “Tôi thật không có bệnh, chẳng qua là..”- Cô không biết nên nói thế nào, mặc dù trên thực tế cô và anh đã sống như vợ chồng, nhưng cô lại hay xấu hổ nên ngại mở miệng

“Chẳng qua là..”- Anh nghe cô hạ giọng xuống.

“Chẳng qua là vì kinh nguyệt nên đau, qua đêm nay sẽ không sao?”- Nếu như không nói, anh nhất định sẽ đem cô đến bệnh viện.

“Có thật không?”- Anh nghe mà có chút không tin nhưng vẫn thả cô xuống. Nữ nhân nào cũng chịu hành hạ thế này sao? Mặc dù bạn gái anh rất nhiều, nhưng không bao giờ hiểu rõ phụ nữ hơn nữa hẳn đối với nữ nhân từ trước tới giờ luôn cầu thả.

Uyển Oánh gật đầu: “Mỗi lần tôi đều rất đau chẳng qua lần này đau nhiều hơn”

“Khi nào mới hết đau”- Anh quan tâm hỏi.

“Ngày mai sẽ khỏi?”

“Ngày mai?”- Như thế sao được? Còn gần cả nửa đêm, cô làm sao chịu được? Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ cô như vậy, anh đã tâm hoảng ý loạn, anh làm

sao nhẫn tâm để cô cả đem bị hành hạ như thế, “Không có cách nào sao?”

“Trước kia có uống thuốc nhưng hôm nay lại quên mua”

“Kiên nhẫn chờ một chút, anh đi mua thuốc lập tức sẽ về”- Nói xong, không đợi cô nói nữa, Gia Khải đã vội vã ra ngoài.

Đi ô tô tới một tiệm thuốc gần đó, mua thuốc cho Uyển Oánh vội vã đi ra xe tính tiền rồi về.

“Gia Khải, sao người lại ở đây?”- Tào Đông Huy dắt tay Lưu Ngọc Linh đi tới bên cạnh. Trùng hợp thật, hai người họ nửa đêm đi xem phim lại gặp Hứa Gia Khải.

“Là người à, ta đi mau ít đồ”- Gia Khải thấy họ cũng không cảm thấy kỳ lạ, anh biết Đông Huy chung tình với Lưu Ngọc Linh.

“Đã trễ thế này, còn mua cái gì?- Đông Huy tò mò hỏi, nhìn thấy trên tay Gia Khải cầm lấy. “Sao lại mua thuốc làm gì?”

“Đương nhiên là để uống”- Gia Khải liếc Đông Huy cầm lại hộp thuốc.

“Khoan đã, không đúng?”- Đông Huy đoạt lại hộp thuốc, cẩn thận xem xét. “Đây là thuốc dành cho phụ nữ, sao người lại mua? Chẳng lẽ người..”- Đông Huy cố ý chế nhạo anh.

“Mua đương nhiên là cho nữ uống, có gì ngạc nhiên sao?”- Gia Khải lập tức đoạt lấy hộp thuốc lên xe hơi, không để ý đến Đông Huy nữa.

“Nữ nhân? Sao lại gấp như vậy?”- Đông Huy giật mình, một nam nhân theo chủ nghĩa như Hứa Gia Khải luôn tự cao tự cường tự đại lại vì một phụ nữ mà vội vàng? “Này, quả thật không giống Hứa Gia Khải tí nào?”

“Người thích quản chuyện người khác vậy sao. Có bị bạn gái trách tội lạnh nhạt thì đừng tới tìm ta”- Gia Khải khởi động xe. Tại sao Lưu Ngọc Linh ôn nhu xinh đẹp như vậy vẫn không tài nào lưu chuyển được trái tim anh. Vậy mà một Sở Uyển Oánh bình thường lại khiến anh nhớ mong?

Nhìn dáng vẻ vội vàng của Gia Khải, Đông Huy thật không hiểu nổi.

Kim giờ chỉ lên số 11, cô thất vọng dọn bàn ăn cơm tối. Cô đâu phải đứa ngốc mà khổ sở chờ Hứa Gia Khải? Anh mỗi lần đều đi lâu như vậy, không nói một tiếng đã biến mất. Trong suy nghĩ của anh, cô căn bản không là gì, không đáng giá để anh nói một tiếng. Uyển Oánh bò lên giường, rút người vào chăn, không cần đợi anh nữa? Hứa Gia Khải đã đi tìm niềm vui nơi khác, bây giờ có lẽ đang nằm trong lòng nữ nhân khác. Anh chắc đang trách cô phiền phức, Nếu không gần nửa đêm sao vẫn chưa về?

Bất kể anh có đi đâu, cả cô và đám phụ nữ kia đều không có quyền quản anh, anh thích loại phụ nữ như thế sao? Không hỏi chuyện cũng không quản chuyện của anh, không can thiệp chỉ biết ở bên cạnh mặc anh thích đến thì đến thích đi thì đi, cô chỉ cần nhận lấy. Uyển Oánh run rẩy, cô làm sao vậy? Sở Uyển Oánh, đây lòng cô đang loét lên một tia hi vọng là anh sẽ thích ai đó!! Không đúng, không đúng. Sở Uyển Oánh, cô không nên có suy nghĩ như vậy, cô không cần anh, anh đối với cô chẳng có ý nghĩa gì cả. Cho dù lúc này anh đang làm gì hoặc ôm ai cũng không can hệ tới cô. Tại sao khi bị bỏ lại lòng cô lại đau như vậy, chẳng lẽ là do đau bụng gây ra sao?

Cứ thế cô thiếp đi trong hỗn loạn.

Trong mơ, cô cảm giác thân thể mình từ từ ấm lại, thật thoải mái dễ chịu, cô rúc người vào nơi ấm áp rồi co lại. Một cánh tay siết chặt lấy!! A! Hứa Gia Khải, anh lại không nói không rằng quay về, cô thật hận mình lại có phản ứng với những hành động của anh. Cổ nhích người ra xa anh một tí, nhưng trong cô lại không muốn anh rời xa.

“Sao vậy?”- Anh nhận thấy phản ứng của cô. “Bụng còn đau không?”- Anh quan tâm hỏi thăm cô. Dù cô có cố gắng đẩy anh ra, nhưng trước mặt cô, anh không thể ngăn cản bản thân mình ngừng quan tâm chăm sóc cô.

“Không đau nữa”- Uyển Oánh nhẹ nhàng trả lời.

Anh kiên quyết bắt cô quay lại, buộc cô phải đối mặt với anh, vờn hai tay ra ôm lấy má của cô sau đó quan sát thật kỹ.

“Không vui sao?”- Anh hỏi “Sao vậy? Trách anh về trễ hay còn nguyên nhân nào khác

“Không có, tôi làm gì không vui chứ, cũng không có trách anh gì hết”

“Vậy sao gương mặt lại buồn như thế”

“Tôi không có buồn”- Cô cũng không phải buồn, chẳng qua cô chỉ là tình nhân làm sao trách anh được.

“Vậy sao vẫn chưa ngủ”- Anh biết rất rõ, mỗi lần cô không vui thì sẽ trở nên tĩnh lặng và trầm mặc.

“Do anh khiến tôi tỉnh dậy”

“Là sao?”- Gia Khải liếc mắt nhìn cô “Anh vừa về là em tỉnh sao? Lúc anh về nhìn thấy em ngay cả lúc ngủ cũng không yên”

“Vi tôi không thoải mái”- Cô kiểm đại một lí do đồng thời cũng nói là do tối nay không khoẻ nên có chút phiền lòng.

“Vậy lúc nào mới khoẻ”- Anh hỏi cô. Anh không đành lòng nhìn cô đau đớn như vậy cho dù chỉ một chút xiu da thịt mất đi anh cũng không nhẫn tâm.

Uyển Oánh không khỏi nhủ mảy, anh hỏi như vậy là có gì? Nữ nhân cũng phải qua mấy ngày mới hết, anh chẳng lẽ không biết sao, hay anh đang trách cô? Dù sao anh giữ cô lại không phải vì phát tiết thì cả ngày cũng sẽ ôm chặt lấy cô. Cô chỉ là công cụ đang mất đi đất dụng võ. Với anh, cô làm gì có ý nghĩa gì, mà với cô anh cũng chẳng là gì.

“Chẳng phải bạn gái của anh rất nhiều sao, mau đi tìm cô ta đi”

Mặt Hứa Gia Khải lập tức trở nên âm trầm lạnh lùng, cô chính là nữ nhân ngu xuẩn nhất thế giới, chỉ có cô mới chấp hai tay đem dâng tặng anh cho người khác. Anh trước giờ chưa bao giờ gặp qua, thật buồn cười, cô rốt cuộc xme anh là ai, là dã thú chỉ biết tiết dục, hay là dâm đồ háo sắc. Hứa Gia Khải anh nếu không có phụ nữ cũng không phải không sống được, nữ nhân với anh chẳng qua là công cụ giúp anh giải toả lúc mệt mỏi, cần bản không quan trọng. Ai cũng muốn độc chiếm anh, bao gồm cả tiền. Duy chỉ có Uyển Oánh, không cần tiền, không cần người, anh thật không hiểu nổi cô.

“Tôi có đi tìm phụ nữ hay không cũng không cần cô quản”- Anh lừa giận phùng phùng hướng tới cô, thật muốn bóp chết cô. Cô lúc nào cũng có thể khiến anh tức giận.

Dĩ nhiên là không cần cô quản, cô cần bản cũng chẳng có tư cách để mà quản. Cô đúng là kẻ khạo ngu ngốc tự nhiên đi quản chuyện của anh.

“Tôi dĩ nhiên không nên xen vào, chỉ là hảo tâm nhắc nhở. Bởi vì mấy ngày tới thân thể ta không thoải mái cho nên mới phải nhiều chuyện quản lý chuyện của anh”

“Cô đúng là nữ nhân ngu xuẩn nhất mà ta từng thấy, sao lại hảo phòng đem ta cho người khác”- Anh đột nhiên nắm chặt lấy cô, buộc cô phải nhìn anh. “Cô vội vã chạy thoát khỏi ta như thế là có ý gì? Ta cùng nữ nhân khác ở cạnh nhau chẳng lẽ cô không ghen sao?”

Ghen? Có sao? Tâm Uyển Oánh thất lại, vẻ mặt hiện lên sự chau xót!! Không!! Không!! Cô tuyệt đối sẽ không ăn dấm, càng không thương anh thì làm sao lại ăn dấm.

“Tại sao tôi phải ghen? Đó là chuyện của anh chẳng liên quan gì tới tôi cả”

“Không quan hệ”- Lừa giận dâng cao. “Dĩ nhiên là không quan hệ tới cô, cô chỉ là công cụ để phát tiết lấy đâu ra quyền để can thiệp vào chuyện của ta.”- Anh vừa nói nặng vừa trừng mắt nhìn cô, ánh mắt đầy sự kiên quyết và tự tin “Cuối cùng cũng có một ngày, ta sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện thuần phục dưới chân”

Cô cũng giống như trước đây kiên định nhìn về phía anh giọng nói đầy tự tin: “Vĩnh viễn sẽ không có ngày đó”- Cô vĩnh viễn sẽ không để bản thân mình trở thành tù binh của anh.

Anh nghe lời của cô nói, mang theo chút tức giận trừng phạt ôm chặt lấy cô, ép đầu cô vào ngực mình. “Vậy chúng ta hãy cùng thử xem”

Uyển Oánh bị thái độ tự cao của anh làm cho tức giận, Hứa Gia Khải vĩnh viễn là Hứa Gia Khải, lúc nào cũng bá đạo và ngạo mạn, chỉ muốn chinh phục cô, chứng minh bản thân. Cô muốn thoát khỏi ngực anh, anh lại càng ôm chặt khiến cô không thở nổi

“Không được nhúc nhích”- Gia Khải ngăn không cho cô giãy dụa, đồng thời ôm thật chặt đến khi cô ngưng phản kháng mới thôi. “Cứ như vậy đừng động đây, biết điều một chút thì im nằm trong lòng ta”

“Chỉ cần có sự cho phép của anh, hàng vạn nữ nhân nguyện ý lưu lại cạnh anh.”

“Anh chỉ đơn thuần muốn em thôi.”

“Tôi chỉ là người anh muốn chinh phục thôi”- Giọng nói của Uyển Oánh ngập tràn sự bi ai, không tự chủ chơi đùa với dây chuyền trước cổ anh. Kể từ khi làm nữ nhân của anh, nhất là lúc bị anh kéo gần lại, điều cô thích nhất là đùa với sợi dây chuyền này

“Em là người đầu tiên khiến anh nổi lên ham muốn chiếm giữ, cho nên dù dùng cách gì thủ đoạn thế nào, anh cũng sẽ thu phục được em”- Hứa Gia Khải nói như đinh chém sắt “Em là của anh”

Từ lâu Hứa Gia Khải đã không về nhà, nhưng khi nhìn thấy con vợ chồng Hứa Quan Đình vui mừng liền vội vàng kêu bà Hoa chuẩn bị vài món cơm Gia Khải yêu thích, Hứa Quang Đình thì ngồi trên ghế quan sát con mình.

“Hôm nay không đi gặp khách sao? Sao lại chủ động về nhà ăn cơm tối?”

“Chẳng lẽ con về nhà cũng không được sao? Lúc nào con muốn về thì về thôi”- Hứa Gia Khải nói.

“Chỉ là cha thấy rất lạ, con mỗi lần về nhà đều tỏ vẻ không muốn lần này lại tự nguyện về ăn cơm tối?”

“Có gì lạ”- Điền Giả Hoa nói xen vào. “Khó có khi nào Gia Khải về, tối nay chuẩn bị nhiều thức ăn một tí”- Hứa Quang Đình ngoại mặt tỏ vẻ thờ ơ nhưng bên trong rất quan tâm con mình.

“Mẹ không cần phải làm nhiều đâu, mỗi lần con về nhà lại chuẩn bị đồ ăn giống như là đãi khách vậy”- Gia Khải nói.

“đổi với cái nhà này, mày chỉ là một vị khách, hơn nữa là vị khách khó mời”- Hứa Quang Đình quở trách Gia Khải.

“Con bận việc, mỗi lần công tác đều về trễ, làm sao có thời giờ tới thăm cha mẹ. Cha cũng không phải rất bận sao, mọi người ai cũng có công việc riêng”

“Đã bận rộn như vậy sao lại còn về nhà ăn tối?”

“Con muốn về thì về thôi”- Gia Khải không tìm ra được một lý do cho hợp lý.

“Hai người này, rõ ràng là quan tâm đến nhau, sao lại cố tình tỏ vẻ dửng dưng như vậy”- Điền Giả Hoa rất hiểu rõ con mình.

“Ăn cơm đi, con đói bụng rồi”- Gia Khải nói.

“Có phải lần này cũng chỉ về ăn cơm không thôi”- Điền Giả Hoa hỏi, mỗi lần Gia Khải về đều chỉ ở một lát.

“Chuyện đó tính sau đi”- nếu như Uyển Oánh về khách sạn anh dĩ nhiên sẽ không ở lại đây. Nếu như Uyển Oánh không về, anh cũng chẳng biết đi đâu. Chỉ còn mỗi nơi này. Kể từ khi có Uyển Oánh bên cạnh, anh cũng không còn đi xã giao nhiều như mọi khi. Bây giờ anh lại chẳng biết nên đi đâu ở đâu, nói với ai chắc cũng không tin.

“Gia Khải, mày tiêu xài phải biết tiết kiệm”- Hứa Quang Đình nói. “Đừng có nộp hết tiền cho bạn gái, mày sớm muộn cũng phải kết hôn, lo mà tìm bạn gái đối đãi với người ta cho đàng hoàng”

“Phải đấy!!”- Điền Giả Hoa vội vàng hùa theo. Khó lắm mới có cơ hội đề cập đến chuyện này mà không bị Gia Khải phản kháng. Bà phải nhân cơ hội thúc ép mới được. “Gần đây có gặp được ai không, nếu có thì dẫn về nhà ăn cơm”

“Con nói rồi, con không thích kết hôn, con rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ. Nếu như có ý định kết hôn, con cũng sẽ lấy người mình yêu”- Anh không tin tình cảm của mình đối với Uyển Oánh là tình yêu, chẳng qua tất cả chỉ là sự ham muốn nhiệt tình nhất thời. Anh tin rằng chỉ cần qua một thời gian ngắn, mọi hứng thú với cô sẽ tự nhiên mất đi, sẽ trở lại là chính mình. Hơn nữa, Uyển Oánh tuyệt đối không thương anh, thậm chí chỉ mong ngóng thoát khỏi anh. Anh dĩ nhiên cũng sẽ không yêu một nữ nhân không thương mình.

Điều kiện chọn bạn gái của anh tương đối cao, sở dĩ chọn Sở Uyển Oánh chẳng qua vì dục vọng cũng ham muốn thuần phục người khác. Sở Uyển Oánh không có vẻ ngoài quyến rũ, làm sao lại khiến anh nảy sinh tình cảm được?

Sở Uyển Oánh đối với anh mà nói cô là bạn gái kém cỏi nhất trong số những phụ nữ của anh. Khi anh có được cô, anh không ngại ngần mĩa mai khinh bỉ cô, hơn nữa còn bỏ rơi cô.

Kết hôn!! Thật buồn cười!!

Hứa Gia Khải làm sao có thể tự chui đầu vào cái lưới hôn nhân chứ

“Mỗi lần nói tới chuyện kết hôn, con lúc nào cũng tỏ vẻ như vậy”- Điền Giả Hoa thôi không thuyết phục nữa. Nhiều vấn đề bà lại có thể giải quyết dễ dàng, nhưng đối mặt với vấn đề hôn nhân bà lại chẳng thể làm được gì

“Mày mà cũng biết yêu sao?”- Hứa Quang Đình chê cười con mình.”- Nếu như mày biết yêu, thì đã không lãng nhãng với hàng tá đứa con gái, càng sẽ không thay người yêu như thay áo”

“Chính vì con chưa biết yêu là thế nào, nên chuyện hôn nhân không thể qua loa được. Khi nào con yêu một ai chân chính thì dù cha mẹ có ngăn cản cũng sẽ sống chết mà kết hôn”

Chờ đợi tới ngày yêu ai đó sao? Có lẽ đến khi nào Gia Khải chơi đủ rồi, bắt đầu biết suy nghĩ thì mới hiểu được. Xem ra muốn đứa con trai này kết hôn phải nhẫn nại thôi.

.....oOo.....

Uyển Oánh đã lâu rồi không về nhà cảm thấy vui vẻ hạnh phúc cùng cả nhà ăn cơm. Em gái cô cũng về nhà, khiến cho căn nhà yên tĩnh lại trở nên hoạt náo. Kể từ khi ba bị bệnh, ba mẹ lần đầu tiên mới cười hạnh phúc rạng rỡ như vậy.

“Ăn nhiều một chút”- Mẹ cô liên tục gấp thứ ăn cô thích nhất. “Chị con biết biết con sắp về nên vội vã sắp xếp thời gian về thăm”

“Chị à, làm ở Hứa Thị có phải rất mệt không, nhìn chị càng lúc càng gầy. Chị ở khi kí túc xá nào, để bữa nào em qua giúp chị dọn dẹp”- Uyển Uyển Linh sau khi về, phát hiện chị mình thay đổi rất nhiều. Mặc dù chị chỉ thay đổi nơi ở, ngoài mặt nhìn không có gì biến hóa nhưng trực giác của Uyển Uyển Linh lại nói rằng chị có đang có chuyện gì đó.

“Không cần”- Uyển Oánh vội vàng cự tuyệt nhanh như vậy làm Uyển Uyển Linh kinh ngạc, “Công ty của chị rất khó, không để người ngoài tự tiện vào”- Uyển Oánh vội vàng giải thích che dấu phản ứng của bản thân. “Và lại, dạo gần đây chị rất bận nên cũng không về kí túc xá”- Một tháng trôi qua nhanh thật, chỉ còn mấy ngày nữa, cô sẽ là người tự do? Tối thiểu cũng không cần phải gặp lại Gia Khải

“Vậy chị nhanh giải quyết công việc rồi về, em nhớ chị quá nhớ đêm nào hai chị em mình cũng nói chuyện phiếm”- Uyên Uyên Linh cao hứng nói. Đợi cô tốt nghiệp có thể cùng với chị ở nhà. Chị đã cực khổ quá nhiều, mệt mỏi nhiều năm như thế cũng tới lúc nghỉ ngơi.

“Được thôi, mấy ngày nữa chị cũng bắt đầu rảnh, đến lúc đó chỉ sợ em nói chị làm phiền”- Uyên Oánh nói. “Phải rồi, Uyên Uyên Linh, em sao này có dự tính gì không?”

“Đương nhiên là đi tìm việc làm thêm”

“Vừa trở về đã vội vàng đi tìm việc”- mẹ nói – “Choi thêm vài ngày rồi đi tìm việc cũng không muộn”

“Tốt nghiệp đại học ai cũng muốn tìm công việc tốt, nhưng gì cũng phải từ từ đừng gấp” Uyên Oánh nói.

“Công việc là hàng đầu, làm sao không vội cho được chứ?”- Uyên Uyên Linh phản bác. “Bắt đầu từ ngày mai, em sẽ đi xung quanh tìm việc”

Nếu Uyên Uyên Linh đã hạ quyết tâm, cô cũng không khuyến nữa. Thật ra, thì ai cũng biết, Uyên Linh sở dĩ đi tìm việc gấp thế vì muốn giảm bớt gánh nặng, dù sao nhà cô cũng không được giàu có như nhà người khác.

“Chị, công ty chị tốt như vậy, hay em cũng xin vào”- Ăn cơm xong, hai chị em về phòng thu dọn quần áo, Uyên Uyên Linh đột nhiên nảy ra ý định,. “Ông chủ chị tốt như vậy, lại còn quan tâm chăm sóc chu đáo, chu cấp toàn bộ viện phí cho cha. Bây giờ, ông chủ như vậy rất khó kiếm”

“Mọi thứ đừng nên chỉ nhìn bề ngoài, có khi chị có bề ngoài mới tốt thôi”- Uyên Oánh cảnh báo Uyên Linh. “Nhất là Hứa Gia Khải, anh ta không vĩ đại đến thế đâu”

“Sao lại thế, cha nói ông chủ chị rất tốt, nhưng chị lại tỏ ra có thành kiến như thế chứ”- Uyên Linh vội vàng hỏi.

Thành kiến sao? Uyên Oánh cũng không hiểu, vì sao cô lại có thành kiến bài xích với Gia Khải như vậy. Đối với Gia Khải cô ghét bỏ thì nhiều yêu thích thì ít. Nếu không có làm cách nào rời bỏ anh đây, chỉ có ghét anh cô mới thôi kì vọng.

“Chị cũng không rõ”- Chính bản thân cô còn không hiểu, làm sao em gái cô trẻ như vậy lại hiểu được.

Nhìn điện thoại, sau đó cầm lên, mở danh bạ nhìn qua dãy số quen thuộc. Đúng như cô đoán, điện thoại không ai nghe máy. Cô sớm đã chuẩn bị tư tưởng Gia Khải làm sao chấp nhận cô đơn một đêm đợi cô về chứ. Nhưng sự thật này lại khiến cô đau nhói.

Anh vốn vẫn như thế, nữ nhân bên cạnh anh đâu phải chỉ một người, mỹ nữ nhiều như thế, cô làm sao có thể thu hút được anh?. Anh là ai chứ. Một con người cao cao tại thượng, đường đường là tổng giám đốc của Hứa Thị, dung mạo gia thế đều hơn người, bên cạnh lại có cả một đoàn mỹ nữ. Cô làm sao hi vọng anh chỉ yêu mình cô? Cô chỉ là loại phụ nữ kém cỏi nhất, trong mắt anh cô nhỏ bé không đáng một đồng. Sao cô lại ngu ngốc tự cho rằng anh sẽ quan tâm đến cả thụ của mình?

Mọi thứ xem như hết? Tất cả điều cô hy vọng quá xa vời không nắm giữ được. Một tháng!. Một tháng trôi qua nhanh quá, còn mấy ngày nữa cô sẽ chấm dứt cái thân phận làm tình nhân của Gia Khải. Hơn nữa còn chấm dứt mối quan hệ của hai người. Sau này, cô phải học cách quên anh, quên hết mọi thứ, phải trở lại là mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cô tắt điện thoại, quyết định không quan tâm đến hành tung của anh.

Điền Giả Hoa cùng Hứa Quang Đình ngồi trên ghế salon quan sát con mình hôm nay có điều gì đó đặc biệt, sao thẳng bé lại ở lại chứ? Lần đầu tiên đứa con đó chủ động trở về nhà sau khi bỏ đi. Lần đầu tiên!! Thật là làm cho cha mẹ vui mừng mà.. nhưng đứa con này tới nay lại rất khác, mắt cứ nhìn điện thoại, tay không ngừng nhấn số nhưng vẫn không ai nghe máy. Nếu thế thì thôi cần gì phải gọi liên tục như thế?

“Con đang đợi điện thoại quan trọng sao?”- Điền Giả Hoa không nhịn được mở miệng.

Quan trọng? Trong mắt anh, không có hai chữ quan trọng, anh chẳng qua là không chịu thua, không tin rằng Sở Uyên Oánh đối với anh không có toan tính. Sau một thời gian ngắn chung sống, anh chẳng những không có được tình yêu của cô ngược lại còn khiến cô mong muốn thoát khỏi. Tối hôm nay, cô nhanh chóng tắt máy như sợ anh sẽ làm phiền ép buộc cô về khách sạn. Anh nếu tìm ra cô sẽ lập tức ra lệnh cô trở về bên mình.

Cô càng bài xích thì càng gia tăng dục vọng chinh phục của anh. Cô quên Hứa Gia Khải là loại người không chiếm được sẽ càng muốn có được nó. Khấp thiên hạ có thứ gì anh không lấy được. Hơn nữa việc nhận thua đối với anh rất khó khăn. Càng gặp trở ngại lại càng kích thích bản thân tham muốn giữ lấy, giống như khiêu khích bản chất không bao giờ nhận thua. Cho dù phải dùng bất cứ phương pháp, thủ đoạn, thời gian bao lâu, dù dùng cách nào, anh cũng muốn chân chính nhận được cô, dù không hề có chút tình yêu. Đúng!! Anh tuyệt đối không yêu cô. Sở dĩ không tha cho cô chẳng qua vì muốn

chinh phục, có chiến thắng một cách vinh quang

“Không quan trọng”- Hứa Gia Khải trả lời.

“Nếu như không quan trọng, sao cứ cầm máy mãi thế?”

“Không có gì đâu mẹ, con chỉ nhàn rồi nên muốn tán gẫu với bạn”- Gia Khải trả lời dễ dàng.

“Mày mà cũng có lúc buồn chán sao cần gọi điện giải sầu sao?”- Hứa Quang Đình hoài nghi nhìn con mình, cảm thấy nhàn rồi, buồn chán? Thật là tin lạ, Hứa Gia Khải- bảo bối kiều ngạo của ông lại cũng có lúc nhàm chán? Bên cạnh nó nhiều người như vậy thiếu gì người để giải sầu. “Tao nhớ mày luôn có một toán phụ nữ theo bên cạnh nói chuyện đùa vui, hôm nay sao lại buồn chán?”

“Cha ngày ngày bận công việc, làm sao biết chuyện của con, và lại con cũng chưa từng yêu cầu cha quan tâm tới việc của con. Lúc nhỏ không có bây giờ cũng không!”- Hứa Gia Khải mỗi khi đối diện với cha lại không kiềm giữ được bản tính của mình? Kể từ khi anh chuyển đi, anh càng ít gặp cha, vừa gặp mặt thì đã công kích lẫn nhau. Anh biết rất rõ ông quan tâm mình, anh cũng quan tâm đến cha. Nhưng hai người vừa ở chung thì đã châm chích đối phương.

“Quang Đình, ông nói ít vài lời đi, Gia Khải hôm nay ở nhà, cha con ông đừng có vừa thấy mặt đã cãi nhau ầm ĩ vô duyên vô cớ. Ta thấy cha con ông giống như oan gia kiếp trước”- Điền Giả Hoa sợ nhất là lúc hai cha con cãi nhau, cả hai đều không chịu nhường bộ.

“Nếu như nó có bạn gái để kết hôn thì tôi cũng chẳng phải nói để rồi ầm ĩ với nó”- Hứa Quang Đình nói với vợ. Vấn đề này hai vợ chồng đều khúc mắc, nguyên nhân chủ yếu là cho cha con không hợp nhau.

“Con về phòng ngủ đây”- Hứa Gia Khải quyết định đi ngủ sớm tránh để cha con lại cãi nhau.

Vừa trở về phòng đã gọi điện cho Uyển Oánh. Trong nhà điện thoại không ai bắt, điện thoại di động thì tắt, chẳng lẽ do mạng bị gì. Anh tức giận ném điện thoại xuống. Tối nay coi như xong bỏ qua cho cô, ngày mai gặp sẽ chất vấn xử phạt cô sau.

...oOo...

Sáng hôm sau, rõ ràng là muốn hỏi muốn trừng phạt nhưng vừa nghĩ tới cô, bao nhiêu giận hờn đột nhiên tan biến.

“Uyển Oánh”- Anh la lên, không hề nhìn thấy cô.

Tìm kiếm khắp phòng vẫn không có ai, kể cả Uyển Oánh. Mỗi ngày, Uyển Oánh đều trở về đi mua thức ăn. Nghĩ đến đó, anh quay trở lại phòng khách phát hiện trên bàn có điện thoại di động của Uyển Oánh. Cô tại sao? Tại sao lại để điện thoại ở đây? Trên bàn còn để lại mẫu giấy. Anh cầm lên đọc.

‘Thức ăn đã làm xong, tôi về nhà đây’.

Sao lại như vậy? Về nhà cũng không báo một tiếng, đi cũng không nói, hay cô sợ anh sẽ ngăn cản không cho về. Uyển Oánh ngu ngốc, anh dĩ nhiên sẽ đồng ý cho cô về gặp cha mẹ, chỉ cần cô nhớ phải trở về cạnh anh, cần gì phải lên lút? Tốt lắm, mai cô về anh nhất định phải hảo hảo dạy bảo.

Cầm lấy điện thoại, anh buồn cười lắc đầu, thật là không còn cách nào với cô, cô cho rằng anh không tìm được cô sao!!

Ngày thứ hai, Gia Khải theo lẽ thường về nhà, mở cửa xong chỉ thấy bên trong cực kì im ắng.

“Uyển Oánh”- Anh gọi cô.

Không có hồi âm

“Uyển Oánh”- Anh la to lên.

Chuyện gì đã xảy ra, Uyển Oánh vẫn chưa về sao? Có một loại trực giác nói cho anh biết có gì đó không đúng. Anh vội lật tung căn phòng vẫn không thấy ai. Sau đó chạy đến tủ quần áo, mở tủ, quần áo anh mua vẫn ở chỗ cũ, mới thờ phào nhẹ nhõm. Ngược lại, quần áo cô mang tới lại không còn, anh cẩn thận lục lọi, không thấy quần áo của cô. Phát hiện này làm anh giận đến cực điểm.

Cô đi.

Cô dám bỏ đi không nói một tiếng, thật buồn cười..

“Sợ Uyển Oánh, cho dù em trốn đi đâu tới chỗ nào, anh nhất định sẽ không buông”- Hứa Gia Khải oán hận tuyên bố.

Anh vẫn còn chưa muốn buông tha cho cô, cô đã vội rời đi? Khi anh vẫn chưa ghét, chưa chán, cô tuyệt đối không được rời đi!! Khi anh vừa mới nhìn ngắm linh hồn được đầy đủ vẻ đẹp của cô, cô lại liều lĩnh bỏ đi.

Hai mắt Hứa Gia Khải phần nộ dần dần trở nên kiên quyết đáng sợ, đó là quyết định dứt khoát, không ai có thể dao động trái tim anh.. nhất định sẽ thu phục cô!!

Cô cho rằng lạng lẽ bỏ đi, anh sẽ tha sao? Hur!! Tuyệt đối không!! Không bao giờ.

...o0o..

Rời đi, tâm trạng vốn dĩ được giải thoát nhưng lòng lại mất mát! Thời gian thật đáng sợ, cô cố gắng không quan tâm không dao động. Nhưng một tháng chung sống, cô đối với anh lại nảy sinh những tình cảm không giải thích được. Cô vẫn một mực phủ nhận không phải tình yêu, lại còn cố gắng bài xích, không để bản thân mình tiếp tục sinh ra thứ tình cảm đó.

Thời gian là loại thuốc gây tê, cô tin, cô rằng sau khi rời đi có thể trở về như trước kia, sống một cuộc sống bình dị. Từ đây về sau, cố gắng chăm chỉ làm việc, không ưu tư phiền não.

Chuông điện thoại reo lên.

“Này”- Uyên Oánh cầm điện thoại lên.

“Anh không cần biết em có ý gì, tóm lại hôm nay anh muốn nhìn thấy em”- Điện Thoại vang lên một tiếng thật mạnh, giọng nói ra lệnh không chút lý lẽ.

“Có chuyện gì sao?”- Cô hít một hơi, Hứa Gia Khải vẫn làm cô run sợ

“Em nên giải thích sao lại bỏ đi không nói một tiếng”

Anh ta đúng là thay đổi thất thường, rõ ràng là đã đến kỳ hạn cô cũng chỉ muốn đi lạng lẽ. Anh lại ép buộc cô giải thích. Cô quên mất anh là nam nhân tự cao tự đại, thường ngày hồ phong hoán vũ, muốn làm gì thì làm, nhất cử nhất động đều phải báo cáo.

“Ban đầu là như vậy...”

“Anh không muốn nghe giải thích qua điện thoại”- Anh thô lỗ cắt ngang lời cô. “Đến gặp mặt trực tiếp giải thích”

Cô cho anh là ai? Chỉ cần nói qua điện thoại vài lời là xong sao? Cô quá khinh thường rồi, cho rằng anh dễ dàng nói chuyện qua loa thể ư?

“Nhưng tôi đang làm việc”- Anh luôn vô lý yêu cầu cô làm chuyện cô không muốn làm. Cô không cho rằng việc mình bỏ đi lại cần lý do. Chẳng phải ban đầu một tháng, thời hạn đã tới, dĩ nhiên phải đi, còn làm khó chờ anh đuổi đi sao?

“Anh không cần biết”- Anh ra lệnh quen thuộc, mạnh mẽ ép buộc. “Nếu như, em không rảnh, sau khi tan tầm có thể về khách sạn nói chuyện”

Về khách sạn. Cô thể với bản thân sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại, cô lại còn trốn tránh không để bản thân mình có cơ hội cùng Hứa Gia Khải chung đụng. Cô sợ, cô sợ anh đối với cô càng dịu dàng, càng tốt, cô sẽ càng vô lực kháng cự

Nếu như phải đối mặt, cô tình nguyện ở công ty, chỉ có như thế mới tránh khỏi sự tiếp xúc thân mật của cả hai.

Anh vẫn là anh, tùy ý nắm trong tay toàn bộ cục diện của Hứa gia Khải, chỉ cần anh muốn sẽ không bỏ qua dễ dàng, lại càng không muốn bị vứt bỏ. Nếu như không phải anh đồng ý thì đừng mong sẽ rời đi.

“Hứa tổng, giờ họp đã tới, đang chờ ngài chủ trì”- Thư ký đi vào thông báo.

Thiếu chút nữa vì Uyên Oánh mà quên mất.. Anh không tin Uyên Oánh sẽ chủ động đến tìm anh ở công ty, lại càng không tin cô sẽ trở về khách sạn, đợi khi anh xong việc sẽ lại đi tìm cô.

Uyên Oánh lại đứng ở ngoài toàn nhà cao tầng. Cô chưa từng nghĩ sẽ có những gặp gỡ với chủ nhân ở đây, nhiều nữ nhân mơ ước làm chủ tòa nhà này.

Cô trực tiếp đi tới văn phòng làm việc của Hứa Gia Khải.

Thư Ký Chu đi lên đón.

“Xin hỏi tiểu thư có việc gì không?”- Lễ phép hỏi Uyên Oánh, vẻ mặt mỉm cười.

“Tôi tìm Hứa tổng”- Uyên Oánh trả lời.

“Cô sao?”- Thư Ký Chu ngạc nhiên khi thấy một nữ nhân vô cùng bình thường tới tìm là Sở Uyên Oánh, tổng giám đốc đầu ít phụ nữ đẹp chứ. Trước đây một tháng vì cô ta mà Hứa Tổng như bị ai chọc giận, khiến cho mọi người trong công ty không ai dám thở.

“Xin hỏi Hứa Tổng có đây không?”- Uyên Oánh hỏi.

“Thật xin lỗi, cô có hẹn với Hứa Tổng không?”- Thư Ký Chu nói: “Nếu như cô không có hẹn trước, chắc Hứa Tổng sẽ không gặp.”

“Phiền cô báo một tiếng?. Nói có cô gái họ Sở muốn gặp?”- Uyên Oánh nói,

“Thật xin lỗi, Sở tiểu thư, Hứa Tổng đang họp”- Thư Ký Chu tuy lịch sự nhưng vẫn cố tình cự tuyệt.

Không biết Sở tiểu thư này ra sao mà lại dám ngênh ngang đến công ty tìm Hứa Tổng. Theo cô đoán, Sở Uyển Oánh không phải bạn gái của Hứa Gia Khải, hơn nữa bạn gái Hứa Tổng không có can đảm tới tìm. Nếu như chọc giận anh, để cho anh nổi giận thì sẽ bị vứt đi không thương tiếc, không bao giờ được siêu sinh.

“Làm phiền cô thông báo một tiếng, nếu Hứa tổng không muốn gặp, tôi sẽ đi ngay”- Cô mong sao đáp án của anh là như vậy.

“Hứa tổng đang họp không cho phép ai quấy rầy, hơn nữa bây giờ đang họp, dù là ai đi nữa cũng không tiếp. Tôi nghĩ cô hôm khác quay lại hẹn trước với Hứa Tổng”

“Nhưng hôm nay tôi buộc phải gặp Hứa Gia Khải, nếu như không gặp, tôi sợ...”- Uyển Oánh không dám nói tiếp, nếu không chủ động gặp chẳng biết anh sẽ dùng cách gì trừng phạt cô.

“Cô có chuyện rất quan trọng sao?”- Thư ký Chu quan sát bộ dạng nóng như lửa cũng Uyển Oánh xem ra là việc gấp, dù sao cô tôi cũng là bạn gái Hứa Tổng, dĩ nhiên sẽ không bị mắng vào thông báo một tiếng chắc không sao

.

Uyển Oánh gật đầu.

“Vậy cô ra kia chờ một lát, tôi vào thông báo với Hứa tổng, nhưng tôi không dám chắc Hứa Tổng có muốn gặp cô hay không~”

“Cám ơn cô”

Thư Ký chu đi tới phòng họp, gõ nhẹ cửa vào gặp Hứa Gia Khải.

“Hứa Tổng, có vị tiểu thư muốn gặp ngài”

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, khi đang họp ta không tiếp bất cứ ai, chẳng lẽ cô quên rồi sao?”- Hứa Gia Khải quay đầu lớn tiếng quát thư ký Chu.

“Vâng”- Thư Ký Chu nhẹ nhàng đáp trả, xoay người đi khỏi phòng

“Đợi một chút”- Hần gọi thư ký Chu lại.- “Cô ấy tên gì, nói cô ấy hẹn trước ngày đi”

“Cô ấy họ Sở”

Uyển Oánh!! Hứa Gia Khải lập tức trở nên nghiêm nghị, cô rút cuộc cũng đồng ý gặp anh, nếu như không phải anh ép buộc ra lệnh chắc chắn cô sẽ không bao giờ gặp hẳn.

“Bảo cô ấy đến phòng làm việc của tôi”- Hứa Gia Khải quay sang thư ký Chu nói.

Sở tiểu thư rút cuộc là người thế nào? Vì sao vừa nghe nói Hứa Tổng đã thay đổi nhanh như vậy. Hứa tổng một khi đã họp thì không bao giờ tiếp khách mà bây giờ lại đổi, càng làm cô kinh ngạc hơn là Hứa Tổng quyết định giải tán cuộc họp.

“Kế hoạch của các vị tạm thời dừng ở đây, ngày mai bàn tiếp. Tan họp.”

Nhiều người kinh ngạc quay lại nhìn nhau, không rõ Hứa Tổng vì sao vừa nghe tên Sở tiểu thư đã phá vỡ quy tắc. Vị tiểu thư này rút cuộc là thần thánh phương nào, bất kể cô làm ai cũng không liên quan đến họ, cầm lấy văn kiện rời khỏi phòng họp.

Xem ra cô phải vài phần kính trọng với Sở tiểu thư, Hứa Tổng vì cô ấy mà phá vỡ nguyên tắc, như vậy là bạn gái của ngài ấy? Thư Ký Chu khẳng định lắc lắc đầu? Làm gì có ai nhìn thấy bạn gái mình bằng bộ mặt hung thần ác sát, vẻ mặt nghiêm nghị. Chỉ mong Sở Tiểu thư đừng làm cho sóng to gió lớn lại nổi lên, thư ký Chu âm thầm cầu nguyện.

Bước nhanh ra khỏi phòng họp, người nào cũng có thể nhìn thấy, bộ dạng Hứa Gia Khải giống như đang muốn ăn thịt người. Sở Tiểu thư à ~ cô nên lựa lời thông mình mà nói, đừng trêu chọc Hứa Tổng.

Hứa Gia Khải đẩy cửa phòng làm việc, đi tới gần Uyển Oánh, giọng nói âm trầm: “Đây là gì?”- Anh đem tờ giấy cô để lại vứt trước mặt cô.

“Anh gặp tôi chỉ để hỏi vấn đề này thôi sao?”- Cô biết mình sắp phải đối mặt với cuồng phong bão tố.

“Anh biết em sẽ không chủ động đến gặp, nên đành phải ép buộc em quay về”

“Tôi không cho rằng việc gặp mày là cần thiết?”

“Em nói gì”- Gia Khải sắc mặt sa sầm, không vui hiện rõ trên mặt. “Em nói như vậy là sao?”- Mặt anh đưa tới gần cô, quan sát thật kỹ.

“Chẳng phải anh kiểm tôi tới đây để giải thích nguyên nhân bỏ đi sao?”

“Nói?” Bất kể là lí do gì, cũng đừng mơ tưởng.

“Chúng ta đã nói là trong vòng một tháng, bây giờ thời hạn một tháng đã đến, tôi cũng nên đi”

“Anh chưa từng nói quan hệ của chúng ta sẽ kéo dài trong một tháng”- Đây chẳng qua là do cô tự nguyện nói, anh không hứa hẹn gì cả.

Cô phải sớm biết anh không hề nói lý lẽ, càng không giữ lời, nghe thôi bên này lọt qua tai kia, chỉ thích làm những gì mình muốn, thay đổi thất thường. Cô hít một hơi thật sâu, không muốn làm anh tức giận mà lại dùng thủ đoạn. Ở trước mặt Gia Khải, cô phải tỏ ra vững vàng tuyệt đối tỉnh táo nếu không sẽ không thể đối phó với anh.

“Vậy anh muốn thế nào?”- Cô kìm giữ cơn giận của mình hỏi.

“Trở về!! Khi nào tới lúc, anh tự nhiên sẽ để em đi”

Rốt cuộc cô là gì? Trong mắt anh cô là gì? Vui thì giữ lại, không vui thì ném cô qua một bên. Anh đối với cô vừa ôn nhu vừa bá đạo, lại còn đùa bỡn nổi giận vô cớ với cô.

Anh tự cao tự đại. Hứa Gia Khải chí cao vô thượng, bị một nữ nhân vứt bỏ đối với anh là nhục nhã. Từ trước tới nay, chỉ có anh vứt bỏ nữ nhân chứ không điều ngược lại. Anh nhìn chuyện cô không khuất phục, không mê luyến mình. Càng không nhận thua, nên muốn giữ cô lại, không buông tha.. cho dù anh không yêu cô đi nữa.

“Anh rốt cuộc muốn chứng minh cái gì chứ? Anh đã thắng không phải sao? Tôi đã khuất phục rất nhiều lần, một tháng chạm chịu thỏa mãn ham muốn của anh, cho dù là tôi thiếu nợ, nhưng một tháng qua cũng đã trả xong”

“Một tháng? Em cho rằng chỉ vốn vẹn một tháng mà trả xong tất cả nợ nần sao? Em đánh giá bản thân mình qua cao rồi đó, phải nhớ muốn trả hết nợ thì phải đợi đến khi anh chủ động buông tha em mới thôi”

“Hứa Gia Khải”- Cô trừng mắt nhìn anh, cô không nghĩ anh lại hèn hạ như thế. “Anh.. anh thật vô sỉ, hèn hạ”

“Nếu biết anh vô sỉ, ban đầu em không nên trêu chọc anh, Hứa Gia Khải tôi không bỏ qua cho bất cứ ai, cho dù là có bỏ qua, nhưng riêng em thì không thể”

“Tại sao lại không thể? Anh vứt bỏ phụ nữ xung quanh như ném một bộ y phục, tôi cũng chỉ là một trong số đó, tại sao anh lại phải chà đạp tôi. Nếu là như vậy, sao không dùng chân đá tôi một phát”

Mỗi lần!! Mỗi lần hai người nói chuyện y như rằng anh lại tức giận.

“Nếu như em cho rằng anh đang chà đạp vũ nhục em thì được, tốt!! Anh chính là muốn em ở trước mặt anh mất đi tôn nghiêm, nhân cách. Muốn em mãi mãi cam tâm tình nguyện trầm mê, giống như những nữ nhân khác cầu xin anh. Khi em đã chân chính thuần phục dưới chân, lòng của em đã mãi mãi thuộc về anh, lúc đó anh sẽ thả em đi như em mong muốn”

“Anh đúng là được voi đòi tiên, anh muốn người còn muốn lòng. Trừ trái tim còn đầy đủ không sức mẽ, tôi không còn gì hết. Bên cạnh anh có mỹ nữ Như Vân lại không quan tâm. Nếu như quan tâm, anh nên kiếm một người mỹ lệ xuất chúng, ôn nhu, chứ không phải một người như tôi tướng mạo xấu xí, cả người không chút nữ tính”

“Em quên rằng nam nhân rất đặc biệt sao, càng chiếm không được càng muốn chiếm”

Đây chính là nguyên nhân không buông tha cô sao, cô đã khổ như thế lại còn trở thành chiến phẩm của anh.

“Nếu như cả đời tôi không phục, anh tính ở với tôi cả đời sao?”

Cả đời, chuyện này ai biết được.

“Tôi không yêu anh, trước kia không, bây giờ không, tương lai cũng không! Cả đời cũng không yêu!!”- Ngực khí của cô không hề kịch liệt nhưng không hề nhẹ nhàng.

“Em... chết tiệt”- Anh sai bước tới trước mặt cô, liều mạng nắm lấy vai cô, hai lòng mày Uyên Oánh bấu chặt, bắt cô đối mặt với anh. “Em có chủ tâm muốn chọc giận anh sao? Tốt, nếu đã vậy anh cả đời cũng không buông tha em”- Anh tuyên bố chắc chắn như đinh chém sắt.

“Trừ phi anh giam lỏng tôi, nếu không tôi sẽ không bao giờ ở bên cạnh anh”

Cô nói xong, liền thoát khỏi kiểm chế của anh, đi về phía cửa.

“Đứng lại”- Anh hô to.

Cô vờ như không nghe, mở cửa, rời khỏi phòng. Cô sẽ không nghe lời anh nữa, sẽ không để anh định đoạt nữa, càng không để anh muốn làm gì thì làm

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Rời khỏi nhà, Uyển Oánh chỉ mang theo hành lý rất đơn giản.

Lần trước rời đi tưởng rằng hai người sẽ không bao giờ gặp lại. Nhưng lòng tham của hắn. Muốn người của nàng, muốn lòng của nàng. Nếu như đã mất tâm, nàng sẽ còn tan nát cõi lòng hơn nữa! Nàng cẩn thận che chắn nơi trái tim của mình, thân thể có thể cho hắn, nhưng tâm nàng không thể cho.

Một nam nhân như hắn làm sao có thể thật tâm yêu thương quý trọng nàng. Hắn muốn lòng của nàng nhưng lại không có ý định sẽ đối xử tốt với nó, lại còn không thật lòng.

Uyển Oánh ngẩng đầu nhìn về nơi xa, lúc này mới phát hiện Hứa Gia Khải đang đứng bên cạnh xe chờ nàng.

“Sao anh lại đến đây?”- Nàng đi tới bên cạnh hắn.

“Sợ em sẽ ăn quịt?”- Gương mặt tuấn lãng của Hứa Gia Khải nở nụ cười thật tươi, tâm tình của hắn rất tốt. Hắn mở cửa xe cho nàng, sau đó đi vòng lại lên xe bắt đầu khởi động máy.

“Anh sẽ cho phép tôi ăn quịt sao?”

“Chính vì không, nên anh sẽ đến đón em, nếu em dám đối ý, anh có thể bắt em về”

“Một nữ nhân thông minh thì nên cách xa anh ra, không yêu thì càng tốt”

Hắn cười cười, không có ý định cùng nàng so đo, nếu như còn không hiểu ý định của nàng, hóa ra hắn rất ngu sao.

“Em luôn ý mình thông minh phải không? Nếu như em thông minh hơn thì sẽ cố gắng níu chặt anh không buông, mà không phải vội vàng buông anh ra”

“Vậy anh nói cho tôi biết đi làm cách nào để thoát khỏi anh”

“Anh không có ý định buông tha em lúc này, em đừng mơ tưởng sẽ rời đi”- Hắn lạnh lùng nói một tiếng.

Hắn nên đối xử với nàng ra sao, làm cách nào mới khiến nàng rời bỏ hắn? Hắn sống đã gần 30 năm, gặp không ít phụ nữ, học được rất nhiều cách khiến nữ nhân yêu hắn. Tại sao chỉ riêng nàng là hắn không thể có được? Tùy tiện kiếm bất cứ phụ nữ nào thì rất dễ dàng, nhưng hắn lại phải tìm cách lấy lòng Uyển Oánh. Ở trước mặt nữ nhân, hắn chưa từng thất bại, cũng không cần tranh thủ sự quan tâm của các nàng, các nàng tự nguyện dâng hiến cho hắn.

Chết tiệt. Chỉ có Sở Uyển Oánh là ngoại lệ, nếu như không có được lòng của nàng, hắn cũng quyết tâm giữ nàng không buông.

Về đến nhà, hắn đã không kiềm chế được ôm lấy nàng.

“Em hận anh phải không?”- Nàng đứng đó, kháng cự, oán hận chán ghét hắn. Hắn biết suy nghĩ trong nàng, nhưng càng như thế hắn càng bắt chấp thủ đoạn, mạnh mẽ đoạt lấy, dùng cách của một nam nhân hèn hạ.

Nàng không sung sướng, hắn cũng biết, nhưng lại không cách nào buông tay. Hắn đối với nàng đã mê luyến đến chết đi sống lại, không đơn thuần chỉ là cơ thể, mà còn thứ gì đó khác hắn cũng không biết.

...

Hận!! Thật sự hận sao? Nếu như hận hắn, sao lại năm lần bảy lượt khuất phục.

Nàng đem mặt mình vùi vào trong lồng ngực hắn, hai tay không tự chủ ôm lấy lồng ngực của hắn. Thân thể to lớn tráng kiện, cái ôm rất dịu dàng của hắn khiến lòng nàng rung động. Đừng đối xử với nàng dịu dàng như vậy, như vậy chỉ khiến nàng thêm đề phòng. Nàng tình nguyện để hắn trút giận, hét to, mắng chửi nàng, đó mới là hắn!

“Nếu như hận anh, anh có để tôi đi không?”- Nàng chôn mình trong lồng ngực hắn mà hỏi. Nếu như hận có thể đòi lấy tự do, thật tốt biết bao!! Chỉ cần không phải bắt nàng “yêu” là được,

Hắn hít một hơi thật sâu, thương tiếc mà chưa xót nâng mặt nàng lên, đôi mắt tối tăm sâu thẳm chăm chú nhìn nàng.

“Yêu anh đi, Uyển Oánh”- hắn ở bên tai nàng thì thầm, giọng nói yêu thương chạm vào từng lớp da thịt.

Nàng không xinh đẹp nhất, nhưng đặc biệt nhất, ôm nàng vào lòng khiến người ta cảm thấy ấm áp. Nữ nhân này không dùng bất cứ cách gì lại thu hút

được ánh mắt tâm tư của hắn, càng lâu hắn càng không bỏ được. Hắn giống như bị trúng tà, di chuyển xuống cổ, nghĩ cũng kỳ lạ, hắn muốn gạt bỏ mọi thứ, nhưng lại muốn cò lòng lẫn người của nàng.

Lòng tham của nam nhân thật nguy hiểm.

Thương hắn? Nàng không thể! Yêu loại nam nhân này, nàng sẽ bị thương tích đầy mình, tan nát cõi lòng, kết quả bi thảm. Biết rõ điều này nên nàng sẽ không dễ dàng giao tâm của mình ra, nếu yêu nam nhân này nàng sẽ không bao giờ đứng dậy nổi.

Đã đồng ý làm tình nhân, bán đứng thân thể của mình, lại còn yêu khách của mình là đã không tuân thủ đạo đức nghề nghiệp. Nàng còn có tư cách yêu hắn sao? Nàng đối với hắn không phải là duy nhất, nếu đã là như thế thì đừng đánh mất tôn nghiêm của bản thân. Thân thể bản thân đã không giữ lại được, tâm lại để mặc hắn cướp lấy sao.

Bất kể ra sao? Nàng yêu hay không yêu, chỉ cần người của nàng nhu thuận ở bên cạnh hắn, hắn đã hài lòng.

Thu phục lòng của nàng, chẳng đường còn xa lắm.

“alo”

“Alo”- Uyển Oánh nhẹ nhàng trả lời một tiếng, nàng tại sao lại gọi điện? Chẳng lẽ chỉ muốn chứng minh suy nghĩ của mình, hy vọng hắn sẽ không giống như nàng nghĩ đang cùng nữ nhân khác ở quán bar đang ăn mừng vui vẻ.

“Cô là ai, có chuyện gì sao?”- Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho nàng biết nữ nhân vừa gọi điện thoại không hề bình thường. Văn Văn lập tức cảnh giác. Chẳng lẽ Gia Khải có bạn gái mới, hèn gì lâu như vậy hắn chưa từng hẹn nàng

“Hứa Gia Khải có đó không?”- Uyển Oánh vờ hỏi mặc dù sự thật đã bày ra trước mắt.

“Anh ấy đang tắm, nếu cô có việc lát hồi hãy gọi lại”

Biết rõ hắn đang cùng nữ nhân vui vẻ, tại sao lại còn gọi điện thoại? Chẳng lẽ nàng muốn nhắc hắn, trong căn hộ nàng đang một mình chờ đợi hắn.

Uyển Oánh cúp điện thoại.

Trong lòng dâng lên niềm chua xót, khổ sở. Tại sao? Vì hắn sao? Hay là nàng đối với hắn đã bắt đầu yêu, bắt đầu say mê, ghen tỵ với nữ nhân khác?

Hứa Gia Khải khi nào về nàng cũng không biết.

Sợ đánh thức nàng dậy, Gia Khải lén lút đến bên cạnh, ngón tay nhẹ nhàng vén mái tóc đang phủ trên mặt nàng. Tiểu nữ nhân này thật kì lạ có thể khiến hắn yêu thương nàng bằng cả tấm lòng, bà qua những tất cả nữ nhân. Từ khi biết nàng, tất cả nữ nhân trong mắt hắn đều trở nên nhỏ bé không đáng kể, hắn đối với đám phụ nữ đó cũng mất đi hứng thú.

Vươn cánh tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, gương mặt áp vào một bên vai thom. Uyển Oánh nửa tỉnh nửa mơ quay lại, cảm giác được Hứa Gia Khải ở bên cạnh. Hắn về rồi sao? Hắn lúc này đang nằm ôm nữ nhân khác trong lòng không phải nàng.

“Anh khiến em thức giấc sao”- Giọng nói vừa đủ nghe đánh thức nàng dậy

“Sao.. sao anh lại về đây?”- hắn không phải đang cùng Văn Văn ăn mừng chiến thắng sao

“Công việc đã xong thì về thôi”- Gia Khải nói- “Cũng có đến quán bar uống mừng vài ly, nên bây giờ mới về.

Hắn lúc nào cũng đem nữ nhân lên giường trở thành công việc sao? Chẳng lẽ lên giường cùng nữ nhân chỉ là phép xã giao? Công và tư hắn không phân biệt được sao?

“Ta có đến quán bar để ăn mừng, anh lúc đó đang bận việc sao”- Hắn trù tính quả thật không sai. Sau khi xử lý xong công việc, thuận đường gặp lão bằng hữu cũ giúp hắn giải quyết vót việc này nọ., ghé qua quán bar ăn mừng Không trách được Văn Văn lại khẩn trương như thế, sợ đến trễ sẽ chọc giận hắn.

“Em đến đó tìm anh sao?”- Gia Khải trìu mến ôm nàng thật chặt, trong lòng vui mừng không dứt.

“Không phải như vậy”

“Không phải đến tìm anh, tại sao lại đến đó”- Trừ lý do nàng hắn không nghĩ nàng sẽ tới quán bar.

“Một lần anh cho Văn Văn bao nhiêu hầu bao”- Nàng lấy tờ 50 ngàn ra. “Đây là tất cả tiền ta kiếm được”

“Em thiếu tiền sao?”- Gia Khải nhìn tờ tiền trong tay nàng, dâng lên một cổ tức giận.

“Thân là tình nhân của anh, sao có thể thiếu tiền”- Nàng cười nhạo nói, cười sự thông minh hay không biết nên gọi là ngu xuẩn của hắn.

“Em là bạn gái của anh, không phải tình nhân”

“Bạn gái hay tình nhân có gì khác nhau, không phải chỉ cần anh gọi một tiếng thì tới, muốn làm gì thì làm, không cần nữa thì đá văng đi.”

“Trong mắt em, anh chỉ là kẻ lang thang không biết kiếm ché, làm xằng làm bậy, là một công tử đào hoa phải không? Em thậm chí còn khinh thường vì cùng anh làm chuyện này, nên những thứ anh cho em, em không hề đeo”- Hấn tức giận rời đi, ném tất cả quà hấn cho nàng xuống đất, mọi thứ văng tung tóe. Những dây chuyền trân châu đáng giá, các loại trang sức đeo tay, vòng tay nàng so với tờ 50 ngàn còn đáng giá hơn nhiều. “Chính vì thế, cho dù anh mua cái gì để lấy lòng em, em cũng chẳng thèm ngó tới”

Nếu như nàng biết hấn, hấn sẽ không bao giờ mua quà cho nữ nhân hưởng chi là quả để lấy lòng, Văn Văn cùng Kỳ Kỳ chỉ là lấy tiền của hấn mà mua. Chết tiệt! Hấn đối với nàng tốt như vậy, nàng lại không hiểu, đối lại là nữ nhân khác, đã sớm đối với hấn mà toàn tâm toàn ý.

“Đồ anh cho tôi, khiến tôi không chịu nổi cảm giác bản thân mình chỉ là loại nữ nhân hạ tiện, loại tình nhân bán đứng thân thể mình đòi hỏi nam nhân.”

“Em...”- Hấn bước thật dài đến trước nàng, đè nàng xuống giường, nổi giận hờn lên môi nàng. “Em là nữ nhân ngu xuẩn không biết phân biệt thiệt hơn. Anh mua quà chỉ để lấy lòng em, muốn em vui vẻ”

“Nếu muốn để cho tôi vui...”

Hấn chặn miệng nàng lại, không để nàng nói nữa.

“Em còn dám nói, anh sẽ không tha cho em”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Luôn đặt danh dự lên trên, tuân thủ lời hứa là tác phong của Hứa Gia Khải, ba mươi năm nay chưa từng mất chữ tín, được nhiều người tin tưởng. Nhưng hôm nay, hấn quyết định không tuân thủ lời hứa. Đáp ứng Uyển Oánh, hấn đã từng hứa để rồi hôm nay hối hận. Đây cũng là việc hấn hối hận nhất. Cho nên, Hứa Gia Khải sau khi tan tầm lừa đi tới công ty thiết kế chuẩn bị đón Uyển Oánh về nhà.

“Đã tan tầm rồi mà vẫn còn bận sao?”- Người của công ty sớm đã về hết, nhưng vẫn không thấy Uyển Oánh ra ngoài, nên hấn quyết định gọi trực tiếp cho nàng.

“Tôi đến ngay”- Uyển Oánh biết là Hứa Gia Khải.

“Nhanh lên một chút, anh đang đứng trước cửa công ty để đón em”

“Cửa công ty”- Uyển Oánh lặp lại một lần nữa, hai người họ đã nói sẽ không công khai, càng không để cho ai biết quan hệ của hai người. Hôm nay, Hứa Gia Khải tới đón nàng là ý gì? – “Tôi tự đi xe về, anh không cần đến đón”- Bất kể hấn muốn thế nào, nàng cũng không thể đồng ý chuyện này.

“Anh chỉ thuận tiện qua đón em, như thế em sẽ đỡ phải bắt xe”- Hứa Gia Khải nói.

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao phải làm như vậy?”- Hai người họ cứ như thế này chẳng phải rất tốt sao? Hấn tại sao lại biến nàng thành những nữ nhân kia, khiến nàng trở thành đám phụ nữ quay xung quanh hấn, như vậy chẳng khác gì làm khó nàng.

“Em là bạn gái của anh, tại sao không thể quang minh chính đại đi ra ngoài. Anh cũng không có ý định che che lấp lấp, lén lén lút lút, quan hệ chúng ta không ai nhận ra”- hấn không hiểu, hai người một chưa lập gia đình, một chưa gả. Có gì phải giấu diếm. Hơn nữa, hấn muốn cho mọi người biết, Uyển Oánh là nữ nhân của hấn, bất kì nam nhân nào cũng đừng mơ tưởng tiếp cận nàng.

“Tôi không muốn trở thành nữ nhân của anh, tất cả mọi người ở đây sẽ làm chủ, như vậy căn bản tôi không còn quyền lựa chọn. Nếu như anh tính công khai chuyện chúng ta, anh nên biết hậu quả chứ”- Đối mặt với yêu cầu vô lý của hấn, nàng có thể khuất phục, nhưng chuyện này nàng không thể khuất phục. Nếu như khuất phục, trong mắt mọi người nàng là kẻ bán đứng thân thể mình đi làm tình nhân người khác. Nàng sẽ không chịu nổi, càng không thể để cho người nhà vì nàng mà mất mặt.

“Em đang uy hiếp anh”- Nàng dám uy hiếp hấn? Nàng đúng là tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày dám uy hiếp hấn rồi đi! Lớn như vậy, hấn chưa từng bị ai nói chuyện như thế, mà nàng lại dám! Nàng thật sự chán ghét hấn sao? Nàng ở bên hấn, lại không đồng ý công khai chuyện hai người.

“Nếu như em nghĩ rằng như vậy có thể uy hiếp hắn. Vậy em sai rồi. Có công khai quan hệ hay không không phải do em quyết định”- Hắn quyết không tuân thủ cái lời hứa chết tiệt kia.

Tắt điện thoại, không muốn nghe nàng cãi lời hắn.

MÓI vừa để điện thoại xuống, điện thoại lại vang lên, hắn tức giận không nhịn được bắt máy.

“Ai? Nói!”

“Sao lại giận như vậy, ai vừa trêu chọc người thế”- Ngô Vỹ Tân nói.

“Chuyện gì?”

“Muốn mời người đi ăn cơm, thuận tiện gặp Uyển Linh cho biết”

Ăn cơm? Uyển Linh.

Một kế hoạch hiện lên trong đầu hắn.

Nơi ở của Hứa Gia Khải vốn không thích có người tới, huống chi hôm nay lại cuối tuần. Chuyện này làm Ngô Vỹ Tân, Tào Đông Huy không khỏi suy nghĩ, nhưng cũng không hiểu tại sao. Nhiều năm làm bạn với Hứa Gia Khải, nhưng đến nơi ở hắn ăn cơm là lần đầu, hơn nữa còn cho phép bọn họ mang theo bạn gái.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, làm cho một kẻ nguyên tắc cố chấp như Hứa Gia Khải thay đổi chứ?

“Người từ trước tới giờ chưa từng mời bọn ta tới nhà, nói chi đến việc mời cơm. Hôm nay sao lại thay đổi thái độ để bọn ta tới đây vậy?”- Tào Đông Huy đặt câu hỏi, hắn không nhịn được tò mò, lần đầu tiên Hứa Gia Khải không tuân theo nguyên tắc.

“Có muốn ăn hay không, nếu ăn thì ngậm miệng lại, làm việc, đừng xen vào chuyện người khác”- Gia Khải ngăn cản bọn họ tò mò, bọn họ cho dù có nghĩ vớ đầu cũng không nghĩ tới hắn vì một nữ nhân- lại là một nữ nhân bình thường, cố chấp.

Vỹ Tân nuốt câu hỏi tiếp theo xuống, hắn không có ý định để hòng sủng ngay đầu, làm việc thay đổi linh hoạt là sở trường của hắn. Ở trong căn hộ lớn này, hắn phải đi tham quan xem sao, xem có tìm được giấu vết gì không. Nhưng phòng ốc chẳng có gì khác lạ, hay vấn đề là ở chỗ Hứa Gia Khải.

Uyển Linh lớn như vậy vẫn chưa thấy ai bá đạo như Hứa Gia Khải, một nam nhân thật hung tợn. Qua vẻ bề ngoài tuấn tú có thể biết hắn là người nguy hiểm, dù chỉ liếc mắt cũng khiến người ta ớn lạnh chứ đừng nói đến việc chọc giận hắn – trên thương trường là bá chủ, tình trường cũng là bá chủ.

“Đông Huy, sao Ngọc Linh vẫn chưa tới?”- Vỹ Tân hỏi. Mua đồ lâu như vậy, xem ra phải huấn luyện lại. Chẳng lẽ muốn anh em họ nhẵn nhụi chịu đói sao.

“Để em đi xem chị Ngọc Linh”- Uyển Linh nói

“Em ở yên đấy đi, Ngọc Linh sẽ trở lại ngay thôi”- Vỹ Tân nói.

Mới vừa nói xong, chuông cửa vang lên, Ngọc Linh cùng Uyển Oánh đồng thời xuất hiện ở đây.

“Chị, sao chị lại tới đây?”

Vỹ Tân cùng Đông Huy cũng giật mình, Gia Khải không có mời những nữ nhân khác, kẻ không mời mà tới chẳng phải là Uyển Oánh sao.

Hứa Gia Khải ngồi trên ghế salon, mỉm cười nhìn Sở Uyển Oánh. Mỗi người đều nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của hắn, hắn muốn biết Uyển Oánh sẽ ứng phó thế nào đây. Giải thích,, hay tự bào chữa để bình yên thoát thân. Căn hộ này hắn chưa từng mời nữ nhân tới, hắn nhất định công khai mối quan hệ hai người.

Hứa Gia Khải âm thầm quan sát nàng, phát hiện bên ngoài không chút biểu hiện tức giận hay hoảng hốt, tự xưng bản thân có thể nhìn thấu suy nghĩ mọi người, có thể nắm trong tay toàn bộ cục diện. Nhưng hắn đoán không ra nàng — Sở Uyển Oánh, hắn muốn nữ nhân này cả đời.

“Hứa Tổng, anh không phiền nếu tôi mang Uyển Oánh tới chứ?”- Ngọc Linh nhỏ giọng hỏi thăm, thật sợ hắn với vì tự ý mời người mà tức giận. Nam nhân này nàng không thể chọc được, lại càng không thể khiến hắn yêu. Cho nên, nàng cảm thấy thật may mắn khi tìm được một nửa thuộc về mình là Tào Đông Huy. “Uyển Oánh nói anh là ông chủ rất rộng lượng, nhân viên vào ăn một bữa cơm chắc cũng không để ý”

“A! Thật không!”- Hứa Gia Khải từ từ đứng lên, đi tới trước mặt Uyển Oánh, ánh mắt nguy hiểm ngó nàng. “Làm sao cô biết tôi sẽ không để ý, có thể đến đây ngoài người thân thì phải là nữ nhân của tôi. Tôi hỏi cô lấy thân phận gì vào phòng này, lấy lý do gì để tôi cho cô ở lại?”

Không công khai đối với hắn có tổn thất gì sao? Hắn tổn hao tâm tư để cho không ai biết, như vậy sẽ khiến mối quan hệ khó khăn thêm, hơn nữa làm nàng cảm thấy bản thân hèn hạ ti tiện. Mỗi lần bị hắn đùa giỡn xong thì có thể vứt đi, một khi công khai lấy đầu ra thể diện để ngang nhiên sống dưới ánh mặt trời, như vậy chẳng tốt hơn sao? Ít nhất khi hắn vứt bỏ nàng, nàng có thể giả vờ như không có việc gì trước mặt mọi người.

Chộc tới hần thì cả đời không may mắn.

“Tôi không biết anh lại quan trọng bữa cơm như vậy, nếu đã quấy rầy tôi xin phép. Nếu như đến đây cần thân phận, vậy tôi xin lỗi”- Uyên Oánh xoay người muốn bỏ đi.

“Đứng lại”- Hứa Gia Khải đầu hàng. Ở trước mặt nàng, hần vĩnh viễn không chiếm thế thượng phong, một lần nữa bị nàng áp đảo. Từ khi nào, hần không thể nắm trong tay toàn bộ cục diện được nữa? Nếu như nói nàng không thông minh, không uy hiếp được hần, hần còn cách gì buộc nàng quy phục? Cứ khur khur cố chấp chỉ làm nàng rời xa hần. Đây là điều hần không muốn nhất. Hần chỉ muốn để cho mọi người biết nàng là nữ nhân của hần mà thôi. “Cô ở lại đi”

“Uyên Oánh, chúng ta vào phòng bếp đi, chỗ này có rất nhiều người đang đợi chúng ta nấu”- Ngọc Linh kéo Uyên Oánh đi.

Hứa Gia Khải! Nam nhân như vậy ai dám đụng vào, hi vọng vô thường, tàn bạo hung ác, ở bên cạnh hần phải lo lắng đề phòng, không biết theo ai. Lấy đầu ra nâng lực chống lại hần. Uyên Oánh cảm thấy mệt mỏi, không thể yêu hần, không thể chọc hần, không thể rời đi.

Nàng đủ thông minh sao?

Chị thật là lớn gan, dám cùng Hứa Gia Khải trả treo, mà không hề có chút sợ hãi. Đối lại là nàng, nàng cũng không biết trả lời thế nào, im lặng rời khỏi đây. Uyên Linh biết điều đi vào phòng bếp cùng Uyên Oánh

“Chị sao chị lại tới đây”

“Là chị vô tình gặp phải Uyên Oánh, tưởng Hứa Gia Khải không để ý nên để Uyên Oánh cùng đến đây”- Ngọc Linh nói, nhưng vẻ mặt không hề có vẻ e ngại, làm bạn gái của Gia Khải là tự mình hại mình, chỉ có đám nữ nhân ngu ngốc mới giống như tre già măng mọc đứng cảm tiến lên. May mắn, nàng trở nên thông minh không để mình tiếp tục ngu ngốc.

“Hứa Gia Khải mời mọi người tới sao?”- Đáp án này nàng sớm đã biết. Hần chỉ muốn để hai người thân nhất của nàng biết tất cả, chính vì thế hần không tiếc phá vỡ luật lệ của bản thân.

“Là Hứa Gia Khải để cho Đông Huy cùng Vỹ Tần mang theo bạn gái, do vậy bọn mình cũng được mời, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy người, Gia Khải lại phản ứng kịch liệt như vậy”

Các nàng dĩ nhiên không rõ, kế hoạch của hần nàng đã đoán ra, không thực hiện được hần dĩ nhiên không vui. Nếu như không phải vô tình gặp được Ngọc Linh, thì tình cảnh hôm nay nàng cũng không nắm chắc trong tay, cuối cùng cũng thắng được hần một ván.

“Nếu như ta biết hần làm như vậy, ta sẽ không đến”

Chỉ cần nàng không xuất hiện hần sẽ từ bỏ suy nghĩ đó.

“Bây giờ, hần không phải đã để cậu ở lại sao? Mọi người đều biết hần là kẻ khó hầu hạ, cậu lại tình tảo trả lời làm hần thay đổi chủ ý, thật khiến người khác bội phục. Bây giờ rất khó tìm người nào tâm như thủy giống cậu, mang đến sự bình an cho người khác”

“Hai người cũng đã tìm được một nửa của mình, tốt hơn nên nắm cho chặt vào”- Uyên Oánh nói. “Ta không có tự cách cầm lấy bất cứ vật gì, cho nên không bằng dứt khoát buông tay mọi thứ rồi phiêu diêu tự tại”

“Chị, chị đừng tự mình đa cảm như vậy, với tính cách và trí tuệ của chị nam nhân bình thường không xứng đáng với chị đâu”

“Uyên Linh, sau này em ráng khuyên chị của em nhiều vài, chị sẽ thay chị em kiếm một người bạn trai tốt cho Uyên Oánh”- Ngọc Linh nói vui vẻ không dùng, nếu như các nàng đều có chỗ để nương tựa thật tốt biết bao. Nàng già đi, cũng hy vọng Uyên Oánh sẽ hạnh phúc giống nàng, Uyên Oánh xứng đáng có được một nam nhân biết yêu thương quý trọng nàng.

Nghĩ đến sau này, các nàng đều có chỗ tốt để nương tựa, Ngọc Linh không khỏi nở nụ cười. Khi nàng quay lại thì vẻ mặt lập tức trở nên sợ hãi, dáng vẻ lạnh lùng không vui của Hứa Gia Khải làm nụ cười nàng trở nên cứng nhắc.

Ở trong bếp nói chuyện phiếm cũng chọc tới hần sao?

Cho dù không ai biết sự thật về hai người, hần cũng không cho phép nam nhân nào đụng vào Uyên Oánh! Không có ai!! Không người nào dám từ trong tay hần cướp đi nữ nhân của hần.

Hứa Gia Khải sắc mặt lạnh ngưng quan sát Lưu Ngọc Linh, nữ nhân nhiều chuyện cũng là nữ nhân nguy hiểm nhất. Nàng muốn bắt nữ nhân của hần đi làm chuyện nguy hiểm, sợ rằng nàng tính sai rồi, tâm nguyện xem ra khó thành.

Uyên Oánh phát hiện không khí có vẻ kì dị, quay đầu, nhìn thấy sắc mặt hần cực kì khó coi dọa hai nữ nhân đứng bên cạnh nàng. Thật không hiểu nổi sao hần lại phải bày ra bộ mặt này chứ, Ngọc Linh chỉ đơn thuần muốn giới thiệu bạn trai cho nàng thôi mà.

“Phòng bếp không có chuyện của ta, ta ra ngoài trước”- Trực giác mách bảo Ngọc Linh sắc mặt Hứa Gia Khải cực kì quái dị, đương nhiên là sớm rời đi thì tốt.

“Chị em cũng ra ngoài?”- Uyển Linh thấy tình thế không ổn liền đánh bài chuẩn

Cả phòng bếp chỉ còn lại 2 người, Uyển Oánh vẫn tiếp tục công việc. Mọi người ai cũng chờ com xem ra nàng phải vất vả rồi.

Hắn đi tới phía sau nàng, vòng tay ôm lấy nàng vào lòng, đôi môi không ngừng dùng sức chà sát nơi cổ nàng qua lại.

Ai! Nam nhân này.

“Anh cố tình làm về mặt đó để hai người kia bỏ đi phải không?”

“Lời Ngọc Linh chẳng phải rất đúng sao?”- Hắn ghé vào tai nàng nói nhỏ. “Cô ta muốn giới thiệu bạn trai cho em lúc nào sao anh không biết”

“Cô ấy chỉ là thuận miệng nói thôi”

“Là sao?”- Hắn không tin. “Vậy em hãy nói cho anh biết làm cách nào mới bỏ đi được cái ý niệm chết tiết kại trong đầu cô ta”

“Trước khi anh buông tôi ra, tôi sẽ không kiếm bạn trai”- Sau khi thả ra nàng còn có thể tìm nam nhân khác làm bạn sao? Tất cả mọi thứ nàng nàng đều đã cho nam nhân này, nàng còn thứ gì để cho người khác

“Có một không?”- Hắn quan tâm hỏi “Nếu một em ra ngoài đi, để anh cho”

Nàng xoay người ngẩng đầu nhìn hắn, hiếm khi nào thấy hắn dịu dàng làm cho nàng thả lỏng mình, đồng thời để bản thân bị mê hoặc. Hắn là nam nhân hung thần bá đạo, nhưng cũng chú ý tới cảm nhận của nàng.

Hắn đối với nàng tốt như vậy chỉ đến có được lòng nàng, hoàn thành mục tiêu thu phục nàng. Biết rõ điều này, sao nàng vẫn say mê?

“Anh ra ngoài đi, tôi tự mình làm được rồi!”- nếu không để hắn đi ra ngoài, bốn người ở ngoài kia nhất định sẽ hoài nghi.

“Thật không mệt sao?”- Hắn hỏi lần nữa, không muốn nàng vì việc nhà mà bận rộn không nghĩ, lại càng không nhẫn tâm để vất vả chịu tội. Chuyện hôm nay là hắn sai sao, chẳng những kế hoạch không thực hiện được lại còn khiến nàng mệt thêm.

Nàng lắc đầu cười nói: “Không mệt”

Sáu người ăn tối phá lệ vui vẻ một lần.

“Gia Khải gần đây ngoại rất ít lộ diện, sao hôm nay lại mời bọn ta?”- tào Đông Huy nghĩ mãi không ra, lại hỏi lần nữa

Lần này tâm tình Hứa Gia Khải cực kỳ tốt không cùng hắn so đo, vui vẻ đổ đầy ly rượu, không để ý vấn đề hắn hỏi. Nếu như để bọn họ biết bởi vì mối quan hệ Uyển Oánh, bọn họ sẽ sợ đến trốn mất há mồm, miệng cười sạch sủa? Nếu bây giờ không thể nói được, chờ khi bọn họ đi xong, hắn nhất định phải nói rõ ràng. Hắn không dám mạo hiểm vì sự khư khư cố chấp của bản thân mà mất đi Uyển Oánh, Hứa Gia Khải không sợ trời sợ đất lại trở nên nhát như chuột, chuyện này cũng không dám nói?

Ngọc Linh kéo kéo tên lấm mồm Đông Huy, cũng không phải không biết tình hình hắn sao lại tìm đề tài khiến hắn giận chứ. Vừa rồi nàng nghe Uyển Linh nói Vệ Tân cũng vì muốn hỏi mà bị giáo huấn.

“Thức ăn hôm nay ngon thật, sắc hương vị đều đủ”- Ngọc Linh chuyển đề tài- “Tài nấu nướng của Uyển oánh ngày một tốt, Uyển Linh, chúng ta xem ra phải học tập rồi”

“Em thích nhất thức ăn chị nấu”

“Hôm nay tất cả đều là nhờ Uyển Oánh nếu không chúng ta cũng chẳng có thức ăn ngon như vậy”- Vệ Tân nhân cơ hội khích lệ, tiện thể khen chị dâu tương lai

“Vậy ăn nhiều một chút”- Uyển Oánh nói

“các ngoại đều đã tìm được người mình cần, công danh thì rộng mở”- Gia Khải bắt đầu đề tài. “Nhìn thấy các ngoại hạnh phúc, ta cũng nên kiếm bạn gái phải không?”

“Bạn gái ngoại nhiều đến nỗi có thể đứng hết cả con đường, ngoại không tìm các cô gái đó, các cô gái cũng như ong bướm bay về phía ngoại, ngoại chỉ cần hưởng là được”- Đông Huy làm sao không biết chuyện phong lưu của bạn hắn, chuyện các cô gái bên cạnh Gia Khải có thể làm thành nguyên quyển tạp chí. Hắn muốn tìm bạn gái, chuyện này thật khiến người ta cười đến rụng răng.

“Nếu như có một cô gái không hề sùng bái ta, không ngưỡng mộ ta, ngoại nói xem ta phải làm sao?”

“Nói đùa, trên đời này làm gì có nữ nhân đặc biệt như thế? Ta đây thật muốn mở rộng kiến thức, hay nàng có điểm nào hơn đám nữ nhân xung quanh ngoại. Chẳng lẽ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, siêu phẩm cõi mây, không hề vướng trần tục nhân gian sao?”- Đông Huy tất nhiên không tin, trên đời này mấy người có thể thoát khỏi ma chướng của Gia Khải, hắn sớm đã nhìn thấy rất nhiều người say mê Gia Khải.

Hứa Gia Khải âm thầm quan sát Uyển Oánh, khoe miệng khẽ cười nhếch lên, hần giống như đang nhìn thấy đáng yêu và đáng yêu của nàng.

“nàng rất bình thường, mà lại vừa cổ chấp vừa ngu xuẩn”

”Không thể nào?”- Đông Huy cùng Vỹ Tân giật mình kêu to. Làm sao có? Bọn họ không phải không biết Gia Khải, hần tự cao tự đại, chỉ cho phép người khác phục mình, không cho phản kháng, luôn coi mình là trung tâm, một người chú trọng sắc đẹp như Hứa Gia Khải sẽ không vì một nữ nhân như vậy mà mất lý trí.

“Sao ngươi lại chú ý đến nữ nhân đó, nữ nhân vừa xinh đẹp thì ngươi chẳng ngó tới, chẳng quan tâm lại đi chú ý nữ nhân này, trừ phi mặt trời mọc đằng Tây”- Đông Huy giảng giải.

“Vậy thì ngươi chán không muốn ăn cao lương mỹ vị, muốn đổi khẩu vị, ăn củ cải trắng quê nhà?”- Vỹ Tân thay Gia Khải tìm lý do.

Hứa Gia Khải làm sao có thể để hai tên bằng hữu phát ngôn bày bạ này đem chuyện bạn gái ra đùa giỡn chứ.

“Lời từ miệng hai người các ngươi nói ra chẳng có ích gì cả, tốt nhất ngừng nói hươu nói vượn đi”

“Nhưng đó cũng là lý do chính đáng mà?”- Dù có nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra còn nguyên nhân nào khác.

“Các anh quên mất bản chất của nam nhân sao, càng không chiếm được thì càng muốn lấy”- Uyển Oánh ngồi một bên giải thích, chỉ có lý do này mới là nguyên nhân khiến Hứa Gia Khải không buông tha nàng.

Mọi người đều nhìn về phía nàng, ngạc nhiên trước sự phân tích độc đáo đó, sao họ không nghĩ tới chứ.

“Vậy cô giải thích xem tại sao nữ nhân đó lại không thích một nam nhân ưu tú như Gia Khải chứ?”

Đây cũng là điều mọi người muốn biết, bao gồm cả Hứa Gia Khải.

“Có lúc, quá xuất sắc ngược lại sẽ làm người khác chùn bước”- Uyển Oánh nói mà không hề để ý Gia Khải đang dùng ánh mắt khiếp người nhìn nàng. “Biết rõ yêu như thế sẽ tổn thương, kết quả là bị vứt bỏ, nữ nhân thông minh sẽ không chui đầu vào lưới”

Ngọc Linh gật đầu thật mạnh, vẫn là Uyển Oánh sáng suốt nhất nên không bị Hứa Gia Khải mê hoặc càng không yêu hần.

“Cô làm sao biết yêu ta sẽ có kết quả như vậy, cô cũng không phải là ta, sao có thể đọc được suy nghĩ của ta?”

“Quá nhiều ví dụ bày ra trước mắt khiến người khác phải tin”

“Đủ rồi”- Hứa Gia Khải nổi giận gầm lên một tiếng. “Cô tự cho là mình thông minh nhất trên đời, thật ra lại là kẻ đại ngu ngốc”

Chưa từng thấy Hứa Gia Khải bốc hỏa lớn như vậy, trước mặt nữ nhân cũng rất ít biểu hiện, nhiều lắm chỉ lạnh lùng lớn tiếng một tí, rồi phát tay áo bỏ đi.

Ngọc Linh biết Uyển Oánh là người cổ chấp, biết chắc Uyển Oánh sẽ không sợ Hứa Gia Khải. Nhưng nếu chọc giận hần chẳng phải nàng sẽ tự chuốc họa vào thân sao.

Chị thật là can đảm, dám chọc giận một kẻ sát tinh như hần, nếu chị thông minh vì sao lại ngu ngốc chọc giận hần?

..

Nàng cứ u mê, khiến tâm trạng hần ngày một tồi tệ

Nàng vốn bình tĩnh, lúc nào cũng lý trí và để bản thân thanh tĩnh. Hứa Gia Khải chỉ biết tức giận trừng mắt nhìn Sở Uyển Oánh, lòng của nàng cứng như sắt, hần làm thế nào mới thắng được đây? Chẳng lẽ cả đời sau này hần luôn phải suy nghĩ làm cách nào sao?

Nàng sẽ không yêu hần! Vĩnh viễn không!

Trong khoảng thời gian này, hần yêu thương che chở cho nàng, tìm đủ mọi cách để lấy lòng, chỉ cầu xin nàng đáp lại hần dù chỉ một tí. Nhưng hần vẫn không cách nào công hãm được thành trì trái tim nàng.

Thôi!! Thôi vậy.

Hứa Gia Khải không thiếu nữ nhân, có rất nhiều nữ nhân quý trọng hần, muốn trở thành người bên cạnh hần, hần không cần tự mình đoạt được lòng của nàng.

Hần không bao giờ lãng phí tâm tư thời gian vì nàng. Hần hạ mình trước sự mê muội của nàng. Chỉ cần trở về với những thứ của bản thân mình trước đây, có lẽ chưa tới mấy ngày hần đã quên nàng, giống như cuộc sống trước đây không có nàng.

Hần quyết sẽ không bỏ qua cho nàng, cho dù hần không yêu, hần cũng sẽ không tha nàng, sẽ không cho nàng trở về cuộc sống thản nhiên như trước đây, càng không cho phép nàng tìm đến nam nhân khác. Hần sẽ khóa chặt mọi thứ của nàng lưu lại bên cạnh hần.

“Sau khi ăn cơm xong, chúng ta ra ngoài chơi đi”- Vỹ Tân đề nghị, tối nay không khí không tốt lắm, ra ngoài làm giảm bớt đi tâm trạng nặng nề của mọi người, việc đầu tiên là muốn Gia Khải phấn chấn lên.

“ai nha, vậy chúng ta đi karaoke đi”- Ngọc Linh vội vàng đề nghị, nếu như không ngăn cản Uyển Oánh, nàng chắc chắn sẽ không kiên kỵ mà nói tiếp.

“Thật xin lỗi, lần này chắc để Sở Uyển Oánh tiểu thư phải ở lại dọn dẹp vậy”- lần này tạm thời tha cho nàng.

“Chị, chị không phải còn có việc sao, hay chị đi trước đi”- Uyển Linh không muốn để chị mình cùng Hứa Gia Khải xung đột nữa.

Uyển Oánh không kiềm được nở nụ cười, hẳn chắc đã không còn muốn công bố chuyện của bọn họ. Xem ra không cần phải tốn sức tấn công hẳn, đúng là không cần chiến cũng thắng, ít nhất nàng đã thắng Gia Khải một ván? Xem ra có bao nhiêu người có thể hòa với hẳn chứ? Sở Uyển Oánh không ngừng cố gắng, biết đâu có một ngày hẳn sẽ buông tha nàng, tự nguyện đầu hàng.

Trong phòng chén đĩa lộn xộn, nàng phải dọn dẹp một lát, Hứa Gia Khải đúng là biết tìm cách trả thù nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Từ ngày rời khỏi nhà trọ, trừ công sự ở ngoài, Hứa Gia Khải lại nhớ tới cuộc sống trước đây. Mỗi ngày đều cùng giai nhân hẹn hò, hẳn tin tưởng mình nhất định có thể vui vẻ, Không có Sở Uyển Oánh trong cuộc sống, hẳn lại càng vui hơn. Ban đầu đối với nàng mê muội, si tâm cuối cùng cũng dần dần lấy lại được thăng bằng, thanh tĩnh.

Nàng chỉ là một nữ nhân xấu xí không phải sao.

Từ sau khi bỏ đi, trong lòng vẫn cảm thấy chua xót, buồn bã không biết nên giải thích thế nào?

Tại sao khi cùng nữ nhân khác thân mật, hẳn lại nhớ đến vẻ lạnh lùng không khuất phục của Sở Uyển oánh? Tại sao khi hẳn thắng được hợp đồng làm ăn, hẳn hy vọng có nàng bên cạnh để cùng nhau chia sẻ niềm vui. Trong tim mơ hồ cảm nhận sự mất mát, hẳn rút cuộc mong muốn gì đây? Hẳn muốn làm gì? Hẳn không ngừng tự hỏi bản thân.

Kể từ khi rời khỏi Uyển Oánh, hẳn ngày nào cũng mua vui, để mặc bản thân mình phóng túng vô phép vô thiên, xung quanh mình toàn nữ nhân đang nhảy múa, dịu dàng bám lấy hẳn. Hẳn muốn chứng minh gì đây? Chứng minh rằng người luôn quanh quẩn trong đầu hẳn không quan trọng sao?

Thật sự không quan trọng sao?

Tưởng rằng rời đi hẳn có thể trở lại là mình, tiêu trừ đi sự mê luyến khát vọng của hẳn đối với nàng, tưởng rằng sẽ trở lại như trước đây, hẳn sẽ quên đi nàng

Càng để nữ nhân khác đến gần càng nhớ nàng hơn. Hẳn chẳng những không quên được, đáng sợ hơn lại còn nhớ nhưng nàng. Hẳn đã không còn là Hứa Gia Khải nữa, những nữ nhân bên cạnh, hẳn cảm thấy tất cả đều trở nên thật xấu xa, hèn hạ, mọi hành vi đều vô si. Hẳn không cách nào tiếp nhận đám nữ nhân đó tới gần, ngay cả việc hôn hay chạm nhẹ hẳn cũng chán ghét.

Hẳn tại sao lại thế?

Thật ra, từ lần đầu tiên gặp mặt hẳn đã không do dự muốn có nàng, từ lúc đó cũng đã yêu nàng. Chẳng qua hẳn không chấp nhận, càng không chịu đối diện, tưởng rằng mọi hành động tốt với nàng là do bản tính tự ái của nam nhân. Tính cách không chịu thua, muốn nàng thuần phục hẳn, muốn nàng quỳ gối dưới chân hẳn.

Hẳn tự tin nắm trong tay mọi thứ.

Nhưng bây giờ ——

Hẳn sai rồi.

Vị trí của nàng ở trong lòng quan trọng hơn hẳn tưởng rất nhiều, nàng càng sợ hãi muốn trốn khỏi hẳn thì hẳn lại yêu càng sâu.

Lần này rời đi để hẳn nhận thức được bản thân yêu nàng sâu đậm đến mức nào. Nàng sớm đã như mọc rễ, như loài cây cắm sâu rễ vào trong lòng hẳn, nàng sớm đã thành một phần của hẳn, thậm chí là toàn bộ.

Hẳn không thể coi thường tình cảm của mình, hẳn yêu nàng. Mất đi nàng, sinh mạng của hẳn không còn ý nghĩa, như mất đi linh hồn chỉ còn thể xác.

Hắn yêu nàng.

Dù nàng không yêu hắn, hắn cũng không chịu đựng được sự nhớ nhung này, nó giống như cây chùy đập vào lòng hắn, hắn nhận đủ rồi. Hắn sẽ không từ bỏ có được nàng, nhưng hắn không cần người của nàng. Hắn đứng ra không nên từng ngày từng ngày thương nhớ nàng, thoát không được khiến hắn đau lòng buồn bã.

Hắn muốn nàng. Ít nhất hắn có thể thoát khỏi sự tương tư khó chịu này.

Hắn muốn nàng vĩnh viễn bên cạnh hắn, cả đời không buông tay.

Ý nghĩ đó khiến tim hắn vui lên, những buồn bã lo lắng qua đi, hắn bật dậy lao vút ra khỏi nhà.

Một người đàn ông có thể dễ dàng tiếp nhận nữ nhân nhưng nữ nhân thì ngược lại. Trong lòng phải có cảm giác ngưỡng mộ cùng quý trọng thì sẽ tiếp nhận người đàn ông đó, đây chính là điểm khác. Nam nhân có thể rơi vào bẫy tình nhưng cũng rất nhanh quên đi nữ nhân mình yêu, ngược lại nữ nhân sẽ dùng cả đời mình để báo đáp nam nhân mình yêu, một khi đã yêu thì tâm sẽ không bao giờ lấy về.

___oOo___

Sở Uyển Oánh mệt mỏi ngồi liệt trên ghế salon, kể từ khi hắn tức giận rời đi, mỗi ngày nàng giống như kẻ bị bệnh không có tinh thần để làm việc. Nàng căn bản không nên suy nghĩ lung tung, hơn nữa mỗi ngày đều nghĩ đến hắn. Biết rõ nghĩ đến hắn là không đúng, chuyện của cả hai chẳng qua là một trò chơi, khi nó kết thúc rồi hai người không chút liên quan.

Nàng đến tốt cùng là thế nào. Hai giọt nước mắt không nhịn được chảy xuống má.

SUốt một tuần lễ, hắn không về nhà trọ. Nàng thở dài một hơi, hắn rốt cuộc đã nghĩ thông suốt rồi sao. Hắn quyết định tha nàng. Nếu như đã vậy, sao không trực tiếp bảo nàng rời đi? Hắn không muốn nhìn thấy nàng nữa phải không? Một tuần lễ nay, hắn chắc không buồn chán đâu, mỗi ngày đều có bạn gái bên cạnh vui vẻ ung dung tự tại. Hắn vừa đi đã có bạn gái chán ghét nàng, vì sao không dứt khoát đi? Chẳng lẽ lại muốn nhốt nàng ở đây để nhục nhã nàng.

Nàng làm sao có thể trở thành một trong đám nữ nhân kia đi ái mộ hắn? Không phải nói sẽ không nghĩ tới hắn sao? Biết rõ hắn không yêu mình, tại sao nàng lại ngu ngốc, lặng lẽ đi yêu hắn.

Nàng yêu hắn

Phát hiện này khiến nàng không chút vui sướng. Nữ nhân một khi đã yêu, thì sẽ không cách nào thoát khỏi lưới tình. Nàng hiểu địa vị mình trong lòng hắn, hắn sẽ không vì nàng mà bận tâm. Nàng sao lại si ngốc vọng tưởng hắn thật lòng. Nàng từ lúc bắt đầu đã biết. Vì sao lòng vẫn hy vọng, hy vọng vào trò chơi này Hứa Gia Khải sẽ thật lòng.

Thật ngu ngốc!! Ngu ngốc mà.

Chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình sẽ có lúc động lòngm càng không nghĩ tới mình sẽ động lòng vì người mình đáng ra không nên yêu nhất

Hắn vô lý bá đạo, phóng đảng không kềm chế được nhưng lại mê hoặc nàng, làm cho nàng không thể khống chế bản thân mình mê luyến hắn, không cách nào tự kềm chế. Không! Từ lúc mới bắt đầu —— từ khi nàng biết hắn, biết chuyện của hai người bắt đầu, nàng cũng đã mê luyến hắn. Chẳng qua là nàng cũng không tự nguyện đối mặt với vấn đề này, lại càng từ không hề suy nghĩ. Nàng bắt lực mềm yếu, thông hận mình để bản thân chịu ảnh hưởng to lớn của hắn như thế. Nàng cố ý giả không thèm nhìn hắn, nhưng không ngờ trái tim nàng có mắt nhanh hơn

Tình yêu dù có mãnh liệt, vẫn cần hôn nhân để làm bảo đảm. Nhưng nàng biết hắn sẽ không cưới nàng, lại càng không yêu nàng; sao lại chấp nhận thương hắn, vẫn không thể mất đi lý trí. Nàng không thể nhẫn nhịn, hắn muốn nàng chính là mục đích thực sự, nàng không cho phép mình tham sống sợ chết sống như tình nhân mà không ai biết. Khi nàng đủ thật lòng nhưng cũng không được báo đáp, nàng tha rằng rời xa hắn, vĩnh không gặp lại hắn, chứ nàng không muốn sống cuộc sống nhục nhã này

Nàng thương hắn ! Nhưng hắn vẫn không thương nàng

Thứ tình cảm này, hắn sẽ không để ý, càng sẽ không quý trọng, quyết không thể để cho hắn biết tâm sự của nàng. Nàng sợ —— sợ hắn có vô tình nhục nhã nàng, giễu cợt nàng —— nàng lại nhiều lần cầu khẩn, cầu xin hắn nàng, lòng của nàng sẽ bị hắn chà đạp thành từng mảnh nhỏ, thương tích đầy mình.

Không muốn tiếp tục đối mặt với gian phòng to lớn trống rỗng , hơn nữa chịu không được cảm giác trống không tịch mịch. Một mình trên giường lớn không cảm giác được sự hiện hữu, nhiệt độ của hắn, nàng sợ một mình ngủ ở trên đó, sẽ chỉ làm nàng nhớ tới chuyện của hai người. Cho nên mấy ngày qua tới nay Uyển Oánh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, ở trên ghế salon vượt qua những đêm dài cô đơn.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Hứa Gia Khải trở về rồi sao?? Nếu đã chán ghét nàng, tính đến chuyện nàng, hắn còn trở làm gì? Chẳng lẽ là báo cho nàng một tiếng sao? Một tuần không xuất hiện? Chỉ câu nói đầu tiên đã có thể đuổi nàng. Nếu quả thật là như vậy, nàng sẽ lập tức, biết điều một chút thu dọn đồ đạc rời xa hắn.

Gia Khải nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy nàng. Hắn không có ở đây, cuộc sống vẫn bình thường trôi qua sao? Trong tim chỉ có sự đau lòng. Dù đã chuẩn bị tốt, nhưng nhìn thế nào cũng không được, hắn không cách nào ngăn cản mình đi xem nàng, đi yêu nàng. Hắn không ngờ khi gặp phải chuyện này, sẽ có cảm

giác mãnh liệt điên cuồng đến thế

Vén đi tóc trên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cẩn thận nhìn thật kỹ Uyên Oánh, chính là nàng — là người đã để cho hắn nếm được cái gọi là tình yêu thật sự, nữ nhân đã làm thay đổi hắn. Chính là nàng —— hắn muốn vĩnh viễn yêu quý bảo hộ nàng, không bao giờ buông tay.

Biết rõ nàng đã ngủ thiếp đi nhưng hắn không kiềm chế được bản thân nhẹ cúi đầu hôn lên môi nàng. Nỗi nhớ nhung suốt mấy ngày nay đành dùng nụ hôn này để hóa giải, nhưng vừa chạm vào cảm giác giống như điện giật cùng nỗi nhớ đã chiếm lĩnh. Từ hôn dịu dàng từ từ trở nên sâu hơn, cổ họng nén dục vọng, dự định sẽ buông nàng ra, hắn không đành lòng làm nàng thức giấc.

Chẳng phải ở Thiên Đô hắn luôn có mỹ nữ bên cạnh sao? Một tuần lễ nay, hắn cũng không buồn chán. Nàng biết, mấy ngày qua hắn thả mình trong thế giới cực lạc vui sướng. Mỗi ngày lại đến bar ăn uống vui vẻ thiếu gì mỹ nữ thay nhau hầu hạ hắn, không phải sớm đã quên đi nữ nhân nhỏ bé như nàng sao? Nhưng tại sao hôm nay, hắn giống như bị cầm dục rất lâu, đối với nàng cuồng đoạt chiếm lấy, đáng vẻ mê luyến thêm khát? Chẳng lẽ son hào hải vị, món ăn ngon quá nhiều nên muốn đổi khẩu vị ăn loại rau cỏ như nàng sao? Tự đầu đến cuối nàng chỉ như món ăn chay giúp hắn thay đổi khẩu vị nhất thời.

Hứa Gia Khải cúi người, tay đặt trên eo nàng muốn ôm nàng trở về giường.

Nàng nằm trong lòng hắn không nhận được khe khẽ giật giật, phát hiện bản thân không cách nào an tâm ngủ trong lòng hắn.

Hắn phát hiện nàng khác thường.

“Sao vậy?”- Hắn quan tâm hỏi. “Nằm trên ghế salon bị cảm lạnh, anh đưa em về phòng”- Hắn lại tiếp tục ôm lấy nàng.

Nàng tránh né khỏi cánh tay hắn, rời đi ghế salon.

Ai nói nàng không cần hắn, ai nói nàng đối với hắn thờ ơ. Một tuần lễ xa cách đã khơi dậy sự đổ vỡ trong nàng. Nữ nhân!! Thật là làm người ta khó nắm bắt được.

Đi đến bên cạnh Uyên Oánh, tay vòng ra sau nhốt thân thể của nàng vào lòng.

“Thật xin lỗi, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Anh hứa sẽ không tự nhiên bỏ đi, hơn nữa dù đi đâu cũng báo cho em, lúc nào cũng sẽ giữ liên lạc”

Nàng không muốn hắn ở bên ngoài vui vẻ, vừa trở về đã vội vàng hứa này nọ bảo đảm cho nàng. Bạn gái hắn nhiều như vậy đâu phải chỉ có mình nàng. Bây giờ hắn khiến nàng cảm thấy bản thân mình cũng giống như đám mỹ nữ đó.

Khi nàng biết bản thân mình yêu hắn, những đau khổ mà hắn gây cho nàng, nàng không chịu nổi. Càng lưu lại bên cạnh hắn, nàng càng cảm nhận được tình yêu sâu sắc, càng vì nó mà đau lòng. Nàng phải làm sao đây?

Thừa nhận nàng yêu hắn? Cầu hắn thả nàng!! Không, không không!! Nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng, đáng vẻ cao ngạo của hắn, lúc đó nàng sẽ không còn đất dung thân, đánh mất tôn nghiêm. Nàng quyết không để hắn biết sự thật nàng yêu hắn.

Nàng không có dung nhan mỹ lệ không có tài nghệ hơn người, càng không phải là tình nhân lý tưởng trong suy nghĩ hắn. Sớm muộn cũng có một ngày, hắn phải thả nàng, trả lại không khí cho nàng. Chỉ như vậy, nàng mới có thể giữ lại tôn nghiêm ngẩng cao đầu mà đi.

“Chuyện của anh không cần báo, tôi cũng rất hiếm khi hỏi chuyện của anh. Mấy ngày qua là khoảng thời gian rất nhàn rồi nhất tôi, bản thân hy vọng ngày nào cũng như thế, như vậy thời điểm tôi được tự do không còn xa nữa”

“Muốn tự do, vậy yêu anh đi?”- Khi nàng yêu hắn thật, hắn cũng không thả nàng ra. “Biết đâu sau khi em yêu anh, anh cũng sẽ như vậy mà yêu em”- Gia Khải ôm nàng càng chặt, biện đối phó tốt nhất chính là dùng vì lời nói của nàng mà tức giận, đó cách đối kháng với tư tưởng của nàng.

Hắn thật sự rất yêu nàng, mới vừa trở về tim đã đập nhanh. Lúc trước khi chưa xác định được, hắn không dám mạo hiểm biểu lộ, hắn càng sợ nếu hắn thể hiện lòng mình nàng sẽ không thêm đáp lại. Lần đầu tiên nếm cảm giác yêu, hắn hết sức cẩn thận.

Đối mặt với tình yêu, Hứa Gia Khải mất đi sức lực cùng minh mẫn.

Yêu hắn, không phải đã sớm yêu rồi sao? Chẳng qua tình cảm này không bao giờ được đáp lại, yêu hắn, hắn sẽ yêu nàng sao?

Đừng khờ như vậy, Sở Uyên Oánh, hắn làm sao yêu nàng? Hắn là kẻ vô tâm, cho dù có cũng không hoàn toàn thuộc về mình nàng, trái tim hắn phân ra hàng vạn ngăn chứa bao nhiêu mỹ nữ. Càng hiểu rõ hắn, nàng tự biết rõ, nữ nhân chỉ như tấm áo khoác mỹ lệ trên người, Hứa Gia Khải chẳng biết gì là yêu, là tình.

“Anh sẽ yêu sao?”- Uyên oánh đối với việc này rất rõ ràng. “Nếu như anh biết yêu thì đã yêu lâu rồi, không chờ đến lúc tôi yêu anh, chỉ sợ khi tôi yêu rồi anh lại thay đổi”

“Không, cả đời này!! Anh sẽ bảo vệ em cả đời, bất kể em yêu anh hay không yêu”

“Bảo vệ một người mình không yêu thì có ý nghĩa gì, anh chỉ để ý đến sự tự ái của bản thân khi thất bại. Không bằng dứt khoát thả tôi ra, từ từ đi tìm nữ

nhân khác có thể an ủi bản thân mình”

“Đừng đưa ra những lý do đó để thuyết phục anh, một khi anh đã quyết thì sẽ không thay đổi”

Nàng còn có thể làm gì bây giờ, một người vừa bá đạo vừa không nói lý lẽ. Nàng cũng không muốn cùng hắn thảo luận vấn đề này, mỗi lần thảo luận kết quả cũng giống nhau.

Nữ nhân này là khắc tinh của cuộc đời hắn, khiến hắn không muốn yêu cũng không được. Bất luận nàng nói gì, hắn cũng không thả nàng. Hứa Gia Khải đi tới bên người nàng, tháo sợi dây chuyền trên cổ mình xuống, cũng là thứ nàng thích chạm vào nhất, đeo vào cổ nàng.

Uyển Oánh vuốt sợi dây chuyền, kì quái xoay người đối mặt với hắn.

“Tại sao lại cho tôi thứ này?”- nàng không rõ, đây là thứ hắn thích nhất. Chưa bao giờ tháo xuống, nhưng hôm nay hắn lại cởi ra đeo cho nàng.

“Muốn em vui vẻ lên”- Rất kì quái sao, sống gần 30 năm, hắn chưa bao giờ để ý tâm tình người khác, nhưng chỉ vì muốn nàng vui vẻ, cho dù bồi thường bằng tất cả tài sản hắn cũng muốn một lần có được nụ cười của nàng – nụ cười vì hắn mà xuất hiện. Nhìn thấy nàng vui, hắn cảm thấy mình hạnh phúc, cả người cũng vui vẻ lên, hạnh phúc của hắn liên quan rất nhiều tới nàng.

Là bạn thưởng sao? Lúc vui thì thưởng cho nữ nhân ít đồ trang sức khi chán thì tổng vào lãnh cung không bao giờ gặp. Từng món quà của hắn nàng đều đặt trong ngăn kéo, cái này cũng không ngoại lệ, Uyển Oánh tính tháo nó xuống.

Hai bàn tay to giữ lại, ngăn cản hành động của nàng.

“Mấy thứ kia có thể không mang, nhưng cái này phải mang”- hắn bắt buộc nàng tiếp nhận, giọng kiên quyết.

Nàng đưa mắt hỏi hắn: “Nó có gì khác sao?”- Ở trong mắt nàng quà nào cũng như nhau, nó khiến nàng cảm thấy bản thân thật vô si.

“Nó đi theo anh suốt mười năm nay, là bùa hộ mệnh, từ nay nó sẽ mang đến cho em may mắn.”- Hứa Gia Khải nói, “Còn nữa, nó là dấu hiệu của anh”

“Như thế nó rất quan trọng với anh vậy tại sao lại tặng nó”

“Chỉ để em hiểu một chuyện”- Hắn chăm chú nhìn sâu vào nàng, trong đó chứa đựng tình cảm sâu sắc. “Em rất quan trọng với anh”

Nàng yên lặng nhìn hắn, nàng bị những lời này làm cho cảm động. Bất kể hắn vô tình hay có tình, nàng cũng coi đó là thật.

“Thật quan trọng sao?”- Nàng nhẹ hỏi, trước mắt phủ một màn sương. Có thể nghe từ chính miệng hắn nói như thế xem như cũng hạnh phúc.

“Uyển Oánh. Em đối với anh rất có ý nghĩa, em không giống những người khác mà anh yêu! Yêu anh không phải chuyện xấu, sau này em phát hiện sau khi yêu anh sẽ rất hạnh phúc, rất vui vẻ”- hắn muốn nói dùm nàng, lòng của nàng đóng quá chặt, thậm chí không chút kẽ hở cho hắn. Làm sao để mở cửa lòng nàng? Khiến nàng tiếp nhận hắn.

Nàng lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, hít một hơi thật sâu, rời khỏi hắn. Hắn không phải muốn nàng vì nàng khác đám nữ nhân kia sao? Nếu như nàng cũng học đám nữ nhân kia, như vậy cũng có lúc hắn chán nàng. Nàng không muốn rời đi, đúng không? Cho nên nàng vẫn bài xích mình yêu hắn, sợ hắn vứt bỏ. Nhưng kết cục chuyện đã phát sinh, vô luận yêu hay không yêu, nàng có lúc cũng sẽ bị vứt bỏ. Không thừa nhận kết quả này, chẳng qua là cách giữ lại chút tôn nghiêm cho bản thân.

Hắn đi tới bên cạnh kéo nàng vào lòng. Tiểu nữ nhân này khiến hắn lần đầu tiên trong đời nếm mùi vị yêu. Hắn thừa nhận cả quãng đời sau này chỉ muốn nàng bầu bạn.

Nhưng muốn thật sự có được nàng không dễ, làm sao bỏ đi ý nghĩ muốn rời xa hắn của nàng đây? Làm sao để nàng cam tâm tình nguyện ở bên hắn. Nếu có một vật gì đó, có thể khiến quan hệ hai người gắn bó, tăng tình cảm lên, không phải có thể hoàn thành việc thu phục tâm của nàng sao? Hứa Gia Khải quyết định, chỉ có một cách mới khiến nàng hoàn toàn ở lại. Nữ nhân một khi có hài tử, thì sẽ hy vọng hài tử mình có phụ thân như thế sẽ an tâm ở lại. Lúc đó chuyện đi hay không, nàng cũng không quyết được. Chỉ có thể gả cho hắn, hắn nghĩ tới lúc nàng sẽ gả cho hắn.

Quen biết đám nữ nhân nhiều năm, hắn làm việc gì cũng cẩn thận không để xảy ra sơ sót, không để cho bất kì ai dùng hài tử để nhốt hắn, uy hiếp hắn. Nhưng nàng thì khác, hắn sẽ không dùng bất kì biện pháp ngừa thai nào, hắn cố ý muốn nàng mang thai. Phụ nữ mang thai lập gia đình không phải chuyện tốt, nhưng nàng đặc biệt, thông minh, trí tuệ, bình tĩnh thuần khiết khiến người khác yêu say đắm, nữ nhân như vậy sinh hài tử nhất định sẽ thông minh khả ái. Thời gian qua lâu dài, nàng ở lại bên hắn, tình cảm sẽ không nguội lạnh mà ngày càng sâu đậm.

Sáng sớm rời giường, Hứa Gia Khải thần thanh khí爽. Bên cạnh nàng đang mơ màng mở mắt nhìn sang, sau khi có thai, con nhất định là của hắn.

Chuyện phát triển ngày càng nhanh khiến cho Uyển Oánh không dự liệu được, mỗi ngày Hứa Gia Khải lại để cho nàng tự do làm gì mình thích, nhưng trên thực tế hắn vẫn không buông nàng ra. Điều làm nàng khó giải thích, chính là tới hôm qua hắn không dùng bất cứ biện pháp tránh thai nào. Nàng biết trên phương diện này hắn luôn cẩn thận, không ngu ngốc làm chuyện hồ đồ, tất nhiên cũng không cho nữ nhân mang thai con hắn, cho nên nhiều nă qua hắn vẫn bình an vô sự. Nàng sẽ có thai sao? Nàng không tự chủ xoa xoa bụng, chuyện tới qua có thể khiến nàng mang thai, Uyển Oánh trầm nghĩ, hai lòng may chầu lại tạo thành một đám mây đen.

Chuyện không trùng hợp như vậy, sơ suất một lần cũng có thể thụ thai, Hứa Gia Khải dĩ nhiên không để chuyện này xảy ra, sau này hắn sẽ không sơ sót

như thế.

NHưng trong cuộc sống càng làm nàng không thể biết trước, Hứa Gia Khải chẳng những không dùng biện pháp tranh thai, ngược lại còn lựa trụng khoảng thời gian thụ thai tốt nhất của nàng. Tại sao hắn lại thế? Điền rồi sao? Hắn không biết làm như vậy nàng sẽ mang thai sao? Hay hắn cố ý? Uyển Oánh không khỏi rùng mình, không có lý do nào để hắn làm thế.

Bất kể vì sao hắn muốn, nàng cũng không để bản thân mang thai. Thân là tình nhân, không có tư cách mang thai, càng không có quyền làm mẹ. Không danh không phận sống trong bóng tối như bóng ma, không cha, không có ai, không có một gia đình hoàn hảo, sao nuôi dạy con tốt. Nàng không muốn làm khó cha đứa trẻ, càng không muốn người khác, hay những bạn cùng tuổi kì thị con mình. Nàng biết cuộc sống khó khăn, nếu không thể cho con mình một ngôi nhà hạnh phúc, hoàn cảnh sống tốt thì đừng bắt con chịu tội chung.

Nửa tháng sau, nàng phát hiện mình không mang thai, trong lòng bình tĩnh lại. nhưng nàng phát hiện về mặt hắn có chút âm trầm. Nàng hắn là may mắn, mới khiến nàng dễ dàng đạt thành tâm nguyện không mang thai như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tối nay Uyển Oánh về nhà, hắn sẽ lại mất ngủ. Uyển Oánh không có ở đây, trái tim hắn như mất đi gì đó. Hắn vĩnh viễn không thể trở về cuộc sống như trước đây, đơn giản là nàng khiến hắn không còn là chính mình.

Lúc về tới nhà, nhìn quanh căn phòng trống không nghĩ tới Uyển Oánh đang ngồi trên salon xem tivi, nhờ có sự xuất hiện của nàng cuộc sống hắn mới trở nên sáng sủa hơn.

“Em chưa về nhà sao?”- Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng thật dịu dàng,

Uyển oánh ngẩng đầu nhìn về hắn, hắn muốn để nàng về sao? Nếu muốn buông tha nàng thì đừng chào hỏi nhau như vậy.

“Anh muốn để em về sao?”- Nàng không hề nhìn về phía hắn, đem mặt vùi sâu vào lòng ngực của hắn. Rồi đi là kết cục sớm hay muộn, nhưng trái tim nàng sớm đã rời đi không còn nữa.

“Uyển Oánh”- Hắn giữ lấy mặt nàng, để nàng nhìn thấy hắn. “Em có thể tự do làm những chuyện mình muốn, anh chỉ cần em vui vẻ”

“Cho dù lý do vui vẻ là...”

“Không được nhắc tới chuyện rời đi cho đến khi em yêu anh, nếu không anh quyết không buông tay”- Đối mặt với dáng vẻ hoảng hốt, chần chừ của nàng, hắn phải làm sao mới có thể chinh phục được. Một khi nàng yêu hắn, hắn càng không buông. Đời này nàng nhất định là người của hắn

“Thân là tình nhân em không nên yêu khách đêm của mình, điểm này em hiểu rất rõ”

“Em là người của anh, không phải tình nhân”- Hắn trịnh trọng tuyên bố cho nàng biết.

Nữ nhân? Tình nhân? CÓ khác nhau sao? Không phải đều bị hắn đem ra đùa giỡn rồi vứt đi như món đồ chơi. Ngốc!! Biết rõ con đường này không có đường về nhưng nàng vẫn không quay lại, giống như người bị yểm ma chú, không còn là chính mình. Nguyên nhân là vì hắn đã ăn sâu vào nội tâm của nàng.

“Hay em muốn thành vợ của anh? Trở thành người trên mọi người”- Thấy nàng im lặng không nói, hắn thử dò xét.

“Không có”- Nàng lập tức giải thích. “Em chưa từng muốn là vợ anh. Thân là tình nhân, đạo đức nghề nghiệp này không cho phép yêu cũng không thể hận, càng không có yêu cầu, càng không thể yêu cầu, không thể có con”

Không có con!! Vậy kế hoạch của hắn đổ vỡ rồi sao. Chỉ có cách lợi dụng việc mang thai mới có thể trói chặt nàng. Đây là mưu kế cần thời gian rất lâu để nàng không thể đi phá thai. Ra nàng sớm đã chuẩn bị nên mọi cố gắng suốt mấy hôm nay đều uổng phí.

“Em có áp dụng biện pháp tránh thai sao? Nếu như lỡ có thai thì phải làm sao?”- Hắn thăm dò nàng.

“Đương nhiên là có, nếu không sao là tình nhân của anh”- Uyển Oánh nói. Nàng biết có không ít nữ nhân muốn dùng hài tử trói chặt hắn, muốn trở thành phụ nhân của hắn. Nhưng hắn chưa từng để chuyện này xảy ra, chẳng lẽ hắn không sợ nàng làm như vậy sao!!>

“Hửm?”- Hắn nhướng mày. “Là dùng cách gì?”

“Thuốc tránh thai, em nghĩ sẽ không sao. Nếu như anh sợ, anh hẳn biết phải làm gì hơn em”- Điều này là đặc điểm sinh lý quen thuộc của hắn nếu so với

nàng hẳn hiểu biết còn nhiều hơn, làm gì cần nàng phải nhắc chứ.

Gia Khải khoe miệng mỉm cười.

Thắng lợi đã ở trong tầm mắt không đúng sao? Chẳng mấy tháng nữa, nàng sẽ là nữ nhân lập gia đình, cùng hắn bước vào lễ đường kết hôn. Thuốc tránh thai đổi thành thuốc bổ không phải rất đơn giản sao.

Nàng không hiểu hắn sao đột nhiên lại cao hứng như vậy, chẳng lẽ chỉ vì nàng cam đoan không để chuyện đó xảy ra? Hay vì bản thân hắn không bị nàng ràng buộc mà vui vẻ, dù sao nàng đã làm thỏa mãn ý của hắn.

“Em mệt quá”- Đột nhiên cảm thấy hai tay chân đều vô lực xui xẻo, nàng đem mặt mình vùi sâu vào lồng ngực hắn, ôm hắn thật chặt. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nhích tới gần, tiếp xúc với hắn. Tại sao? Nàng cũng không rõ, có lẽ trong lòng cảm thấy buồn bã, mất mát, muốn hắn chia sẻ cùng nàng. Sớm hay muộn nàng vẫn cần hắn, tại sao lúc rời đi không để lại cho hắn điều tốt nhất, thương hắn- chẳng qua chỉ là lãng phí.

Khó khi nào thấy nàng chủ động tiếp xúc hắn, Hứa Gia Khải càng hưng phấn giữ chặt nàng, chẳng lẽ chuyện tốt đã bắt đầu?

Như thường lệ, Hứa Gia Khải tiếp khách, ăn mừng ở quán bar. Hôm nay làm ăn rất thuận lợi làm cho tâm tình hắn rất vui, trên mặt chỉ nhìn thấy nụ cười hạnh phúc.

___ 00o ___

Uyển Oánh đi tới trung tâm mua sắm của Hứa Thị, trực tiếp đi lên lầu 18- phòng làm việc của Hứa Gia Khải. Thư ký Chu với tác phong nghề nghiệp quen thuộc nhìn về nàng.

“Xin hỏi tiểu thư có chuyện gì không?”

“Tôi tìm Hứa Gia Khải”- Uyển Oánh trả lời.

“Là cô?”- Thư ký chu nhận ra Uyển Oánh. Dù sao nàng ta cũng là kẻ duy nhất dám chọc giận Hứa Gia Khải, còn là người có thể toàn mạng trở lại, lần này tôi không biết lại chuyện gì? Mỗi lần Hứa Tổng đều phát giận rất lớn lần này... “Cô có hẹn trước không?”

Uyển oánh nói: “Không có”

“nếu không có hẹn trước, tôi khuyên cô tốt nhất đừng gặp. Hôm nay Hứa tổng đang giận, tôi sợ cô lại chọc giận ngài, mỗi lần như thế ngài ấy lại rất đang sợ”- Chu thư ký hảo tâm khuyên Uyển Oánh nên bỏ ý định gặp Hứa Gia Khải, nếu nàng chọc giận hắn đám nhân viên nhỏ nhen này sẽ không hứng chịu nổi.

Nàng đâu làm gì hắn sao lại vô duyên vô cớ giận lên. Hứa Gia Khải, đúng là nam nhân khó đoán. Nàng không có ý định vào phòng hắn lúc hắn đang giận, đừng chọc hắn thì tốt. Nàng chẳng thể nói câu nào giúp hắn hạ hỏa. Xoay người muốn bỏ đi cùng lúc Hứa Gia Khải từ phòng làm việc đi ra.

“Tôi rồi sao lại đi”- Hứa Gia Khải đi ra. “Vào đi”- Hắn ra lệnh cho Uyển Oánh.

Uyển Oánh bước vào phòng, ném tất cả suy nghĩ kỳ quái ra ngoài. Mỗi lần tới nàng đều không cần hẹn trước đã có thể dễ dàng gặp Hứa Tổng, mà lần nào cũng làm Hứa Gia Khải giận ngất trời.

“Nói anh nghe, em cùng nam nhân kia có chuyện gì?”- Trên mặt lộ rõ sự ghen tỵ dẫn đến tức giận.

“Chỉ là bạn bè”- nàng lạnh lùng trả lời. Nàng không thích đáng vẻ tự cao của hắn coi thường mọi thứ, hắn không có quyền can thiệp chuyện của nàng giống như nàng cũng không can thiệp chuyện của hắn. Bên cạnh hắn có rất nhiều nữ nhân chẳng phải sao? Bây giờ lại đi chất vấn nàng.

“Bạn bè ra sao? Bạn bè bình thường? Hay thân mật hơn bạn bè?”

“anh muốn thế nào đây”- Uyển Oánh không thích giọng điệu của hắn. “Em cho dù có gặp bạn thế nào anh cũng không có quyền hỏi”

“Không có quyền”- Hắn nổi giận gầm một tiếng, vọt tới trước mặt nàng. “Từ lần đầu tiên gặp mặt, em đã thuộc sở hữu của anh”- Hắn hướng tới nàng công khai biểu thị.

“anh bá đạo không nói lý, ban đầu cũng chưa từng nói em không thể ôm bạn bè”

“Em muốn có bao nhiêu bạn đều được, nhưng không được ôm bạn trai”

“Anh không nói lý”

“Phải, em nói anh không nói thì anh không nói, bắt đầu từ khi anh không muốn em gặp lại La Phi”

“Anh không muốn cho em gặp, em nhất định phải nghe lời anh sao? Em sẽ không để cho anh định đoạt nữa, em gặp anh ta thì thế nào chứ?”

Hứa Gia Khải hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nàng thích nam nhân kia như vậy sao? Vì nam nhân kia mà chọc giận hắn? Sự ghen tị là bao phủ toàn thân

hắn.

“Em thích anh ta?”

“Phải!”- Uyên Oánh không chút suy nghĩ giận dỗi trả lời hắn.

Nữ nhân hắn yêu lại đi yêu người khác!! Ghen tỵ làm cho đầu óc hắn u mê, hắn giữ lấy cầm buộc nàng phải nhìn hắn. Hứa Gia Khải nộ khí ngút trời, tất cả mọi nhu tình đều biến mất, chỉ còn lại gương mặt lạnh từ tiền. Buồn cười, nữ nhân của hắn quyết không cho phép yêu ai khác. Người là của hắn, tâm cũng là của hắn, nàng là người của hắn đời này không gì thay đổi được điều đó.

“Cô nữ nhân dám dăng hạ tiện, là lời ong bướm, cô đi tới tôi mà trong lòng lại nghĩ đến người khác có đúng không?”

“Anh nói gì?”- Uyên Oánh không tin vào lời hắn nói, hắn nghĩ nàng như vậy làm sao nàng chịu được.

“Cô nghe không rõ sao? Tôi nói cô là lời ong bướm, dám dăng hạ tiện, vừa muốn quyến rũ ta vừa ở phía sau quyến rũ nam nhân hoàng kim khác, khả năng quyến rũ nam nhân là sở trường của cô mà sao lại không diễn tiếp? Vì thế cả tôi cùng anh ta đều bị cô mê hoặc, đùa giỡn trên tay, không phải sao?”

“Phải, em chính là là lời ong bướm, đã quyến rũ anh còn muốn quyến rũ anh ta. Bởi vì anh ta học thức, tao nhã, lãng mạn đa tình hơn anh. Em thích anh ta!! Như vậy anh hài lòng rồi chứ”- Uyên Oánh cực kì tức giận, không thể tin được hắn lại nói như vậy, không hề quan tâm tới cảm nhận của nàng, làm tổn thương tự ái của nàng

“Cô còn muốn gặp lại hắn ta sai?”- Đôi mắt Gia Khải lóe lên tia nguy hiểm, siết chặt tay hơn nữa, khiến nàng cau mày. Nàng vì nam nhân kia không tiếc đối nghịch với hắn, sức chịu đựng của hắn đã tới giới hạn.

“Em hận anh”- Uyên Oánh nói thẳng ra, trong mắt chất chứa sự thất vọng cùng hận ý. Hắn chưa từng coi trọng nàng, hắn xem nàng là đồ vật của hắn. Ngay cả khi hắn không chán ghét nàng hoặc đã chán ngán cũng không muốn để cho ai đụng vào đồ hắn.

Nàng thoát khỏi sự khống chế của hắn, lao ra khỏi phòng làm việc,

“Không cho đi”- Hứa Gia Khải ra lệnh.

Uyên Oánh vẫn nhất định không quay đầu lại.

“Cô muốn đi tìm hắn ta có phải không?”- Hắn đi theo sau lớn tiếng tức giận hỏi nàng.

“Phải”- Nàng nói dối. Dù sao hắn đã coi nàng như vậy, hơn nữa quan hệ giữa nàng và La Phi không thể cho ai biết.

Sải chân thật rộng, hắn cản đường của nàng.

“Cô thử nói lại lần nữa xem”- Hứa Gia Khải uy hiếp nàng. “Cô không muốn để người khác biết chuyện chúng ta có phải để thực hiện chuyện tốt này của cô không!! Được, tôi có khả năng làm cho toàn bộ thế giới này biết cô là dạng nữ nhân gì.”

“Anh dám..”

“Sao tôi lại không dám, cô không sợ, tôi cũng không, dù sao sự thật chính là như vậy”- Nếu chỉ có cách đó để níu giữ nàng, hắn cũng không tiếc bất cứ gì, làm cho nàng hận hắn so với việc rời đi còn tốt hơn. Hắn không chịu nổi kết quả mình mất đi nàng.

Bốp. Một tiếng động vang dội cả tầng lầu, kính hải đến cả nhân viên làm việc, mọi người đều đồng thời hướng về phía nơi phát ra tiếng, Nhìn thấy gương mặt Hứa Gia Khải từ xanh sang trắng, lại từ trắng chuyển sang đen ngòm. Bọn họ không ai dám nhìn thẳng, co rúm lại. Không gian xung quanh trở nên yên tĩnh, lạnh lẽo.

Nữ nhân này không muốn sống nữa, ăn tim gấu gan báo cũng không thể tát Hứa Tổng như vậy!! Hắn là ai chứ?? Một kẻ nổi danh vô tình, nghiêm nghị, ngoan cố. Mọi người ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng cảm thấy nom nớp lo sợ, càng không nghĩ nàng lại đánh Hứa Gia Khải, ngay cả mơ còn không dám mơ như vậy.

Thảm rồi!! Nữ nhân này xem xong?? Hứa Gia Khải trả mối hận cái tát do nàng gây ra thế nào đây? Đánh lại sao?

Chưa từng có ai đánh hắn!! Hơn nữa lại còn là nữ nhân, nàng đánh hắn trước mặt toàn bộ nhân viên. Đáng giận hơn là nàng vì nam nhân kia mà đánh hắn. Tiểu nữ nhân này không muốn sống nữa, vì cái tát hắn không thể bỏ qua cho nàng, hắn muốn vì cái tát này mà nàng phải trả giá thật đắt.

Hứa Gia Khải kéo nàng lại, đem nàng đẩy lại vào phòng làm việc. Nếu như không phải là ở bên ngoài, không phải vì lời hứa chết tiết kia.. hắn đã sớm hôn nàng, tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn. Để từ từ ở bên cạnh nàng.

“Nếu như em dám gặp lại hắn ta, tôi sẽ ở đây tuyên bố em là người của tôi, dù sao chuyện này đối với ta cũng không có thua thiệt, đây chính là kết quả mà em tự chọn”- Hắn biết đối phó với nàng đây là cách tốt nhất, giọng nói chắc chắn, ánh mắt lạnh lùng như muốn xuyên thấu vào lòng nàng, tình thế bắt buộc khiến cho hắn càng quyết tâm.

“Nếu như anh làm vậy, em sẽ hận anh cả đời”

“Tại sao anh lại không dám chứ?”- Hứa Gia Khải cao giọng “Trên đời này có gì mà Hứa Gia Khải này không dám làm, em cho rằng anh đang uy hiếp em sao? Nếu như em thử không nghe lời, thì hậu quả em nên biết”

Nàng làm sao dám chọc giận hắn? Không biết gặp hắn là may mắn hay xui xẻo? Đối mặt với sự uy hiếp bức bách của hắn, nàng lại càng không cách nào chống đỡ. Trời ạ!! Nàng sao lại yêu nam nhân lãnh khốc vô tình, tự cao tự đại, hi vọng vô thường này chứ!!! Lòng của nàng chưa bao giờ đau đớn bị thương như vậy. Nhắm chặt hai mắt, không muốn cho đáng về yếu ớt lộ ra ngoài, đau đớn xé rách lòng nàng, khiến cho lòng nàng bông rớt.

Đáng chết!! Hắn cực kỳ sợ đáng về khổ sở này của nàng, đau đớn rồi lòng hắn rối loạn, hơn nữa còn tạo ra một vết thương trí mạng với hắn. Đáng về nhẫn nhịn của nàng làm hắn tự trách bản thân. Hắn biết hắn không nên đối với nàng như vậy, lại càng không nên lợi dụng nhược điểm để bức bách nàng. Nhưng ngoại trừ cách đó, hắn không còn cách nào lưu nàng lại?

“Anh biết em hận anh, hận anh ép em ở lại bên cạnh. Hận anh không cho em tự do”- hắn nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, ở bên tai nàng thì thầm nói. “Anh không muốn em rời đi, không muốn em cùng nam nhân khác ở với nhau, bao gồm cả La Phi, em có hiểu không? Uyển Oánh”- Hắn hỏi nàng. Anh ghen tỵ với hắn ta, ghen đến phát điên, em chỉ thuộc về anh, cơ thể của em, lòng của em, nụ cười của em, tất cả mọi thứ của em”

Ghen sao? Hắn ghen sao? Điều này sao có thể? Nam nhân này thật khó hiểu, nàng càng lúc càng không hiểu hắn. Lúc thì nổi giận, lát sau lại ôn nhu đa tình. Nàng có thể coi hắn có chút xíu thích nàng không, có chút quan tâm đến nàng không? Nếu như vậy, mới vừa rồi. .

“Anh ghen vì sao chứ? Chẳng lẽ vì em không khuất phục sao? Càng như vậy anh càng muốn chiếm được phải không?”

“Anh nên làm sao với em đây Uyển Oánh”- Hắn càng ôm nàng chặt hơn. Nàng luôn đem thành ý tốt của hắn mở xé ra thành những thứ không đáng một đồng.

Nàng đối với tình cảm của hắn đoán không ra, điều này làm cho hắn có cảm giác không an toàn, sợ nàng sẽ bỏ đi. Lúc trước khi gặp nàng, cuộc sống của hắn luôn lấy hắn làm trung tâm, giờ đây hắn lại mất luôn cả tự tin cùng tôn nghiêm bản thân. Vì nàng hắn không tiếc thủ đoạn ti tiện, lại càng không tiếc hủy hèn với nàng.

Thói quen có nàng cả ngày lẫn đêm đã sớm hình thành, hắn không thể nào thừa nhận nàng bỏ đi hắn sẽ đau khổ. Cho nên dù nàng thương hắn hay không, hắn cũng không buông. Cho dù dùng thời gian cả đời để có được tình yêu của nàng hắn cũng cam lòng.

Tại khách sạn, hàng chục kí giả tụ tập, ai cũng không muốn bỏ qua buổi biểu diễn hôm nay, hội trường chen chúc nhau không lọt.

Trên khán đài, những cô gái với vóc người cao gầy mặc những bộ đồng phục mô đen, đầy mới mẻ, mang lại sức sống, vừa tao nhã, vừa thanh lịch, hấp dẫn từng người một.

Uyển Oánh đứng phía sau khán đài quan sát buổi biểu diễn. Thật kỳ lạ, trình diễn đồng phục đã xong sao Hứa Gia Khải vẫn chưa lên khán đài cảm ơn. Hắn là nhân vật tiêu điểm của ngày hôm nay, hơn nữa là cơ hội tốt để quảng bá rốt cuộc có chuyện gì để hắn quên mất hôm nay. Nàng nhìn chung quanh tìm Hứa Gia Khải, ai nói nàng không thương hắn, đúng là gạt người mà, nàng bây giờ vừa nhớ thương vừa lo lắng.

Nàng đi thẳng tới văn phòng của Hứa Gia Khải, vừa gõ tay tính gõ cửa, Uyển Oánh đã bị âm thanh bên trong làm cho run rẩy. Nàng ngừng tay, tiếng cười nũng nịu của nữ nhân đó vang ra, Uyển Oánh không kìm được nhẹ đẩy cửa vào he hé mắt nhìn vào trong.

Hình ảnh trước mắt làm nàng đỡ dần.

.....

Cả tối hôm đó, Uyển Oánh ngồi trên ghế salon chờ Hứa Gia Khải quay về.

Lúc Hứa Gia Khải vào phòng, nhìn thấy Uyển Oánh ngây ngốc ngồi trên ghế, hắn vui mừng triu mến đi đến bên cạnh nàng.

“Đã trễ thế này sao không đi ngủ?” Bây giờ đã là ba giờ sáng, nàng chờ hắn về sao? Dù muốn hay không ngày mai nàng còn phải giữ sức để đi làm.

“Em chờ anh về”

Nghe được những lời này lòng hắn tràn đầy hạnh phúc cùng nhu tình. Nàng quan tâm hắn sao nếu không nàng sẽ không ở phòng khách này ngồi chờ hắn quay về

“

“Nha đầu ngốc, đã trễ thế này, mau lên giường ngủ đi”- Hắn mang theo súng nịch vuốt tóc nàng, nữ nhân mỹ lệ cách mấy cũng làm hắn thờ ơ, chỉ có nữ nhân thông minh thanh nhã như nàng mới có thể thu hút được hắn.” Hôm nay buổi trình diễn rất thành công, chúng ta ký được rất nhiều đơn đặt hàng, những ngày kế tiếp, em sẽ bận rộn hơn nữa” Thật nghĩ không ra một người bình thường như nàng lại có thể thiết kế nhưng bộ trang phục hơn người như vậy, tạo nên làn sóng mới cho trang phục. Trong lòng hắn lúc này rất hạnh phúc nên không nhận ra vẻ mặt tỉnh táo trầm mặc khác thường của Uyển Oánh.

“Gia Khải, chúng ta nói chuyện một chút được không?”- Nàng nói

“Nói chuyện gì?” Hấn không có hứng thú hỏi. Hấn không nghĩ đêm hôm khuya khoắt thế này mà còn bàn luận. Hiện nay hấn chỉ muốn tắm rửa thật thoải mái sau đó ôm nàng ngủ. Nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp của cô người mẫu trên chịch hấn thật khác xa cảm giác ôm Uyển Oánh vào lòng, ôm nàng vào lòng vừa ấm áp, vừa ngọt ngào, làm hấn không kiềm được muốn nâng.

Nàng có thể khơi dậy dự vọng cuồng nhiệt của hấn.” Chúng ta lên giường đi, anh muốn em” Hấn dán sát vào, nhẹ nhàng liếm trên mặt nàng”

Hấn không phải vừa mây mưa cuồng nhiệt sao ? Giờ còn muốn nàng? Nam nhân đúng là lòng tham không đáy, một nữ nhân không đủ muốn đem tất cả nữ nhân trong thiên hạ ôm vào lòng. Nàng nhũ chắt chân mày, đối với nhiệt tình của hấn nàng không chút phản ứng. Thân thể kháng cự hấn, nàng không muốn hấn vừa chạm vào người khác liền chạm vào nàng. Tốt!! Ít nhất thân thể nàng không hề thuộc về hấn, tình cảm có thể từ từ lấy lại, đây là thời điểm tốt nhất để rời đi.

“Sao vậy?” – Hấn phát hiện nàng có gì đó khác thường, đáy mắt nàng lạnh lùng mang theo sự kiên định.” Trách anh về trễ sao? Hôm nay trình diễn xong anh còn phải đi xã giao, không tránh khỏi về muộn một chút”- Hấn cưỡng quyết giải thích với nàng.

Nàng trầm tĩnh hấn không cách nào nhìn thấy đáy giống như một áng mây trôi qua không chạm hay bắt được. Hấn không thích nàng thế này, nàng như vậy khiến hấn sợ hãi, nỗi sợ mất đi nàng.

Nàng không chịu được hấn ở đằng sau tìm nữ nhân khác, trước mặt nàng giả bộ thâm tình chân tình, đáng vẻ ôn nhu đa tình. Mọi việc của hấn rất thuận lợi, gặp dịp thì chơi, hấn không từ bất cứ thủ đoạn nào chinh phục nào. Đó chính là mục đích hèn hạ của Hứa Gia Khải, nhưng nàng đã yêu hấn. Nhắm chặt hai mắt, không muốn mọi đau đớn đều hiện lên, càng không muốn nước mắt chảy xuống.

“Em mệt lắm”

“Thật xin lỗi là anh không tốt, biết rõ em vì buổi trình diễn mà bận rộn mệt mỏi. Nghi ngơi mấy ngày rồi trở lại làm, thả lỏng bản thân. Anh ôm em về giường ngủ một giấc, anh hứa sẽ không quấy rầy em”- Hứa Gia Khải muốn em lấy nàng.

“Gia Khải”- Nàng ngăn hấn lại. ”Cơ thể em không mệt, mà là lòng em rất mệt, anh có hiểu không?”

“anh không hiểu, anh không hiểu”- Hấn cố tình không hiểu, đem nàng ôm vào lòng. Hấn hiểu rất rõ ý của nàng, từ sau khi biết tình cảm của bản thân, hấn không cách nào buông tay, ý định dùng cả đời này để khiến nàng cảm động để yêu nàng. Hấn ôm chặt nàng, đem đầu áp vào giữa ngực nàng, thở thật dài:” anh phải làm sao đây? Phải làm gì để bỏ đi cái ý nghĩ chết tiệt kia trong đầu em”- Hấn ngẩng đầu, đáy mắt chứa đựng nhu tình, mang theo chút chột vật miễn cưỡng. Giữ lấy hai gò má nàng, hấn im lặng nhìn nàng.” Nói cho anh biết, em muốn anh làm gì bây giờ? Chỉ cần em không rời đi, em muốn anh làm gì anh cũng đồng ý”

Uyển Oánh hít một hơi thật sâu, không thể bị hấn làm cho cảm động, có lẽ trước mặt bất cứ người đàn bà nào hấn cũng dùng cách đó để có được tình cảm của các cô gái.

Một kẻ chinh phục thật đáng sợ, chỉ để làm nàng khuất phục hấn chấp nhận mình không còn là Hứa Gia Khải trước kia, lưu lại nàng có ý nghĩa gì? Bên cạnh hấn có không ít mỹ nhân? Đó mới là điều hấn muốn, đó mới là nữ nhân thích hợp với hấn? Nhớ tới cảnh lúc này liền giống như dao đâm vào lòng rất đau, đây là một loại bệnh chỉ có rời bỏ hấn mới có thể chữa khỏi.

“Em mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi”- Tâm của nàng đã mệt mỏi, cảm giác vô lực lan truyền toàn thân, nàng chịu hành hạ đau thấu xương xuyên tâm. Tình yêu của mình đã giao cho hấn nhưng không được đáp lại. Bây giờ rời đi, nàng có thể giữ lại chút tôn nghiêm. Nếu như tiếp tục mặc hấn giữ lại, nàng sợ chút tôn nghiêm còn sót lại cũng bị hấn lấy mất.

“Anh biết”

“Hãy thả em ra”- Nàng giương mắt nhìn hấn mang theo khát vọng và cầu xin.

“Không”- Hấn kiên quyết trả lời

“Gia Khải”

“Không, em mơ sao!!” –Hấn bá đạo nói

Giữ em lại chỉ để chứng minh sức quyến rũ của anh. Nếu như yêu anh là cách duy nhất để thoát được, vậy thì anh thật tàn nhẫn. Anh muốn có được tình cảm của mọi nữ nhân nhưng lại ích kỷ không giao tình cảm của mình ra. Anh có rất nhiều cô gái bên cạnh, đừng vì em không yêu anh mà đánh mất đi suy nghĩ của mình”.

“Anh biết anh quá đáng, anh hoang đường, ích kỷ nhưng ai anh cũng không cần. Em không giống họ, Uyển Oánh, em mới là người anh. ...

“Là người anh muốn chinh phục đúng không?” Nàng cất lời hấn.” Những cô gái kia anh không cần động đến đầu ngón tay họ cũng cam tâm tình nguyện nhảy vào lòng. Chỉ có em không bị anh mê hoặc, không khuất phục, lảng tránh không muốn gặp anh. Em biết nếu như em giống những cô gái kia, thì hậu quả em nhận lấy còn thê thảm hơn. Đây là điều em sợ nhất, em càng không cách nào chịu nổi, Gia Khải, van cầu anh hãy thả em đi”- Nàng ở trước mặt hấn luôn kiên cường bây giờ lại rơi lệ. “ Em đã chịu đủ sự bá đạo, sự ôn nhu, sự vô lý, đa tình của anh, mọi thứ em đều đã chịu đựng!! Anh không chừa em, để em mất đi tự do. Anh chiếm lấy em khiến em mất đi tất cả, cuộc sống như vậy với em rất mệt mỏi”

“Uyển Oánh”- Hấn sợ hãi ôm chặt nàng, hấn không biết nàng ở với hấn lại khổ như vậy.” Anh không muốn em đau khổ. Từ đầu đến cuối, anh muốn em

vui vẻ. Nếu như em thông minh, chịu suy nghĩ một chút, em sẽ phát hiện ra anh không đối xử tệ với em. Anh quan tâm em, muốn có được em lần tình cảm của em, tất cả mọi thứ của em”

“Em biết”

“Không, em không biết, nếu biết em sẽ không lãng tránh anh, sẽ không muốn rời đi như vậy. Em biết rõ tình cảm của anh đối với em, nhưng em lại chà đạp nó, xem nó như vật rẻ tiền không đáng giá một đồng

“Nếu như em ở lại đây thì sao chứ? Anh muốn em vui thì hãy thả em đi”

“Cho dù anh nói gì, anh làm gì em cũng không cần anh đúng không?”- Gia Khải nhìn về phía nàng nói về mặt tuyệt vọng. “Em có nghĩ tới anh không? Nếu em đi, anh phải làm sao? Làm sao để chấp nhận nỗi đau rằng anh đã mất em đây”

“Anh có rất nhiều phụ nữ bên cạnh”- Điều này nàng còn cần phải nhắc sao, mất đi nàng, thì sẽ ngàn vạn nữ nhân giống như tre già măng mọc thay thế vị trí nàng.

“Không cần anh thật sao?”- hần hỏi lại lần nữa.

“Phải”

“Em đi đi”

Lời hần nói ra khiến Uyển Oánh kinh hãi, không ngờ hần có thể dễ dàng thả nàng đi như vậy, chẳng phải được giải thoát rồi sao? Nhưng lòng lại đau xoắn chặt vào nhau từng đoạn một, không cách nào tách ra, không cần bận tâm có yêu hay không, nơi nỗi đau lan tỏa khắp cơ thể nàng.

Hần rút cuộc cũng thả nàng, điều đó minh chứng hần đã chán ghét, đã ngán nàng.

Nàng từ từ đứng dậy, tính rời đi.

Hần lại cuồng loạn từ phía sau ôm nàng vào lòng, siết chặt thân thể của nàng, hần rất sợ nếu không dùng sức nàng sẽ ở trong lòng hần biến mất, đồng thời cảm giác lo lắng nóng lòng hướng về nàng tỏ rõ thâm tình.

“Anh yêu em”

Trước đây hần chưa từng nói qua ba chữ này, lời nói này là tuyên bố cả đời của hần.

Hần yêu nàng!! Nàng bị lời nói này làm cho đầu óc trống rỗng. Hần thừa nhận sao? Dù thật hay không, nàng cũng bị những lời này làm cho cảm động. Hần chưa từng nói cho ba chữ này với bất kì ai, điều này cho thấy nàng ở trong lòng hần có vị trí rất khác? Đây là mơ ước của bao nữ nhân, trong đó có cả nàng, mặc kệ là giả là thật, nàng đã cảm động đến rơi nước mắt. Nàng xoay người lại, tìm kiếm đáp án trên gương mặt hần. Ánh mắt nhiệt tình, chân thành tha thiết, còn chứa tình cảm rất sâu đậm. Hần thật lòng.

Không!! Hần vừa ôm nữ nhân khác, một giây sau lại nói yêu nàng. Nàng lao đảo lui về sau một bước dài, hần không thể yêu nàng, nàng có gì xứng đáng để chiếm được tình cảm của hần. Hần không yêu nàng, nàng biết, đây có lẽ cũng là dự tính của hần tìm cách trừng phạt nàng. Hần không tiếc dùng những lời này để trói chặt lòng nàng, thiếu chút nữa nàng đã để hần được như ý. Nếu như hôm nay, không phải nhìn thấy cảnh đó, có lẽ nàng sớm đã cảm động cam tâm tình nguyện yêu hần. Nam nhân hèn hạ không có liêm sỉ, vì mục đích của bản thân mà không từ bất cứ thủ đoạn gì, nàng vì sao lại yêu hần chứ.

“Anh yêu em thật sao?”

“Nữ nhân ngốc nghếch này”- Hần làm sao để nàng hiểu đây. Nàng luôn chọc hần giận, khiến cho hần không biết làm thế nào. Nàng không nghe thấy hần nói sao!! Mất bao nhiêu công sức hần mới nói ra câu đó, cả đời này hần không bao giờ nói những lời đó nhưng lại bị sự cố chấp bướng bỉnh ép nói ra. “Nếu như không yêu, vì sao anh phải bảo vệ cho? Nếu như không yêu, vì sao anh lại cần tình cảm của em đến như vậy chứ??” Hần cho là nàng đã biết tình cảm của hần. Hần đã vì nàng phá vỡ mọi quy tắc, trở nên rất khác mà ngay cả hần cũng không nhận ra.

Chẳng lẽ hần không phải đang tìm cách thu phục nàng sao, đây là thủ đoạn chinh phục của hần. Đây không phải yêu, nàng biết rõ mà. Yêu một người, thì sẽ chung thủy., luôn nghĩ đến người đó, không được phép phản bội

“Nếu như đã yêu thì hãy thả em ra”- Hần yêu nàng, hơn nữa càng không chấp nhận mất đi nàng. Nếu như bản thân đã không chắc chắn có được thứ tình cảm này, không bằng dứt khoát buông tay như thế sẽ hạnh phúc hơn cho cả hai.

Lời nói của nàng đã đâm vào lòng hần khiến hần bị thương, hần giữ lấy vai nàng,

“Tại sao vẫn muốn bỏ đi, anh đã bày tỏ tình cảm của mình, vì sao vẫn muốn bỏ đi chứ?”

“Anh nói anh yêu em, vậy anh có biết em không vui, em rất không vui hay không. Vì anh, em mất đi niềm vui niềm hạnh phúc. Tình yêu của anh chỉ khiến em thêm mệt mỏi, thêm đau khổ. Em mệt lắm rồi, sức đã cạn, tâm đã kiệt, không còn đủ sức để tiếp nhận tình cảm của anh nữa. Nếu như anh yêu em, thì nên để em vui vẻ. Còn nếu không yêu cứ việc giữ lại. Chỉ có rời đi, em mới vui vẻ, nỗi đau mới giảm đi.”

Hần chán nản buông tay ra, ngồi phịch xuống ghế salon. Mỗi chữ mỗi lời nói của nàng như lưỡi dao sắc bén rạch nát lòng hần. Hần không hiểu, hần yêu

nàng sao lại làm nàng khổ sở, không vui chứ!!

”Tại sao! Tại sao?”- Nỗi đau chất chứa trong lòng, hấn không hiểu tại sao tình yêu của bản thân lại khiến nàng đau khổ. Có bao nhiêu người mơ ước nhưng nàng lại chẳng thèm ngó tới “Anh cái gì cũng có thể cho em, thậm chí còn hạ giọng bày tỏ với em, nhưng em không hề cảm kích hay chấp nhận nó. Anh đối với em tốt như vậy, nhưng còn em, em chưa bao giờ để tâm đến nó. Cho dù anh làm cách nào lấy lòng em, vẫn không cách nào khiến em bỏ đi quyết tâm muốn rời xa anh. Em là nữ nhân ngu xuẩn ích kỷ, anh vì em đánh mất đi tôn nghiêm. Nhưng em lại không quan tâm, em bỏ qua tất cả. Em nói đi!! Nói cho anh biết. Em còn muốn anh phải làm gì”- Hấn giữ lấy hai vai nàng, lớn tiếng chất vấn. “Em muốn bức anh phát điên phải không? Em xem anh là kẻ ngu ngốc đem ra đùa giỡn, để cho anh ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra. Em thắng rồi, anh thua trong tay em. Sở Uyên Oánh!! Em là người không có trái tim, không có phổi, là nữ nhân ngu ngốc. Anh thật hối hận, rất hối hận vì đã bày tỏ với em. Em xem anh như kẻ ngốc chỉ để lợi dụng trả hết nợ, lợi dụng xong rồi đi vô mộng bỏ đi, có phải phải không?”

Lợi dụng hấn? Đây là định nghĩa yêu của hấn sao?

“Tất cả đều do anh sắp đặt, bắt em làm tình nhân của anh, không cho em bỏ đi. Bây giờ anh chỉ trích em lợi dụng anh, anh có bị em lợi dụng sao? Nếu như có cũng là do anh tự tìm lấy”

“Em rốt cuộc cũng thừa nhận? Anh không còn giá trị lợi dụng, nên em đi tìm người khác phải không? Là ai? Mục tiêu kế tiếp là ai?”- Hấn điên cuồng tra hỏi nàng- “Là nam nhân lần trước, đúng không!! Nói!! Nói cho anh biết có phải không? Hấn mới là tình nhân lý tưởng phù hợp với em, phù hợp tiêu chuẩn của em, không trách được em lại cười nói thân mật như vậy!!”

“Nếu như anh đã nghĩ vậy thì tùy anh. Em không muốn chịu bất kì sự sỉ nhục nào từ anh, chỉ cầu xin anh để em đi, rồi đi càng xa càng tốt

“Em đi đi!! Cút đi, cút đi thật xa, đừng để anh gặp lại em, vĩnh viễn đừng gặp lại.”- Tình cảm đã cạn, hấn tức giận chỉ về cửa.

Hấn còn có thể làm gì? Cầu xin nàng? Nàng quyết rời đi như vậy dù có cố gắng cách mấy, cũng không cách nào chiếm được nàng.

Nàng không vui chính là vết thương trí mạng của hấn. Hấn yêu nàng, nàng lại không yêu.

Thả nàng đi!! Chỉ cần nàng vui, hấn có thể chịu đựng bất kì nỗi đau nào.

Tối nay Uyên Oánh về nhà, hấn sẽ lại mất ngủ. Uyên Oánh không có ở đây, trái tim hấn như mất đi gì đó. Hấn vĩnh viễn không thể trở về cuộc sống như trước đây, đơn giản là nàng khiến hấn không còn là chính mình.

Lúc về tới nhà, nhìn quanh căn phòng trống không nghĩ tới Uyên Oánh đang ngồi trên salon xem tivi, nhờ có sự xuất hiện của nàng cuộc sống hấn mới trở nên sáng sủa hơn.

“Em chưa về nhà sao?”- Hấn ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng thật dịu dàng,

Uyên oánh ngẩng đầu nhìn về hấn, hấn muốn để nàng về sao? Nếu muốn buông tha nàng thì đừng chào hỏi nhau như vậy.

“Anh muốn để em về sao?”- Nàng không hề nhìn về phía hấn, đem mặt vùi sâu vào lòng ngực của hấn. Rồi đi là kết cục sớm hay muộn, nhưng trái tim nàng sớm đã rời đi không còn nữa.

“Uyên Oánh”- Hấn giữ lấy mặt nàng, để nàng nhìn thấy hấn. “Em có thể tự do làm những chuyện mình muốn, anh chỉ cần em vui về”

“Cho dù lý do vui về là...”

“Không được nhắc tới chuyện rời đi cho đến khi em yêu anh, nếu không anh quyết không buông tay”- Đối mặt với dáng vẻ hoảng hốt, chần chừ của nàng, hấn phải làm sao mới có thể chinh phục được. Một khi nàng yêu hấn, hấn càng không buông. Đời này nàng nhất định là người của hấn

“Thân là tình nhân em không nên yêu khách đêm của mình, điểm này em hiểu rất rõ”

“Em là người của anh, không phải tình nhân”- Hấn trịnh trọng tuyên bố cho nàng biết.

Nữ nhân? Tình nhân? CÓ khác nhau sao? Không phải đều bị hấn đem ra đùa giỡn rồi vứt đi như món đồ chơi. Ngốc!! Biết rõ con đường này không có đường về nhưng nàng vẫn không quay lại, giống như người bị yểm ma chú, không còn là chính mình. Nguyên nhân là vì hấn đã ăn sâu vào nội tâm của nàng.

“Hay em muốn thành vợ của anh? Trở thành người trên mọi người”- Thấy nàng im lặng không nói, hấn thử dò xét.

“Không có”- Nàng lập tức giải thích. “Em chưa từng muốn là vợ anh. Thân là tình nhân, đạo đức nghề nghiệp này không cho phép yêu cũng không thể hận, càng không có yêu cầu, càng không thể yêu cầu, không thể có con”

Không có con!! Vậy kế hoạch của hấn đổ vỡ rồi sao. Chỉ có cách lợi dụng việc mang thai mới có thể trói chặt nàng. Đây là mưu kế cần thời gian rất lâu để nàng không thể đi phá thai. Ra nàng sớm đã chuẩn bị nên mọi cố gắng suốt mấy hôm nay đều uổng phí.

“Em có áp dụng biện pháp tránh thai sao? Nếu như lỡ có thai thì phải làm sao?”- Hấn thăm dò nàng.

“Đương nhiên là có, nếu không sao là tình nhân của anh”- Uyên Oánh nói. Nàng biết có không ít nữ nhân muốn dùng hài tử trói chặt hắn, muốn trở thành phụ nhân của hắn. Nhưng hắn chưa từng để chuyện này xảy ra, chẳng lẽ hắn không sợ nàng làm như vậy sao!!>

“Hửm?”- Hắn nhướn mày. “Là dùng cách gì?”

“Thuốc tránh thai, em nghĩ sẽ không sao. Nếu như anh sợ, anh hẳn biết phải làm gì hơn em”- Điều này là đặc điểm sinh lý quen thuộc của hắn nếu so với nàng hẳn hiểu biết còn nhiều hơn, làm gì cần nàng phải nhắc chứ.

Gia Khải khoe miệng mỉm cười.

Thắng lợi đã ở trong tầm mắt không đúng sao? Chẳng mấy tháng nữa, nàng sẽ là nữ nhân lập gia đình, cùng hắn bước vào lễ đường kết hôn. Thuốc tránh thai đổi thành thuốc bổ không phải rất đơn giản sao.

Nàng không hiểu hắn sao đột nhiên lại cao hứng như vậy, chẳng lẽ chỉ vì nàng cam đoan không để chuyện đó xảy ra? Hay vì bản thân hắn không bị nàng ràng buộc mà vui vẻ, dù sao nàng đã làm thỏa mãn ý của hắn.

“Em mệt quá”- Đột nhiên cảm thấy hai tay chân đều vô lực xui xẻo, nàng đem mặt mình vùi sâu vào lồng ngực hắn, ôm hắn thật chặt. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nhích tới gần, tiếp xúc với hắn. Tại sao? Nàng cũng không rõ, có lẽ trong lòng cảm thấy buồn bã, mất mát, muốn hắn chia sẻ cùng nàng. Sớm hay muộn nàng vẫn cần hắn, tại sao lúc rời đi không để lại cho hắn điều tốt nhất, thương hắn- chẳng qua chỉ là lạng lẽ.

Khó khi nào thấy nàng chủ động tiếp xúc hắn, Hứa Gia Khải càng hưng phấn giữ chặt nàng, chẳng lẽ chuyện tốt đã bắt đầu?

Như thường lệ, Hứa Gia Khải tiếp khách, ăn mừng ở quán bar. Hôm nay làm ăn rất thuận lợi làm cho tâm tình hắn rất vui, trên mặt chỉ nhìn thấy nụ cười hạnh phúc.

___ 00o ___

Uyên Oánh đi tới trung tâm mua sắm của Hứa Thị, trực tiếp đi lên lầu 18- phòng làm việc của Hứa Gia Khải. Thư ký Chu với tác phong nghề nghiệp quen thuộc nhìn về nàng.

“Xin hỏi tiểu thư có chuyện gì không?”

“Tôi tìm Hứa Gia Khải”- Uyên Oánh trả lời.

“Là cô?”- Thư ký chu nhận ra Uyên Oánh. Dù sao nàng ta cũng là kẻ duy nhất dám chọc giận Hứa Gia Khải, còn là người có thể toàn mạng trở lại, lần này tôi không biết lại chuyện gì? Mỗi lần Hứa Tổng đều phát giận rất lớn lần này... “Cô có hẹn trước không?”

Uyên oánh nói: “Không có”

“nếu không có hẹn trước, tôi khuyên cô tốt nhất đừng gặp. Hôm nay Hứa tổng đang giận, tôi sợ cô lại chọc giận ngài, mỗi lần như thế ngài ấy lại rất đáng sợ”- CHu thư ký hào tâm khuyên Uyên Oánh nên bỏ ý định gặp Hứa Gia Khải, nếu nàng chọc giận hắn đám nhân viên nhỏ nòi này sẽ không hứng chịu nổi.

Nàng đâu làm gì hắn sao lại vô duyên vô cớ giận lên. Hứa Gia Khải, đúng là nam nhân khó đoán. Nàng không có ý định vào phòng hắn lúc hắn đang giận, đừng chọc hắn thì tốt hơn. Nàng chẳng thể nói câu nào giúp hắn hạ hỏa. Xoay người muốn bỏ đi cùng lúc Hứa Gia Khải từ phòng làm việc đi ra.

“Tôi rồi sao lại đi”- Hứa Gia Khải đi ra. “Vào đi”- Hắn ra lệnh cho Uyên Oánh.

Uyên Oánh bước vào phòng, ném tất cả suy nghĩ kỳ quái ra ngoài. Mỗi lần tới nàng đều không cần hẹn trước đã có thể dễ dàng gặp Hứa Tổng, mà lần nào cũng làm Hứa Gia Khải giận tím tím.

“Nói anh nghe, em cùng nam nhân kia có chuyện gì?”- Trên mặt lộ rõ sự ghen tỵ dẫn đến tức giận.

“Chỉ là bạn bè”- nàng lạnh lùng trả lời. Nàng không thích đáng về tự cao của hắn coi thường mọi thứ, hắn không có quyền can thiệp chuyện của nàng, giống như nàng cũng không can thiệp chuyện của hắn. Bên cạnh hắn có rất nhiều nữ nhân chẳng phải sao? Bây giờ lại đi chất vấn nàng.

“Bạn bè ra sao? Bạn bè bình thường? Hay thân mật hơn bạn bè?”

“anh muốn thế nào đây”- Uyên Oánh không thích giọng điệu của hắn. “Em cho dù có gặp bạn thế nào anh cũng không có quyền hỏi”

“Không có quyền”- Hắn nổi giận gầm một tiếng, vọt tới trước mặt nàng. “Từ lần đầu tiên gặp mặt, em đã thuộc sở hữu của anh”- Hắn hướng tới nàng công khai biểu thị.

“anh bá đạo không nói lý, ban đầu cũng chưa từng nói em không thể ôm bạn bè”

“Em muốn có bao nhiêu bạn đều được, nhưng không được ôm bạn trai”

“Anh không nói lý”

“Phải, em nói anh không nói thì anh không nói, bắt đầu từ khi anh không muốn em gặp lại La Phi”

“Anh không muốn cho em gặp, em nhất định phải nghe lời anh sao? Em sẽ không để cho anh định đoạt nữa, em gặp anh ta thì thế nào chứ?”

Hứa Gia Khải hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nàng thích nam nhân kia như vậy sao? Vì nam nhân kia mà chọc giận hắn? Sự ghen tị là bao phủ toàn thân hắn.

“Em thích anh ta?”

“Phải!”- Uyển Oánh không chút suy nghĩ giận dỗi trả lời hắn.

Nữ nhân hắn yêu lại đi yêu người khác!! Ghen tỵ làm cho đầu óc hắn u mê, hắn giữ lấy cạm bẫy nàng phải nhìn hắn. Hứa Gia Khải nộ khí ngút trời, tất cả mọi nhu tình đều biến mất, chỉ còn lại gương mặt lạnh từ tiền. Buồn cười, nữ nhân của hắn quyết không cho phép yêu ai khác. Người là của hắn, tâm cũng là của hắn, nàng là người của hắn đời này không gì thay đổi được điều đó.

“Cô nữ nhân dám dăng hạ tiện, là loi ong bướm, cô đi tôi tôi mà trong lòng lại nghĩ đến người khác có đúng không?”

“Anh nói gì?”- Uyển Oánh không tin vào lời hắn nói, hắn nghĩ nàng như vậy làm sao nàng chịu được.

“Cô nghe không rõ sao? Tôi nói cô là loi ong bướm, dám dăng hạ tiện, vừa muốn quyến rũ ta vừa ở phía sau quyến rũ nam nhân hoàng kim khác, khả năng quyến rũ nam nhân là sở trường của cô mà sao lại không diễn tiếp? Vì thế cả tôi cùng anh ta đều bị cô mê hoặc, đùa giỡn trên tay, không phải sao?”

“Phải, em chính là là loi ong bướm, đã quyến rũ anh còn muốn quyến rũ anh ta. Bởi vì anh ta học thức, tao nhã, lãng mạn đa tình hơn anh. Em thích anh ta!! Như vậy anh hài lòng rồi chứ?”- Uyển Oánh cực kì tức giận, không thể tin được hắn lại nói như vậy, không hề quan tâm tới cảm nhận của nàng, làm tổn thương tự ái của nàng

“Cô còn muốn gặp lại hắn ta sai!”- Đôi mắt Gia Khải lóe lên tia nguy hiểm, siết chặt tay hơn nữa, khiến nàng cau mày. Nàng vì nam nhân kia không tiếc đối nghịch với hắn, sức chịu đựng của hắn đã tới giới hạn.

“Em hận anh”- Uyển Oánh nói thẳng ra, trong mắt chất chứa sự thất vọng cùng hận ý. Hắn chưa từng coi trọng nàng, hắn xem nàng là đồ vật của hắn. Ngay cả khi hắn không chán ghét nàng hoặc đã chán ngán cũng không muốn để cho ai đụng vào đồ hắn.

Nàng thoát khỏi sự khống chế của hắn, lao ra khỏi phòng làm việc,

“Không cho đi”- Hứa Gia Khải ra lệnh.

Uyển Oánh vẫn nhất định không quay đầu lại.

“Cô muốn đi tìm hắn ta có phải không?”- Hắn đi theo sau lớn tiếng tức giận hỏi nàng.

“Phải”- Nàng nói dối. Dù sao hắn đã coi nàng như vậy, hơn nữa quan hệ giữa nàng và La Phi không thể cho ai biết.

Sải chân thật rộng, hắn cản đường của nàng.

“Cô thử nói lại lần nữa xem”- Hứa Gia Khải uy hiếp nàng. “Cô không muốn để người khác biết chuyện chúng ta có phải để thực hiện chuyện tốt này của cô không!! Được, tôi có khả năng làm cho toàn bộ thế giới này biết cô là dạng nữ nhân gì.”

“Anh dám.”

“Sao tôi lại không dám, cô không sợ, tôi cũng không, dù sao sự thật chính là như vậy”- Nếu chỉ có cách đó để níu giữ nàng, hắn cũng không tiếc bất cứ gì, làm cho nàng hận hắn so với việc rời đi còn tốt hơn. Hắn không chịu nổi kết quả mình mất đi nàng.

Bốp. Một tiếng động vang dội cả tầng lầu, kinh hãi đến cả nhân viên làm việc, mọi người đều đồng thời hướng về phía nơi pháp ra tiếng. Nhìn thấy gương mặt Hứa Gia Khải từ xanh sang trắng, lại từ trắng chuyển sang đen ngòm. Bọn họ không ai dám nhìn thẳng, co rúm lại. Không gian xung quanh trở nên yên tĩnh, lạnh lẽo.

Nữ nhân này không muốn sống nữa, ăn tìm gấu gan báo cũng không thể tát Hứa Tổng như vậy!! Hắn là ai chứ?? Một kẻ nổi danh vô tình, nghiêm nghị, ngoan cố. Mọi người ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng cảm thấy nom nớp lo sợ, càng không nghĩ nàng lại đánh Hứa Gia Khải, ngay cả mơ còn không dám mơ như vậy.

Thảm rồi!! Nữ nhân này xem xong?? Hứa Gia Khải trả mỗi hận cái tát do nàng gây ra thế nào đây? Đánh lại sao?

Chưa từng có ai đánh hắn!! Hơn nữa lại còn là nữ nhân, nàng đánh hắn trước mặt toàn bộ nhân viên. Đáng giận hơn là nàng vì nam nhân kia mà đánh hắn. Tiểu nữ nhân này không muốn sống nữa, vì cái tát hắn không thể bỏ qua cho nàng, hắn muốn vì cái tát này mà nàng phải trả giá thật đắt.

Hứa Gia Khải kéo nàng lại, đem nàng đẩy lại vào phòng làm việc. Nếu như không phải là ở bên ngoài, không phải vì lời hứa chết tiết kia.. hắn đã sớm hôn nàng, tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn. Để từ từ ở bên cạnh nàng.

“Nếu như em dám gặp lại hắn ta, tôi sẽ ở đây tuyên bố em là người của tôi, dù sao chuyện này đối với ta cũng không có thua thiệt, đây chính là kết quả mà em tự chọn”- Hắn biết đối phó với nàng đây là cách tốt nhất, giọng nói chắc chắn, ánh mắt lạnh lùng như muốn xuyên thấu vào lòng nàng, tình thế bắt buộc khiến cho hắn càng quyết tâm.

“Nếu như anh làm vậy, em sẽ hận anh cả đời”

“Tại sao anh lại không dám chứ?”- Hứa Gia Khải cao giọng “Trên đời này có gì mà Hứa Gia Khải này không dám làm, em cho rằng anh đang uy hiếp em sao? Nếu như em thử không nghe lời, thì hậu quả em nên biết”

Nàng làm sao dám chọc giận hắn? Không biết gặp hắn là may mắn hay xui xẻo? Đối mặt với sự uy hiếp bức bách của hắn, nàng lại càng không cách nào chống đỡ. Trời ạ!! Nàng sao lại yêu nam nhân lãnh khốc vô tình, tự cao tự đại, hi vọng vô thường này chứ!!! Lòng của nàng chưa bao giờ đau đớn bị thương như vậy. Nhắm chặt hai mắt, không muốn cho đáng về yếu ớt lộ ra ngoài, đau đớn xé rách lòng nàng, khiến cho lòng nàng bỏng rát.

Đáng chết!! Hắn cực kỳ sợ đáng về khổ sở này của nàng, đau đớn rồi lòng hắn rối loạn, hơn nữa còn tạo ra một vết thương trí mạng với hắn. Đáng về nhẵn nhụi của nàng làm hắn tự trách bản thân. Hắn biết hắn không nên đối với nàng như vậy, lại càng không nên lợi dụng nhược điểm để bức bách nàng. Nhưng ngoại trừ cách đó, hắn không còn cách nào lưu nàng lại?

“Anh biết em hận anh, hận anh ép em ở lại bên cạnh. Hận anh không cho em tự do”- hắn nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, ở bên tai nàng thì thầm nói. “Anh không muốn em rời đi, không muốn em cùng nam nhân khác ở với nhau, bao gồm cả La Phi, em có hiểu không? Uyển Oánh”- Hắn hỏi nàng. Anh ghen tỵ với hắn ta, ghen đến phát điên, em chỉ thuộc về anh, cơ thể của em, lòng của em, nụ cười của em, tất cả mọi thứ của em”

Ghen sao? Hắn ghen sao? Điều này sao có thể? Nam nhân này thật khó hiểu, nàng càng lúc càng không hiểu hắn. Lúc thì nổi giận, lát sau lại ôn nhu đa tình. Nàng có thể coi hắn có chút xiu thích nàng không, có chút quan tâm đến nàng không? Nếu như vậy, mới vừa rồi...

“Anh ghen vì sao chứ? Chẳng lẽ vì em không khuất phục sao? Càng như vậy anh càng muốn chiếm được phải không?”

“Anh nên làm sao với em đây Uyển Oánh”- Hắn càng ôm nàng chặt hơn. Nàng luôn đem thành ý tốt của hắn mổ xẻ ra thành những thứ không đáng một đồng.

Nàng đối với tình cảm của hắn đoán không ra, điều này làm cho hắn có cảm giác không an toàn, sợ nàng sẽ bỏ đi. Lúc trước khi gặp nàng, cuộc sống của hắn luôn lấy hắn làm trung tâm, giờ đây hắn lại mất luôn cả tự tin cùng tôn nghiêm bản thân. Vì nàng hắn không tiếc thủ đoạn ti tiện, lại càng không tiếc hủy hèn với nàng.

Thói quen có nàng cả ngày lẫn đêm đã sớm hình thành, hắn không thể nào thừa nhận nàng bỏ đi hắn sẽ đau khổ. Cho nên dù nàng thương hắn hay không, hắn cũng không buông. Cho dù dùng thời gian cả đời để có được tình yêu của nàng hắn cũng cam lòng.

Tại khách sạn, hàng chục kí giả tụ tập, ai cũng không muốn bỏ qua buổi biểu diễn hôm nay, hội trường chen chúc nhau không lọt.

Trên khán đài, những cô gái với vóc người cao gầy mặc những bộ đồng phục mô đen, đầy mới mẻ, mang lại sức sống, vừa tao nhã, vừa thanh lịch, hấp dẫn từng người một.

Uyển Oánh đứng phía sau khán đài quan sát buổi biểu diễn. Thật kỳ lạ, trình diễn đồng phục đã xong sao Hứa Gia Khải vẫn chưa lên khán đài cảm ơn. Hắn là nhân vật tiêu điểm của ngày hôm nay, hơn nữa là cơ hội tốt để quảng bá rốt cuộc có chuyện gì để hắn quên mất hôm nay. Nàng nhìn chung quanh tìm Hứa Gia Khải, ai nói nàng không thương hắn, đúng là gạt người mà, nàng bây giờ vừa nhớ thương vừa lo lắng.

Nàng đi thẳng tới văn phòng của Hứa Gia Khải, vừa gõ tay tính gõ cửa, Uyển Oánh đã bị âm thanh bên trong làm cho run rẩy. Nàng ngừng tay, tiếng cười nũng nịu của nữ nhân đó vang ra, Uyển Oánh không kịp được nhẹ đẩy cửa vào he hé mắt nhìn vào trong.

Hình ảnh trước mắt làm nàng đỏ mặt.

.....

Cả tối hôm đó, Uyển Oánh ngồi trên ghế salon chờ Hứa Gia Khải quay về.

Lúc Hứa Gia Khải vào phòng, nhìn thấy Uyển Oánh ngây ngốc ngồi trên ghế, hắn vui mừng triu mến đi đến bên cạnh nàng.

“Đã trễ thế này sao không đi ngủ?” Bây giờ đã là ba giờ sáng, nàng chờ hắn về sao? Dù muốn hay không ngày mai nàng còn phải giữ sức để đi làm.

“Em chờ anh về”

Nghe được những lời này lòng hắn tràn đầy hạnh phúc cùng nhu tình. Nàng quan tâm hắn sao nếu không nàng sẽ không ở phòng khách này ngồi chờ hắn quay về

“

“Nha đầu ngốc, đã trễ thế này, mau lên giường ngủ đi”- Hắn mang theo sừng nịch vuốt tóc nàng, nữ nhân mỹ lệ cách mấy cũng làm hắn thờ ơ, chỉ có nữ nhân thông minh thanh nhã như nàng mới có thể thu hút được hắn.” Hôm nay buổi trình diễn rất thành công, chúng ta ký được rất nhiều đơn đặt hàng,

những ngày kế tiếp, em sẽ bận rộn hơn nữa” Thật ngớ ngẩn không ra một người bình thường như nàng lại có thể thiết kế nhưng bộ trang phục hơn người như vậy, tạo nên làn sóng mới cho trang phục. Trong lòng hẳn lúc này rất hạnh phúc nên không nhận ra vẻ mặt tỉnh táo trầm mặc khác thường của Uyển Oánh.

“Gia Khải, chúng ta nói chuyện một chút được không?”- Nàng nói

“Nói chuyện gì?” Hấn không có hứng thú hỏi. Hấn không nghĩ đêm hôm khuya khoắt thế này mà còn bàn luận. Hiện nay hẳn chỉ muốn tắm rửa thật thoải mái sau đó ôm nàng ngủ. Nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp của cô người mẫu trên choker hẳn thật khác xa cảm giác ôm Uyển Oánh vào lòng, ôm nàng vào lòng vừa ấm áp, vừa ngọt ngào, làm hẳn không kiềm được muốn nàng.

Nàng có thể khơi dậy dục vọng cuồng nhiệt của hẳn.” Chúng ta lên giường đi, anh muốn em” Hấn dán sát vào, nhẹ nhàng liếm trên mặt nàng”

Hấn không phải vừa mây mưa cuồng nhiệt sao ? Giờ còn muốn nàng? Nam nhân đứng là lòng tham không đáy, một nữ nhân không đủ muốn đem tất cả nữ nhân trong thiên hạ ôm vào lòng. Nàng nhũ chặt chân mày, đối với nhiệt tình của hẳn nàng không chút phản ứng. Thân thể kháng cự hẳn, nàng không muốn hẳn vừa chạm vào người khác liền chạm vào nàng. Tốt!! Ít nhất thân thể nàng không hề thuộc về hẳn, tình cảm có thể từ từ lấy lại, đây là thời điểm tốt nhất để rời đi.

“Sao vậy?” – Hấn phát hiện nàng có gì đó khác thường, đáy mắt nàng lạnh lùng mang theo sự kiên định.” Trách anh về trễ sao? Hôm nay trình diễn xong anh còn phải đi xã giao, không tránh khỏi về muộn một chút”- Hấn cố gắng giải thích với nàng.

Nàng trầm tĩnh hẳn không cách nào nhìn thấy đáy giống như một áng mây trôi qua không chạm hay bắt được. Hấn không thích nàng thế này, nàng như vậy khiến hẳn sợ hãi, nỗi sợ mất đi nàng.

Nàng không chịu được hẳn ở đằng sau tìm nữ nhân khác, trước mặt nàng giả bộ thâm tình chân tình, dáng vẻ ôn nhu đa tình. Mọi việc của hẳn rất thuận lợi, gặp dịp thì chơi, hẳn không từ bất cứ thủ đoạn nào chinh phục nào. Đó chính là mục đích hèn hạ của Hứa Gia Khải, nhưng nàng đã yêu hẳn. Nhắm chặt hai mắt, không muốn mọi đau đớn đều hiện lên, càng không muốn nước mắt chảy xuống.

“Em mệt lắm”

“Thật xin lỗi là anh không tốt, biết rõ em vì buổi trình diễn mà bận rộn mệt mỏi. Nghi ngơi mấy ngày rồi trở lại làm, thả lỏng bản thân. Anh ôm em về giường ngủ một giấc, anh hứa sẽ không quấy rầy em”- Hứa Gia Khải muốn em lấy nàng.

“Gia Khải”- Nàng ngăn hẳn lại. “Cơ thể em không mệt, mà là lòng em rất mệt, anh có hiểu không?”

“anh không hiểu, anh không hiểu”- Hấn cố tình không hiểu, đem nàng ôm vào lòng. Hấn hiểu rất rõ ý của nàng, từ sau khi biết tình cảm của bản thân, hẳn không cách nào buông tay, ý định dùng cả đời này để khiến nàng cảm động để yêu nàng. Hấn ôm chặt nàng, đem đầu áp vào giữa ngực nàng, thở thật dài.” anh phải làm sao đây? Phải làm gì để bỏ đi cái ý nghĩ chết tiệt kia trong đầu em”- Hấn ngẩng đầu, đáy mắt chứa đựng nhu tình, mang theo chút chặt vật miễn cưỡng. Giữ lấy hai gò má nàng, hẳn im lặng nhìn nàng.” Nói cho anh biết, em muốn anh làm gì bây giờ? Chỉ cần em không rời đi, em muốn anh làm gì anh cũng đồng ý”

Uyển Oánh hít một hơi thật sâu, không thể bị hẳn làm cho cảm động, có lẽ trước mặt bất cứ người đàn bà nào hẳn cũng dùng cách đó để có được tình cảm của các cô gái.

Một kẻ chinh phục thật đáng sợ, chỉ để làm nàng khuất phục hẳn chấp nhận mình không còn là Hứa Gia Khải trước kia, lưu lại nàng có ý nghĩa gì? Bên cạnh hẳn có không ít mỹ nhân? Đó mới là điều hẳn muốn, đó mới là nữ nhân thích hợp với hẳn? Nhớ tới cảnh lúc này liền giống như dao đâm vào lòng rất đau, đây là một loại bệnh chỉ có rời bỏ hẳn mới có thể chữa khỏi.

“Em mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi”- Tâm của nàng đã mệt mỏi, cảm giác vô lực lan truyền toàn thân, nàng chịu hành hạ đau thấu xương xuyên tâm. Tình yêu của mình đã giao cho hẳn nhưng không được đáp lại. Bây giờ rời đi, nàng có thể giữ lại chút tôn nghiêm. Nếu như tiếp tục mặc hẳn giữ lại, nàng sợ chút tôn nghiêm còn sót lại cũng bị hẳn lấy mất.

“Anh biết”

“Hãy thả em ra”- Nàng giương mắt nhìn hẳn mang theo khát vọng và cầu xin.

“Không”- Hấn kiên quyết trả lời

“Gia Khải”

“Không, em mơ sao!!” –Hấn bá đạo nói

Giữ em lại chỉ để chứng minh sức quyến rũ của anh. Nếu như yêu anh là cách duy nhất để thoát được, vậy thì anh thật tàn nhẫn. Anh muốn có được tình cảm của mọi nữ nhân nhưng lại ích kỷ không giao tình cảm của mình ra. Anh có rất nhiều cô gái bên cạnh, đừng vì em không yêu anh mà đánh mất đi suy nghĩ của mình”.

“Anh biết anh quá đáng, anh hoang đường, ích kỷ nhưng ai anh cũng không cần. Em không giống họ, Uyển Oánh, em mới là người anh. ...

“Là người anh muốn chinh phục đúng không?” Nàng cắt lời hẳn.” Những cô gái kia anh không cần động đến đầu ngón tay họ cũng cam tâm tình nguyện

nhảy vào lòng. Chỉ có em không bị anh mê hoặc, không khuất phục, lảng tránh không muốn gặp anh. Em biết nếu như em giống những cô gái kia, thì hậu quả em nhận lấy còn thê thảm hơn. Đây là điều em sợ nhất, em càng không cách nào chịu nổi, Gia Khải, van cầu anh hãy thả em đi!” Nàng ở trước mặt hắn luôn kiên cường bất ngờ lại rơi lệ. “Em đã chịu đủ sự bá đạo, sự ôn nhu, sự vô lý, đa tình của anh, mọi thứ em đều đã chịu đựng!! Anh không chừa em, để em mất đi tự do. Anh chiếm lấy em khiến em mất đi tất cả, cuộc sống như vậy với em rất mệt mỏi”

“Uyển Oánh”- Hắn sợ hãi ôm chặt nàng, hắn không biết nàng ở với hắn lại khổ như vậy.” Anh không muốn em đau khổ. Từ đầu đến cuối, anh muốn em vui vẻ. Nếu như em thông minh, chịu suy nghĩ một chút, em sẽ phát hiện ra anh không đối xử tệ với em. Anh quan tâm em, muốn có được em lần tình cảm của em, tất cả mọi thứ của em”

“Em biết”

“Không, em không biết, nếu biết em sẽ không lảng tránh anh, sẽ không muốn rời đi như vậy. Em biết rõ tình cảm của anh đối với em, nhưng em lại chà đạp nó, xem nó như vật rẻ tiền không đáng giá một đồng

“Nếu như em ở lại đây thì sao chứ? Anh muốn em vui thì hãy thả em đi”

“Cho dù anh nói gì, anh làm gì em cũng không cần anh đúng không?”- Gia Khải nhìn về phía nàng nói về mặt tuyệt vọng. “Em có nghĩ tới anh không? Nếu em đi, anh phải làm sao? Làm sao để chấp nhận nỗi đau rằng anh đã mất em đây”

“Anh có rất nhiều phụ nữ bên cạnh”- Điều này nàng còn cần phải nhắc sao, mất đi nàng, thì sẽ ngàn vạn nữ nhân giống như tre già măng mọc thay thế vị trí nàng

“Không cần anh thật sao?”- hắn hỏi lại lần nữa.

“Phải”

“Em đi đi”

Lời hắn nói ra khiến Uyển Oánh kinh hãi, không ngờ hắn có thể dễ dàng thả nàng đi như vậy, chẳng phải được giải thoát rồi sao? Nhưng lòng lại đau xoắn chặt vào nhau từng đoạn một, không cách nào tách ra, không cần bận tâm có yêu hay không, nơi nỗi đau lan tỏa khắp cơ thể nàng.

Hắn rút cuộc cũng thả nàng, điều đó minh chứng hắn đã chán ghét, đã ngán nàng.

Nàng từ từ đứng dậy, tính rời đi.

Hắn lại cuồng loạn từ phía sau ôm nàng vào lòng, siết chặt thân thể của nàng, hắn rất sợ nếu không dùng sức nàng sẽ ở trong lòng hắn biến mất, đồng thời cảm giác lo lắng nóng lòng hướng về nàng tỏ rõ thâm tình.

“Anh yêu em”

Trước đây hắn chưa từng nói qua ba chữ này, lời nói này là tuyên bố cả đời của hắn.

Hắn yêu nàng!! Nàng bị lời nói này làm cho đầu óc trống rỗng. Hắn thừa nhận sao? Dù thật hay không, nàng cũng bị những lời này làm cho cảm động. Hắn chưa từng nói cho ba chữ này với bất kỳ ai, điều này cho thấy nàng ở trong lòng hắn có vị trí rất khác? Đây là mơ ước của bao nữ nhân, trong đó có cả nàng, mặc kệ là giả là thật, nàng đã cảm động đến rơi nước mắt. Nàng xoay người lại, tìm kiếm đáp án trên gương mặt hắn. Ánh mắt nhiệt tình, chân thành tha thiết, còn chứa tình cảm rất sâu đậm. Hắn thật lòng.

Không!! Hắn vừa ôm nữ nhân khác, một giây sau lại nói yêu nàng. Nàng lao đảo lui về sau một bước dài, hắn không thể yêu nàng, nàng có gì xứng đáng để chiếm được tình cảm của hắn. Hắn không yêu nàng, nàng biết, đây có lẽ cũng là dự tính của hắn tìm cách trừng phạt nàng. Hắn không tiếc dùng những lời này để trói chặt lòng nàng, thiếu chút nữa nàng đã để hắn được như ý. Nếu như hôm nay, không phải nhìn thấy cảnh đó, có lẽ nàng sớm đã cảm động cam tâm tình nguyện yêu hắn. Nam nhân hèn hạ không có liêm sỉ, vì mục đích của bản thân mà không từ bất cứ thủ đoạn gì, nàng vì sao lại yêu hắn chứ.

“Anh yêu em thật sao?”

“Nữ nhân ngọc ngà này”- Hắn làm sao để nàng hiểu đây. Nàng luôn chọc hắn giận, khiến cho hắn không biết làm thế nào. Nàng không nghe thấy hắn nói sao!! Mất bao nhiêu công sức hắn mới nói ra câu đó, cả đời này hắn không bao giờ nói những lời đó nhưng lại bị sự cố chấp bướng bỉnh ép nói ra. “Nếu như không yêu, vì sao anh phải bảo vệ cho? Nếu như không yêu, vì sao anh lại cần tình cảm của em đến như vậy chứ?” Hắn cho là nàng đã biết tình cảm của hắn. Hắn đã vì nàng phá vỡ mọi quy tắc, trở nên rất khác mà ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Chẳng lẽ hắn không phải đang tìm cách thu phục nàng sao, đây là thủ đoạn chinh phục của hắn. Đây không phải yêu, nàng biết rõ mà. Yêu một người, thì sẽ chung thủy., luôn nghĩ đến người đó, không được phép phản bội

“Nếu như đã yêu thì hãy thả em ra”- Hắn yêu nàng, hơn nữa càng không chấp nhận mất đi nàng. Nếu như bản thân đã không chắc chắn có được thứ tình cảm này, không bằng dứt khoát buông tay như thế sẽ hạnh phúc hơn cho cả hai.

Lời nói của nàng đã đâm vào lòng hắn khiến hắn bị thương, hắn giữ lấy vai nàng,

“Tại sao vẫn muốn bỏ đi, anh đã bày tỏ tình cảm của mình, vì sao vẫn muốn bỏ đi chứ?”

“Anh nói anh yêu em, vậy anh có biết em không vui, em rất không vui hay không. Vì anh, em mất đi niềm vui niềm hạnh phúc. Tình yêu của anh chỉ khiến em thêm mệt mỏi, thêm đau khổ. Em mệt lắm rồi, sức đã cạn, tâm đã kiệt, không còn đủ sức để tiếp nhận tình cảm của anh nữa. Nếu như anh yêu em, thì nên để em vui vẻ. Còn nếu không yêu cứ việc giữ lại. Chỉ có rời đi, em mới vui vẻ, nỗi đau mới giảm đi.”

Hắn chán nản buông tay ra, ngồi phịch xuống ghế salon. Mỗi chữ mỗi lời nói của nàng như lưỡi dao sắc bén rạch nát lòng hắn. Hắn không hiểu, hắn yêu nàng sao lại làm nàng khổ sở, không vui chứ!!

“Tại sao! Tại sao?”- Nỗi đau chất chứa trong lòng, hắn không hiểu tại sao tình yêu của bản thân lại khiến nàng đau khổ. Có bao nhiêu người mơ ước nhưng nàng lại chẳng thèm ngó tới “Anh cái gì cũng có thể cho em, thậm chí còn hạ giọng bày tỏ với em, nhưng em không hề cảm kích hay chấp nhận nó. Anh đối với em tốt như vậy, nhưng còn em, em chưa bao giờ để tâm đến nó. Cho dù anh làm cách nào lấy lòng em, vẫn không cách nào khiến em bỏ đi quyết tâm muốn rời xa anh. Em là nữ nhân ngu xuẩn ích kỷ, anh vì em đánh mất đi tôn nghiêm. Nhưng em lại không quan tâm, em bỏ qua tất cả. Em nói đi!! Nói cho anh biết. Em còn muốn anh phải làm gì?”- Hắn giữ lấy hai vai nàng, lớn tiếng quát. “Em muốn bức anh phát điên phải không? Em xem anh là kẻ ngu ngốc đem ra đùa giỡn, để cho anh ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra. Em thắng rồi, anh thua trong tay em. Sở Uyên Oánh!! Em là người không có trái tim, không có phổi, là nữ nhân ngu ngốc. Anh thật hối hận, rất hối hận vì đã bày tỏ với em. Em xem anh như kẻ ngốc chỉ để lợi dụng trả hết nợ, lợi dụng xong rồi đi vô mộng bỏ đi, có phải phải không?”

Lợi dụng hắn? Đây là định nghĩa yêu của hắn sao?

“Tất cả đều do anh sắp đặt, bắt em làm tình nhân của anh, không cho em bỏ đi. Bây giờ anh chỉ trích em lợi dụng anh, anh có bị em lợi dụng sao? Nếu như có cũng là do anh tự tìm lấy”

“Em rốt cuộc cũng thừa nhận? Anh không còn giá trị lợi dụng, nên em đi tìm người khác phải không? Là ai? Mục tiêu kế tiếp là ai?”- Hắn điên cuồng tra hỏi nàng- “Là nam nhân lần trước, đúng không!! Nói!! Nói cho anh biết có phải không? Hắn mới là tình nhân lý tưởng phù hợp với em, phù hợp tiêu chuẩn của em, không trách được em lại cười nói thân mật như vậy!!”

“Nếu như anh đã nghĩ vậy thì tùy anh. Em không muốn chịu bất kì sự sỉ nhục nào từ anh, chỉ cầu xin anh để em đi, rồi đi càng xa càng tốt

“Em đi đi!! Cút đi, cút đi thật xa, đừng để anh gặp lại em, vĩnh viễn đừng gặp lại.”- Tình cảm đã cạn, hắn tức giận chỉ về cửa.

Hắn còn có thể làm gì? Cầu xin nàng? Nàng quyết rồi đi như vậy dù có cố gắng cách mấy, cũng không cách nào chiếm được nàng.

Nàng không vui chính là vết thương trí mạng của hắn. Hắn yêu nàng, nàng lại không yêu.

Thả nàng đi!! Chỉ cần nàng vui, hắn có thể chịu đựng bất kì nỗi đau nào.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Uyên Oánh đi!!.

Nàng không chút do dự bỏ đi.

Từ đó trở đi, Hứa Gia Khải trở nên trầm mặc ít nói, chán nản thất vọng, thoái chí. Không thứ gì khiến hắn để ý, hắn chết lạnh, giống như xác chết biết đi từng ngày một vượt qua.

Hắn nhớ nàng, không lúc nào không nhớ tới nàng, vừa nhắm mắt đã hiện về mặt thanh nhàn buồn của nàng. Mỗi nơi quen thuộc cũng khiến hắn nhớ lại quá khứ ngọt ngào trước đây, có tức giận, có nhu tình, có sự hại. Tóm lại hắn nhớ nàng, vô cùng nhớ nàng.

Hắn sờ về lại khách sạn, nơi đó có Uyên Oánh lúc nhàn mày, lúc cười nói, mọi cử chỉ hành động đều lưu lại, hắn sợ nhìn thấy sẽ làm lòng mình chua xót bi thương.

Hắn nhắm thật chặt hai mắt, muốn đem những hình ảnh đó vứt ra ngoài. Nhưng vô dụng, nàng đã khắc sâu trong nội tâm của hắn, vĩnh viễn không rời đi được? Nàng có khỏe không? Nàng có vui không? Nàng có nhớ hắn không?

Sẽ không đâu, cuối cùng đã thỏa ý nguyện nàng muốn rời đi, thoát khỏi hắn nàng sẽ vui vẻ? Chỉ cần nàng vui vẻ hạnh phúc, nỗi bi thương tương tư đau triệt nội tâm này hắn sẽ chịu đựng.

Hắn ở trong phòng làm việc của công ty nghỉ ngơi, dựa vào cửa sổ, đứng đó cả ngày, không làm gì cả, chỉ đứng đó không nhúc nhích.

Ngô Vỹ Tân cùng Tào Đông Huy tới phòng làm việc, yên lặng nhìn hắn rất lâu. Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho Hứa Gia Khải như biến

thành người khác. Chuyện công ty hẳn không còn quan tâm, trước đây chưa bao giờ xảy ra. Bọn họ nhìn thấy hắn lo lắng sa sút suốt một tháng, không rõ nguyên nhân gì khiến hắn mất đi cả tự tin và năng động của mình. Hắn bây giờ như người mất hồn chỉ còn lại cái xác.

“Xảy ra chuyện gì vậy Gia Khải?”- Vỹ Tân không nhịn được mở miệng hỏi trước. Hắn đã nhìn hơn một tháng, suốt một tháng Hứa Gia Khải ở trong công ty không có lấy chút sinh khí, yên lặng đến đáng sợ

Gia Khải từ từ xoay người lại, ngồi xuống ghế

“Không có gì hết”- Hắn nhẹ nhàng đáp.

Vỹ Tân cùng Đông Huy đồng thời lắc đầu, không có chuyện gì? Hắn sẽ không vô duyên vô cớ biến thành như vậy, bất quá hiện tại bọn họ đoán không ra là nguyên nhân gì. Công ty hoạt động bình thường, thậm chí còn làm ăn được rất lớn, hẳn kiếm được không ít tiền nhưng hắn lại không vui!! Đúng!! Không vui là do nữ nhân nào? Trừ nguyên nhân này có gì nữa chứ? Nhưng nữ nhân thế nào có thể khiến hắn mất đi phương hướng, rối tinh rối mù, thay đổi hình dạng

“Nói ra xem, biết đâu bọn ta giúp được”- Đông Huy nói.

“Là vì tình mà khổ đúng không?”- Vỹ Tân thử dò xét.

Gia Khải thở một hơi dài, cả người tựa vào lưng ghế, đau khổ tràn ngập trên mặt.

“Ta có phải rất ngu không?”- Hứa Gia Khải nói. Ngu ngốc vì đã trao tình cảm ra, nhưng thật đáng buồn là không có được hồi đáp. Sở Uyển Oánh ơi Sở Uyển Oánh, nếu như em thông minh thì nên hiểu tình yêu của anh.

“Xem ra là thật sao?”- Vỹ Tân nói. “Người gặp phải nữ nhân mình yêu đúng không? Người thay đổi vì cô ta, cô ta khiến người mất tự tin mất đi sự quyết đoán, mất đi uy phong trước đây”

“Cô gái đó là ai?”- Đông Huy muốn biết nữ nhân đó là ai.

“Bất kể cô ta là ai, Gia Khải”- Vỹ Tân khẩn trương nhắc nhở Gia Khải. “Người cũng đừng nên cam chịu, thiên hạ này không phải chỉ có mình người không có được tình cảm, huống chi chỉ là một cô gái nhí bé. Người vẫn không phải luôn tin bản thân mình có thể quyến rũ được mỹ nhân sai? Lấy sự quyết tâm ta, lấy dũng khí ra, dùng sức quyến rũ của người, dùng chính tay của người bắt lấy cô gái đó. Không nữ nhân nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay người”- Hứa Gia Khải như vậy bọn họ không đánh lòng, thà rằng là một Hứa Gia Khải hăng hái, không ai sánh nổi, cũng không muốn sự trầm lặng, không có chút tức giận như vậy..

“Cho tới lúc này cô ấy vẫn không nằm trong tay ta, cho nên ta không cần tốn sức bắt cô ấy, cũng không đoán ra cô ấy nghĩ gì. Cô ấy khinh thường mọi thứ ta cho, chỉ cầu xin ta buông tay. Cô ấy không vui, một chút cũng không vui. Nước mắt của cô ấy là vết thương trí mệnh với ta. Vừa nhìn thấy nước mắt ta đã không biết làm gì, không biết làm sao. Ta nói ta yêu cô ấy, cầu xin cô ấy ở lại.”- Gia Khải nhắm chặt hai mắt, che đi vết thương lòng đau đớn. “Nhưng cô ấy chỉ lợi dụng tình yêu của ta, cầu xin ta buông tay”

“Người yêu cô gái đó?”

“Phải”- Gia Khải nói “Ta yêu cô ấy, yêu không cách nào kiềm chế, vì tình yêu này mà ta đã đau lòng chua xót.

“Cô gái đó là người thế nào mà đáng để người yêu đến vậy?”

“Rất bình thường, nhưng cô chấp quật cường, lại còn ngu ngốc.”- Gia Khải nói rõ. “Nhưng đáng giận là ta lại rất yêu cô ấy.

Gia Khải thật sự rất yêu cô gái này!! Không nghĩ cũng có lúc Hứa Gia Khải rơi vào lưới tình, so với người khác còn yêu điên cuồng, khắc sâu hơn nữa. Thật không biết nữ nhân hắn nói hình dung ra sao? Nữ nhân này lại có thể bắt sống trái tim hắn, xem ra Gia Khải trốn không thoát, nhất định đây là một nữ nhân có thể trị được sự tự kiêu của hắn. Chỉ là không biết cô gái đó ra sao? Là thần thánh phương nào?

Sở Uyển Oánh đứng trước cửa bệnh viện, tay cầm tờ xét nghiệm, mờ mịt không biết làm sao. Nàng bình thường rất cẩn thận, nhưng sao vẫn có thai. Nhẹ nhàng vuốt ve nơi bụng còn bằng phẳng, trong bụng nàng đang hình thành một tiểu sinh mạng. Có lẽ đây là cách tốt nhất báo đáp lại Hứa Gia Khải, giữ lại con của hắn, nàng sẽ yêu thương sẽ chăm sóc, dạy dỗ đứa trẻ này.

Nàng chưa từng nghĩ tới việc lập gia đình hay làm mẹ, bất kể người ngoài nhìn nàng thế nào, nhưng ông trời cũng đã an bài cho nàng mang thai con Hứa Gia Khải thì nàng sẽ sinh nó ra. Một mình nuôi lớn nó. Hắn ghét nhất là nữ nhân dùng con mình để trời phạt hắn, hắn sẽ cười nhạo nàng.. Nàng không muốn vì đứa con này mà lấy hắn, biết rõ điều này, thì không nên để hắn biết. Nhưng làm sao giấu hắn, dù sao đứa trẻ này cuối cùng sẽ được sinh ra,

Đi ra khỏi cửa bệnh viện, chuẩn bị bắt xe về nhà, không biết phải giải thích với mọi người ra sao, ba mẹ liệu có chấp nhận con gái chưa chồng mà đã có con không? Họ có ép nàng hỏi cha đứa bé là ai, nàng trả lời làm sao? Haiz, rất nhiều vấn đề chờ nàng giải quyết.

“Két” một chiếc xe dừng lại bên cạnh nàng, Hứa Gia Khải từ trên xe bước xuống, nàng không tự chủ được mà dừng bước. Hắn đi tới bên cạnh nàng, khó nén nổi tương tư trong lòng

“Tại sao lại tới bệnh viện”- Từ miệng Uyển Linh hắn biết đạo này Uyển Oánh không khỏe phải tới bệnh viện, vừa nghe thấy thể hắn liền chạy tới. Nghe tin nàng không khỏe, hẳn một giây cũng không muốn dừng lại, vội vã rời khỏi phòng làm việc, mấy người bạn bị làm cho sợ hãi mà chỉ dám ứng yên trên

mắt há mồm, kinh ngạc đến không ngờ.

Hơn một tháng không gặp, nàng là gầy hơn, sắc mặt tối nhợt không chút huyết sắc, trên trán hằn sâu bề buồn bề cùng tang thương. Nàng không vui sao? Sau khi rời đi, nàng không vui, hần nhìn nàng mà đau lòng.

“Dạ dày không thoải mái”- Nàng đang hoảng trả lời, không muốn hần hoài nghi. Sau khi rời đi, nàng tưởng rằng hai người không bao giờ gặp lại nữa.

“Có thật không?”- Hần không tin, trước kia chưa từng thấy nàng vì dạ dày khó chịu mà đi bệnh viện bao giờ. Hần hiểu rất rõ, nếu không phải vấn đề lớn, nàng tuyệt đối sẽ không đến bệnh viện khám. “Sở khám bệnh đâu đưa anh xem”- Thả nàng, từng hứa sẽ không gặp, một tháng hần gặm nhấm nỗi tương tư, cuộc sống không có nàng như mất đi không khí, không còn ý nghĩa sinh tồn.

Hần yêu nàng!!! Đây là sự thật không thay đổi, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, quan tâm nàng, cho hần biết rằng nàng sống tốt, sống vui vẻ thì hần hài lòng. Nhưng bây giờ nàng là không chút vui vẻ.

“Không!”- Nàng liều mình che sở khám bệnh lại, theo bản năng nắm chặt sở nhét vội vàng nhét vào trong túi.

Nét mặt của nàng càng làm hần hoài nghi, sai bước đi tới gần nắm lấy cổ tay nàng, hần đoạt đi sở chuẩn đoán bệnh.

“Tại sao anh không thể xem? Em biết rõ anh lo cho em mà”- Hần rống to.

“Không có chuyện gì, thật là không có chuyện gì. Trả lại cho em, Hứa Gia Khải”- Uyển Oánh gấp gấp muốn lấy lại.

Lúc hần mở sở ra, thấy rõ nội dung bên trong. Rốt cuộc ý nguyện đã thành, nàng mang thai con của hần, tin tức này làm hần mừng rỡ. Ai có thể ngờ nàng cố tình bỏ đi, vào thời điểm hần thả nàng, nàng lại mang thai. Lần này nàng và hần dây dưa không thoát, nàng muốn chạy chạy cũng không được. Hải tử trong tay hần là con tốt quan trọng.

“Theo anh quay về?”- Nếu như hần không biết. Nàng tính đầu hần cả đời sao? Chết tiết Sở Uyển Oánh, nếu như không phải quá yêu nàng, hần thật muốn đem treo ngược nàng lên đánh vào mông nàng một trận.

“Em không về”- Uyển Oánh cự tuyệt hần, nàng đã có thể rời đi, dù cuộc sống không có hần cũng chẳng vui vẻ gì. Nhưng nàng quyết tâm không cùng hần tiếp tục dây dưa nữa. “Anh đã thả em rồi, không phải sao? Tại sao bây giờ lại thất hứa?”

“Em bây giờ đang mang thai con anh, chẳng lẽ không về cùng anh sao? Vậy thì em không muốn để người cha này biết con mình, muốn một mình nuôi đứa trẻ sao?”- Hần cắn răng tiến tới gần, suy nghĩ của nàng chọc giận hần. Hần quyết không cho phép con của hần trở thành con không cha, hơn nữa không cho con hần lớn lên bên ngoài.

“Anh biết không? Đứa bé này căn bản ngoài kế hoạch, là em không cẩn thận nên mới có kết cục này, anh không cần vì đứa trẻ này mà hi sinh”

“Hy sinh?”- Hần phải sửa chữa cái suy nghĩ sai lầm của nàng mới được. “Nếu như anh vì đứa con mà hy sinh cưới em, vậy em có thể vì đứa trẻ này mà hy sinh gả cho anh không?”- Đây là lý do tốt nhất để hần ngăn trở nàng.

Nàng biết hần sẽ lấy nàng, điều hần muốn là đứa con, muốn một người mẹ chăm sóc đứa trẻ, nàng trong lòng hần chẳng qua chỉ là mẹ của đứa con. Hôn nhân với hần chẳng nghĩa gì cả, tất cả vì đứa con.

“Cách tốt nhất để không phải hy sinh hôn nhân của mỗi người là bỏ đi đứa bé này”- Nàng chỉ muốn hần bỏ đi suy nghĩ cưới nàng, đứa con này một mình nàng nuôi dưỡng là được. Không có cha, nàng vẫn có thể nuôi nó lớn lên khỏe mạnh.

“Không được”- Hần kịch liệt phản đối. “Con là của anh, em không có quyền bỏ nó, em hiểu không?”- Hần giữ chặt nàng, rất sợ nàng nói được làm được. Con là vũ khí duy nhất để nàng tiếp nhận hần, nếu không còn đứa trẻ hần lấy gì uy hiếp nàng.

“Anh lấy thân phận tư cách gì quản lý em, em dù làm gì anh cũng không có quyền can thiệp. Chúng ta không có bất cứ quan hệ gì cả, không phải sao.”

“Anh nói rồi anh muốn lấy em, em còn muốn thế nào? Em đừng quá ích kỷ, Sở Uyển Oánh, vì hạnh phúc bản thân em nở bóp chết máu thịt của mình sao, em là nữ nhân máu lạnh!”

“Nếu như anh muốn có con, hàng vạn nữ nhân sẽ nguyện ý vì anh mà sinh con, tại sao hết lần này đến lần khác tìm cách trốn tránh em chứ?”- nàng tuyệt vọng hỏi. “Em không muốn gả cho anh, một chút cũng chưa nghĩ tới.”

Nàng hiểu rõ hần, hần không thương nàng, nhưng có thể vì đứa con mà lấy nàng, không tiếc hy sinh hạnh phúc hôn nhân, điều này làm cho nàng rất nản lòng.

Hần dĩ nhiên sẽ không cần nàng, bên cạnh hần luôn có nữ nhân hoa mỹ hầu hạ, nàng có danh mà không có phận. Nàng không cần danh phận do cuộc hôn nhân này mang đến, cũng không dám có chút mong ngóng. Ở bên hần, có biết bao mỹ nữ, nàng để ý hần chỉ khiến đau lòng thêm. Tai không nghe, mắt không thấy, tâm cũng sẽ không đau.

“Vì đứa con, em nhất quyết không gả cho anh đúng khng? Tốt!! Anh nghe lời em, tìm một người khác để lấy, nguyện ý vì anh sinh con cho em hào lòng. Không cần lấy anh, chắc em phải rất vui, phải không?”

Chương 10

Hôn lễ thật long trọng, hơn nữa lại rất thần bí, không ai biết Hứa Gia Khải sao lại đột nhiên tuyên bố kết hôn, cũng không ai biết tân nương của hắn là ai, cũng chưa từng nghe hắn nhắc tới ai. Bạn tốt nhất là Vỹ Tân cùng Đồng Huy cũng không biết hắn muốn làm gì? Tân nương là ai? Là người hắn yêu sao? Cô gái đó có đến không? Cô gái đó đồng ý lấy hắn sao?

Hôn lễ của Hứa Gia Khải thu hút không ít thực nữ, tiểu thư đến, ngay cả mỹ nữ cũng tới tham gia, huống chi hôn lễ này rất đặc biệt sẽ chọn một trong các cô gái có mặt lấy làm vợ, càng làm gia tăng hấp dẫn đối với các cô gái chưa có gia đình. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở mới có để leo lên vị trí Hứa phu nhân, hưởng vinh hoa phú quý không hết.

Hứa Gia Khải vẻ mặt nghiêm túc, lo âu nhìn ra ngoài cửa hội trường, nàng sẽ đến không? Nếu như không đến, kế hoạch của hắn sẽ tiến hành sao đây? Trừ cách này, hắn không cách nào đánh động lòng nàng, thuyết phục nàng gả cho hắn?

“Vỹ Tân, người đã báo cho toàn bộ nhân viên tới tham dự hôn lễ của ta rồi chứ?”

“Đĩ nhiên, hơn nữa còn thêm vào nếu ai không đến bị trừ lương”- Hôn lễ của hắn thì liên quan gì đến nhân viên? Không biết hắn lại có quan hệ thân mật như vậy với toàn bộ nhân viên nữ công ty. “Thời gian tới rồi, cũng nên bắt đầu thôi”- Đỉnh hôn nhưng không thấy bóng cô dâu đâu, thật không hiểu hắn uống phải thuốc gì

“Gia Khải, người nói người muốn kết hôn, nhưng cô dâu đâu? Người tính chọn một người ở đây làm vợ sao?”- Đồng Huy hỏi.

“Tại sao ta không thể chọn? Chẳng phải tất cả nữ nhân chưa lập gia đình đều mong muốn gả cho ta sao?”

“Người giờ mới bắt đầu chọn vợ sao?”- Vỹ Tân hỏi,

Bắt đầu sao? Nhưng sao mãi vẫn không thấy Uyển Oánh, nàng có đến không?

“Bắt đầu đi”

Vỹ Tân tuyên bố dạ tiệc kết hôn bắt đầu, đầu tiên là bữa tiệc khiêu vũ nho nhỏ.

Tất cả mọi người đều chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Hứa Gia Khải, tranh nhau cùng hắn nhảy lần đầu tiên. Người được khiêu vũ đầu tiên rất có thể sẽ trở thành vợ Hứa Gia Khải.

Hứa Gia Khải luân phiên nhảy, hết bạn nhảy này tới bạn nhảy khác, mọi người không hiểu rốt cuộc vợ hắn là ai? Ở bên cạnh hắn Kỳ Kỳ Văn Văn, Đinh Mỹ Ngọc, đều là tên của mỹ nhân như ngọc mà hắn từng nhảy, nhưng vẫn không thấy nghi thức lễ kết hôn bắt đầu, không biết đây là vũ hội hay dạ vũ kết hôn.

Sở Uyển Oánh lén lút đi vào hội trường, không có ai chú ý tới nàng. Rõ ràng không muốn đến, nhưng hai chân không nghe lời lại tới đây. Tới đây để gặp Hứa Gia Khải lần cuối, dù biết sau buổi lễ hôm nay, hai người không còn gặp nhau.

Hứa Gia Khải ôm nữ nhân xinh đẹp cùng khiêu vũ, hắn không thấy nàng. Nàng cũng chỉ lẳng lặng nhìn hắn, thấy buổi kết hôn kết thúc mới thôi, để từ đó có động lực để quên hắn. Tiếp đó, an tâm, độc lập nuôi con mình không lòn.

Ngồi trong góc tối âm u, yên lặng nhìn Hứa Gia Khải, giống như muốn đem hắn khắc sâu vào đầu. Không biết từ lúc nào đã có một đôi bàn tay to dùng sức kéo nàng ngã vào lồng ngực rộng rãi.

“Anh.”- Nàng thấy Gia Khải kéo nàng ra sàn nhảy, hôm nay là tiệc kết hôn của hắn, sao lại còn muốn trêu chọc nàng.

“Đừng nói gì cả, chỉ cần nhảy theo nhạc”- Giọng nói chậm rãi vang lên phía trên đầu nàng, hắn ôm nàng kéo sát vào ngực, hắn rất sợ nếu không cần thận thì lại mất nàng. Nàng rốt cuộc đã xuất hiện, cảm ơn trời đất!! Hắn gặp được nàng rồi thì dù dùng bất cứ cách gì cũng không cho nàng rời bỏ hắn.. Có trời mới biết khoảng thời gian này hắn phải chịu đựng ra sao. Không có nàng, cuộc sống hắn không có niềm vui. Hắn yêu nàng!! Hắn yêu nàng rất nhiều, nhất quyết không buông tay.

Quyết không!!

Hôm nay hắn tổ chức hôn lễ, sao còn bắt nàng không tha. Hắn đã thả nàng từ đó về sau hai người đâu còn liên quan gì.

“Buông, Hứa Gia Khải”- Nàng muốn trốn thoát khỏi hắn, nhưng thân thể cường tráng to lớn càng đem nàng ôm chặt.

“Không buông, cả đời cũng không thả em ra”- Hấn ở bên tai nàng tuyên bố, rồi nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng. Nàng nhớ lại lúc ở bên cạnh hấn, để cho hấn hoàn toàn có nàng. Hấn cúi xuống khóa đôi môi đỏ mọng, đem nỗi tương tư sâu thẳm trong lòng hòa lẫn vào nụ hôn

Nàng mê muội say đắm, lẳng lặng hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này. Nàng không cách nào kháng cự hấn, mặc hấn giữ lấy. Bất kể, cái hôn này ngọt ngào tới đâu. Nhưng sau tối nay, lồng ngực ấm áp này sẽ không còn là của nàng.

Mọi người kinh hãi nhìn nữ nhân trong ngực Hứa Gia Khải? Chưa từng thấy hấn đối với ai ôn nhu, quan tâm cẩn thận, mang theo sự chân thành.

Lúc Hứa Gia Khải buông Uyển Oánh ra càng làm cho mọi người thất kinh. Nơi này không thiếu người biết nàng, ra vị hôn thê của hấn là nàng- người dám chọc hấn nổi giận, phát hỏa?

Uyển Linh cùng Ngọc Linh còn giật mình hơn nữa, hai người thất kinh quay lại nhìn nhau, trợn mắt há mồm

“Chị làm sao quen được Hứa Gia Khải?”

“Thì ra là người khiến Gia Khải lục thần vô chủ, thần hồn điên đảo là Uyển Oánh”- Vỹ Tân sáng ngời như hiểu ra gì đó.

“Không trách được Gia Khải yêu cô ấy như vậy”

“Chỉ có Uyển Oánh, mới xứng với Hứa Gia Khải”- Ngọc Linh nói.

Uyển Oánh im lặng nhìn hấn, giữa đại sảnh động người hấn hôn nàng, mọi người đều thấy, vị hôn thê của hấn đâu, hấn tại sao lại làm vậy,

“Hãy lấy anh”- Hấn suy nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp: “anh yêu em”

Lấy hấn, hấn đang cầu hôn nàng, tại sao? Vì đưa con trong bụng, hấn không muốn đứa trẻ là con không cha, cho nên muốn cưới nàng, muốn nàng khuất phục hấn.

Không! Nàng không cần cuộc hôn nhân như vậy.

Hấn thấy trong mắt nàng có sự kháng cự và sợ hãi.

“Lấy anh đi Uyển Oánh, anh yêu em”- Hấn lặp lại lần nữa.

“Vì sao chứ? Vì em có con với anh sao?”

“Không phải đứa trẻ chỉ là cái cớ, là anh muốn lấy em. Chỉ vì có con rồi, em mới bằng lòng lấy anh, nên anh đã lên đời thuốc ngừa thai chỉ muốn em có thai. Như vậy có thể thuận lý thành chương mà lập gia đình. Lấy anh đi, Uyển Oánh, anh lấy em vì anh yêu em, muốn em vĩnh viễn bên cạnh anh. Đồng ý lấy anh đi.”

Uyển Oánh mơ hồ không tin vào tai mình, hấn nói thật sao? Hấn yêu nàng!! Hấn cưới nàng vì yêu nàng, không phải vì đứa trẻ, cũng không phải vì muốn chinh phục nàng.

“Em có thể tin anh không?”

“Nói cho anh biết làm sao mới khiến em tin anh?”- Gia Khải giữ chặt hai vai nàng nói.

“Em không biết, em cũng không dám hy vọng anh yêu em, càng không mơ tưởng anh sẽ lấy em, dù sao với điều kiện như em thì làm sao dám mơ tưởng chứ!”

“Anh yêu em, Uyển Oánh, từ buổi chiều đầu tiên quen biết, anh đã yêu em. Chỉ là lúc đó anh không biết nó là yêu, Uyển Oánh, đời này anh sẽ không buông em ra. Em là của anh, là vợ Hứa Gia Khải, là nữ nhân anh yêu nhất, cả đời trân trọng”

Hấn nói không kịp suy nghĩ, vì nàng hấn có thể ngày nào cũng nói yêu nàng.

Cả đời, thật sẽ yêu mình nàng sao? Hấn có đáng để nàng tin tưởng.

“Đây chỉ là suy nghĩ nhất thời thôi, lúc anh tỉnh táo lại, anh sẽ hối hận vì trách nhiệm vì đứa con mà hy sinh hạnh phúc hôn nhân, đây chỉ là hạnh động nhất thời”

“Em không tin anh, đúng không? Dù anh nói gì, làm gì, em cũng không tin. Đơn giản vì anh cưỡng bức em, dùng thủ đoạn ép em ở lại, cho nên em vĩnh viễn không muốn tha thứ cho anh, càng không chịu tin vào sự chân thành của anh đúng không?”- Hứa Gia Khải chăm chú nhìn nàng, bắt nàng trả lời hấn.

Nếu như trước đây, cao cao tại thượng, coi trời bằng vung. Thì bây giờ Hứa Gia Khải lại nhún nhường lớn như vậy, hơn nữa chỉ là một nữ nhân bình thường. Mọi người ai cũng bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ? Nữ nhân trong thiên hạ này ai không muốn làm bạn gái hấn, trở thành vợ Hứa Gia Khải, ngồi lên vị trí phu nhân tổng giám đốc, còn có thể hưởng mọi vinh hoa phú quý, nữ nhân này lại cự tuyệt.

“Thành ý của anh ở đâu chứ? Em chưa từng cảm thấy sự chân thành, nếu có em sẽ cảm nhận ra. Anh muốn kết hôn với em, là vì em có thai, hơn nữa do

tự ái nên anh mới muốn có được em. Lúc em cúi đầu thuận phục anh còn quan tâm em sao? Còn đối với em chân thành sao?”

“Em muốn anh làm sao mới tin đây? Em nói đi, chỉ cần em đồng ý lấy anh, dù là gì anh cũng làm cho em”- Gia Khải cầu khẩn. Hấn không thể mắt nàng, không có nàng mấy ngày nay hấn chịu đủ rồi. Mắt nàng hấn không sống nổi

Hấn rốt cuộc muốn làm gì? Trước mặt mọi người ăn nói khép nép, đau khổ cầu xin, vì muốn chinh phục nàng mà đáng giá sao? Hôm nay, Hứa Gia Khải mất đi dáng vẻ ngông cuồng, tự cao tự đại, đây là hấn sao? Nàng có thể tin không?

Không!! Hấn âm hiểm xảo trá, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn nào. Hôm nay hấn chinh phục nàng, chinh phục xong lại vứt bỏ, vì đưa con nên hấn mới chịu trách nhiệm. Đây mới mục đích thật sự

Không thể tin hấn, quyết không thể!!

Hứa Gia Khải sẽ không yêu nàng, dù yêu, cũng không tới lượt nàng, tối nay chẳng qua hấn chuẩn bị vì trách nhiệm với đứa con.

Đúng vậy, chỉ có lý do này mới giải thích được biểu hiện hôm nay của hấn. Bên cạnh hấn mỹ nữ rất nhiều, tất cả đều ở trước mắt, nhưng lời cầu hôn lại xuất phát từ chân tâm. Sau này, Hứa Gia Khải muốn làm gì thì làm, không kiêng nể gì ai cả

Kết quả như thế này, nàng đã sớm nghĩ tới, cho nên hấn mới không tiếc cuộc hôn nhân này.

“Vô dụng thôi Gia Khải, dù anh làm gì, em cũng không tin anh, hơn nữa sẽ không lấy anh.”

“Tại sao? Tại sao chứ?”- Gia Khải chịu không nổi sự cự tuyệt của nàng, lớn tiếng hỏi. “Em nhần tâm như vậy sao?, em đúng là nữ nhân máu lạnh, anh cầu xin em, nói chuyện nhún nhường, dẹp bỏ tự ái bản thân, em còn muốn sao nữa? Em nói đi, rốt cuộc em muốn anh làm gì? Em nói đi”

“Em biết anh muốn em, nếu không phải vì trách nhiệm với đứa trẻ cũng muốn chinh phục em, biến em thành những nữ nhân kia. Gia Khải, nhưng anh biết không, em không chấp nhận lý do muốn cưới này của anh, hơn nữa em không muốn lấy anh sau này có danh mà không phận. Bên cạnh anh có Như Vân, muốn ai thì người đó đều cam nguyện tới, bất kể anh có lấy hay không. Như vậy, em cũng không nên lấy anh đúng không?”

“Em nữ nhân ngu ngốc”- hấn kích động giữ lấy vai nàng, “Em có biết hay không, từ khi có em anh chưa chạm vào nữ nhân nào. Ở trên thế gian này, anh chỉ muốn em, trừ em ra, anh không muốn ai cả. Em mới là người anh cần, những nữ nhân kêu gọi mỹ lệ kia không thể khơi dậy nổi hứng thú của anh”- Hấn nói thật sao? Đêm đó hấn cùng Đinh Mỹ Ngọc làm gì chứ?

“Anh đang gạt em”- Uyển Oánh xoay người muốn đi, hấn tại sao lại muốn lừa gạt nàng

“Uyển Oánh”- Gia Khải bắt lấy cổ tay nàng. “Anh không có lừa em, em tại sao không tin anh, anh nói tất cả đều thật, không có nửa câu dối trá, anh Hứa Gia Khải chứng từng lừa gạt ai hết”

“Nếu như không phải em tận mắt thấy, anh còn tính lừa em tới khi nào? Hứa Gia Khải, anh đừng cho là mình thông minh, anh cho rằng trường hợp hôm nay xảy ra, em sẽ miễn cưỡng lấy anh sao? Anh sai rồi, em sẽ không lấy anh, không bao giờ”- Nàng không để hấn lừa gạt, nàng có thể chịu đựng hấn áp bức, bá đạo, không nói lý, cũng có thể chịu sự giận dữ, nổi trận lôi đình nhưng nàng ghét nhất hấn lừa gạt nàng. Nếu như hấn thành thật, nàng sẽ tha thứ cho hấn, tiếp nhận hấn.

“Nếu như em nhất quyết anh lừa em, vì sao không làm rõ ngay từ đầu, anh không biết anh lừa em ở đâu, từ đầu tới cuối em đều cho là mình đúng. Em cho rằng anh lấy em vì đứa trẻ, vì muốn lấy em. Phải, những thứ này đều là một phần lý do, nhưng anh lấy em quan trọng vì anh yêu em, em hiểu không?”

“Yêu em? Tình yêu của anh duy trì bao lâu, một tháng, một năm hay cả đời”- Có lẽ hấn thật yêu nàng, nhưng tình yêu của hấn liệu có thiên trường địa cửu.

“Anh không biết anh có thể yêu em bao lâu, nhưng anh biết một điều nếu mất đi em thì anh như kẻ đã chết. Không có cuộc sống của em, cuộc sống của em đều đi xuống, cho nên anh đành phải thất hứa với em, anh muốn cho toàn thế giới biết anh yêu em”- Lời nói của Hứa Gia Khải hàm súc mạch lạc, thậm chí chân thành. Sau đó, hấn kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng như đang ôm trong tay một vật trân bảo hiếm thấy. “Uyển Oánh, lấy anh đi, cho anh một cơ hội chăm sóc em thật tốt, chăm sóc em suốt đời suốt kiếp. Tin anh, đời này anh cũng không thả em ra, nhất định em là của anh, em là người của anh, tâm cũng của anh. Là thuộc quyền sở hữu của anh, anh quyết không cho phép ai mang em đi.”

Nàng cũng không kiềm được mà đau lòng, bất kể hấn nói thật hay giả, nàng cũng tin hấn. Nàng yêu hấn, yêu hấn sâu đậm như thế, hấn lại đưa ra hàng loạt lý do, tuyên bố hấn thuộc về mình nàng. Lúc này, mắt nàng, tai nàng đều bị bịt kín bởi một lớp sương mờ.

“Uyển Oánh, em đồng ý không?”- Thấy nàng rất lâu không nói, hấn bối rối nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng nàng, mới biết nàng đã khóc, “Anh không muốn em khóc, em biết mỗi lần em khóc anh đều không biết làm sao, ai bảo em là nữ nhân duy nhất mà anh yêu”- Hấn nhẹ nhàng nói giúp nàng lau đi nước mắt thì lại thấy nàng khóc nhiều hơn nhanh hơn, hấn bị nàng làm cho tay chân luống cuống.

“Anh phải làm sao đây? Nước mắt của em là vết thương trí mệnh với anh, nói cho anh biết, anh làm thế nào em mới ngưng khóc, mới đồng ý gả cho anh”

Thấy nàng thật lâu sau vẫn không phản ứng, hấn càng thêm luống cuống, không dám đối mặt với nàng, sợ nàng cự tuyệt. Nếu như nàng vẫn tiếp tục cự tuyệt, hấn làm sao có được nàng? Nghĩ đến sau này cuộc sống không có nàng, tâm lý liền trở nên hoảng loạn, chân tay luống cuống, nản lòng thoái chí.

“Em vẫn không đồng ý phải không? Dù anh cầu xin, em cũng không tin anh yêu em. Uyển Oánh, em thật quá tàn nhẫn, tàn nhẫn chà đạp lên tự ái của

anh, máu lạnh không để ý đến anh. Yêu em anh nhất định phải chịu đựng những đả kích như thế sao?”- Hấn đau khổ, tuyệt vọng ôm chặt nàng.

Hấn không chịu nổi đau khổ mất đi nàng, cũng không chịu được khi nhìn thấy nàng đau, Hứa Gia Khải từ từ quý rập xuống trước mặt nàng.

“Anh yêu em, Uyển Oánh, anh không thể không có em, em hiểu không?”

Nàng tin hẳn, rất tin. Thấy hẳn như vậy, nàng còn lý do gì không tin.

“Em yêu anh”- Nàng nhẹ nhàng thổ lộ, nói ra tình cảm giấu trong lòng bấy lâu.

Gia Khải kích động ngẩng đầu, hưng phấn ôm lấy nàng. “Có thật không? Uyển Oánh, em nói thật sao? Em biết anh đợi câu nói này bao lâu rồi không?”- Hấn đem nàng ôm chặt. “Em rút cuộc cũng thừa nhận em yêu anh, anh biết, anh biết em yêu anh, ít nhất không phải chỉ mình anh yêu đơn phương”- Lần đầu tiên cảm giác được nàng chân thật ở trong lòng hẳn, cảm nhận rõ ràng lòng nàng.

“Đồng ý lấy anh đi?”- hẳn thành thật hỏi,

“Anh cho phép em chạy đi sao?”

“Em không thoát được đâu, đời này anh sẽ trói em lại bên người, một bước không rời.”

Uyển Oánh mỉm cười hạnh phúc, đây là lần đầu tiên nàng cười hạnh phúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.